

ПЕТЪР ДЪНОВ

С В Е Щ Е Ж

П Р Е П Е П

Извънредни беседи от Учителя
в периода 1930-1932 г.

София

1998

УЧИТЕЛЯ
Петър Константинов Дънов
(Бейнса Дуно)
1864-1944

ИЗГРЕВИТЕ НА СЛЪНЦЕТО

Тази година трябва да имате предвид законите на природата, в които цари абсолютна свобода, и вашите отношения към тези закони.

Какво нещо е правилното разбиране на известна Божествена идея? За да дойдете до Божествените идеи, вие трябва да започнете най-първо от елементарните, от видимите, от чисто физическите работи. Забележете например при процеса на яденето, храната, която слиза в стомаха, върви по свой определен път, но при движението си надолу, тя среща и един кръстопът. Преди да слезе храната в стомаха, среща отворстието на дихателната система и ако попадне там, последствията ще бъдат лоши. Това не е правилно разбиране, това не е правилният път в движението на храната. Тя трябва да отиде на своето местоназначение.

Дойдем ли до човека, и в неговия живот има две разклонения: едното води към физическия свят, а другото - към духовния, към невидимия свят. Затова, след като се приеме храната по физически начин правилно, наставя друг процес - тази храна трябва да се смели и възприеме от организма така хубаво, че човек да изпитва от това голяма приятност. След туй трябва да стане процес на разделяне - чистата храна, превърната в кръв, да се изпрати на цялото тяло, да разнася живота, а нечистата храна, т. е. част от храната, която не се съгласява с човека, да се изхвърли навън. Тази част от материята казва: "Аз съм на особено мнение, аз мисля другояче, не като вас." И тогава човекът по един деликатен начин й казва: "Щом сте на особено мнение, свободни сте да вярвате в каквото искате, да живеете според вашето мнение. Ето, вратата е отворена, заповядайте навън!" Онази част от храната, която е съгласна с човека, минава в белите дробове, оттам в мозъка и образува мисълта. Значи до известно място и двата вида материя - и тази, която се съгласява с човека, и тази, която не се съгласява, вървят заедно, а после се разделят.

В духовния живот има три пътя, по които човекът, или неговите енергии, едновременно вървят: по пътя на неговата воля, по пътя на неговото сърце и по пътя на неговия ум, или интелигентност, или тъй наречения път на човешкия дух. Това са три пътя, три отделни живота, чрез които Божествената енергия слиза на земята. Тия три пътя сега са необходими за вас. Между тия пътища има абсолютно съгласие. Храната, която възприемате по пътя на вашия ум, трябва да слезе във вашето сърце и после във вашата воля. Ако храната върви по пътя на вашата воля, после трябва да се качи в сърцето и оттам в ума. Отдето и да възприемате храната, два пътя я чакат: тя ще върви или по низходящ, или по възходящ път.

Когато говорим за Божествената мисъл, подразбираме човешката глава. Когато говорим за сърцето, подразбираме душата, тъй, както се проявява на земята. Когато говорим за волята, подразбираме физическия

човек, т.е. законите, които съществуват във физическия свят. Ние не можем да изменим тия закони. Когато хората казват, че физическият живот е несъвместим с духовния, това е тяхно специфично разбиране. Между физическия и духовния свят няма разединение, те са в абсолютно съгласие. Когато казват, че между физическия и духовния живот няма нищо общо, това говори за погрешните схващания на хората, които са резултат на известни натрупвания от миналото в мисълта. И днес човечеството трябва да се освободи от тия натрупвания, от тези криви разбирания. Животът на плътта, материалният живот, както днес го схващат хората, наистина няма нищо общо с духовния живот. Но ако разберем материалния живот тъй, както е даден от Бога, той е красив живот. Божествено разбиране трябва да имаме за материалния живот!

Та казвам: В света има три изгрева. Първият изгрев е изгряването на физическото слънце. Това слънце всички посрещат: и хора, и животни, и растения. Няма живо същество по лицето на земята, което да не посреща физическото изгряване на слънцето.

Вторият изгрев е духовният - изгревът на слънцето в духовния свят. Той е в момента, когато нашето слънце е в зенита. Често запитват: "Защо хората живеят повече физически, материален живот, отколкото духовен?" Причината за това е, че тогава човек се намира в тази фаза на своя живот, когато слънцето на физическия свят е в своя зенит, в най-голямата си сила. Тогава той е богат, щастлив, намира се окръжен от слава и величие. Той е силен, радва се на живота си и се весели, не мисли, че иде залез на това слънце. В този момент на живота му изгрява духовното слънце, но ярка е светлината на физическото слънце, заслепява човека и той не може да види онази мека, приятна светлина, що носи слънцето на духовния живот.

Третият изгрев е Божественият - изгревът на слънцето в Божествения свят. Това е моментът, когато физическото слънце залязва. Днес хората, които не са разбрали още физическия изгрев на слънцето, отиват да наблюдават залеза, т.е. Божествения изгрев, но не го виждат, не го възприемат, и казват: "Залезе слънцето!" Не, те още не са готови да разберат какво значи залез на слънцето. Залезът на физическото слънце подразбира изгрев на Божественото. Залезе ли слънцето, хората трябва да се радват, че Божественото слънце изгрява. Обаче те, като не разбират това нещо, казват: "Залезе нашето слънце!" Не, не е залязло слънцето, но е изгряло в Божествения свят. Това значи: човекът, който се е намирал в своята слава и величие, слиза от това място и започва да възлиза към Божествения свят.

Старите хора, като не разбират този нов живот, казват: "Залезе нашият живот, залезе нашата младост, старини дойдоха!" Казвам: Старият човек е дете на Божествения свят. Той е залязъл за физическия свят, но е изгрял за Божествения. Когато остарееш, ти си Божествено дете. Когато си на 40 - 50-годишна възраст, ти си дете в ангелския свят. Когато си на 4 - 5 години, ти си дете във физическия свят. Тъй трябва да схващате различните възрасти във вашия живот. Вървите ли по този естествен път, ще знаете,

че до седемгодишна възраст вие сте дете на физическия свят; от 7 - 14 години сте дете на ангелския свят; от 14 - 21 години сте дете в Божествения свят. Ето защо, когато човек стане на 21-годишна възраст, всичко решава лесно, много е смел в постъпките си - Бог е с него.

От 21-годишна възраст нагоре тия периоди на живота се повтарят отново. От 21 - 28-годишна възраст човек се намира във втората фаза на физическия си живот. Той започва да мисли как по-добре да нареди живота си: пожелава да се ожени, да си направи къща. Намира жена, оженва се, раждат му се деца и заживява физически живот. Всички казват за него: "Този човек стана материалист." От 28 - 35-годишна възраст той започва да мисли и да живее по-духовно. Казва: "Човек не трябва да мисли само за материални работи, но трябва да се погрижи и за духовното, за умственото възпитание на децата." Сега той се намира във втората фаза на ангелския живот. От 35 - 42-годишна възраст човек навлиза във втората фаза на Божествения живот. Той вече се предава на истинско служене на Бога.

От 42-годишна възраст нагоре човек наново влиза във физическия живот, но вече в третата фаза на този живот, а именно - физическия живот на Божествения свят. Този живот се продължава от 42 - 48-годишна възраст. От 48 - 55-годишна възраст човек се намира в третата фаза на ангелския живот. И най-после, от 55-63-годишна възраст той е в третата фаза на Божествения живот. И след тази възраст пак се преповтарят тия фази на живота, с все по-нови и нови постижения и придобиване на познания.

Тази година аз искам всички да видят духовното слънце, погледът ви да бъде насочен към него. Както виждате, на хоризонта вече се е зачервило. Това показва, че вятър ще има. С тази червенина природата казва: "Човек трябва да мисли!" Червеният цвят е признак на война. Затова природата казва: "Ти ще воюваш", но който воюва, трябва да мисли! Не мислиш ли, не можеш да воюваш правилно. Който не мисли във време на воюването, той ще бъде бит, ще го ранят и в резултат на това ще му турят на гърдите кръст за храброст, и ще го произведат герой. Получи ли една-две рани, този човек започва да мисли. Питам: Струва ли човек да се бие и да получи толкова рани? - Не, не заслужава човек да се бие; от последствията на своите постъпки той ще се научи да мисли правилно.

Сега, желая у всинца ви да се зароди през тази духовна година силно желание за вътрешна светлина, с която да работите непринудено. Физическите работи стават с принуждение, духовните работи стават по съгласие, а Божествените работи стават по абсолютна свобода. Знаете ли какво нещо е абсолютната свобода? Господ не обича да вижда Своите деца залети в сълзи. Той има особено мнение за тия деца, които плачат. Когато човек плаче, то е все едно, че го заливат с вода. Щом Бог те види със сълзи на очите, Той се радва, че си се окъпал. Вие ще кажете: "Буквално ли трябва да разбираме това нещо, или фигуративно?" - В Божествения свят няма никакви символи, никакви фигури. Там едновременно ще видим и формата, и съдържанието, и смисъла. Ти

виждаш тяхната форма, опитваш тяхното съдържание и използваш техния смисъл. Схванеш ли всички тия неща, ще имаш и всичкото Божествено благо.

Днес, понеже хората са деца на земята, те не са достигнали още до онова високо разбиране на духовния живот и затова често се обезсърчават. Но трябва да знаете, че при всяко ваше обезсърчение по-напредналите ви братя са с вас. Това показва, че имате висок гост у дома си. Когато имате такива високи гости, а нямате достатъчно хляб, нямате някоя кокошчица да заколите, вие се стеснявате и казвате: "Сега ли намери време този гост да ни посети? Не можа ли да дойде или през пролетта, или през лятото, ами дойде през зимата?" По аналогия на това понякога от невидимия свят ви идват високи гости, и то тогава, когато вие не ги каните. Вие се стеснявате, че няма с какво да ги гостите. Някога вие ги каните да ви посетят, а те се отказват.

Та когато казваме, че трябва да се обичаме, когато говорим за Любовта, ние всякога подразбираме онези наши приятели от невидимия свят, които са дошли да ни посетят. Под думата "невидим свят" не трябва да подразбирате свят без никаква реалност. Този свят е десет пъти по-реален от физическия. Когато говорим за Любовта, ние подразбираме нашите приятели от невидимия свят, които ни посещават в известна епоха на нашия живот повече, отколкото във всяко друго време. Тогава ние сме радостни, мощни. Когато дойдат тия гости при нас, те носят със себе си най-възвишени мисли и чувства, взимат участие във всички наши нужди и ни дават най-възвишени упътвания. Вие имате крива представа за ангелите, за светиите, за тия ваши възвишени приятели, мислите, че те са заети само с възвишени работи и не се интересуват от човека, не се занимават с дребни работи. Не, дойде ли един ангел при тебе, той се интересува и от дребните неща на твоя живот. Когато обичаш някого, ти знаеш какви са неговите очи, уши, знаеш с какви дрехи се облича, каква шапка носи, какви обувки носи и намиращ, че всичко в него е красиво.

Същият закон е верен и по отношение любовта на нашите приятели от невидимия свят. Когато един твой приятел от невидимия свят ти дойде на гости, той вижда всичко хубаво в тебе. Не само това, но когато тия приятели идват при вас, те водят със себе си по десет камили, натоварени с подаръци. Като влязат в двора ви, те започват да разтоварват камилите, свалят от тях куфарите и ги внасят в дома ви. Там отварят куфарите и започват да раздават подаръци на вас, на майка ви и на баща ви, на братята и на сестрите ви и след като поседят 5 - 6 дни у вас на гости, всичките ви работи се уреждат. Вие трябва само да чакате и да не се безпокоите. Ако нямате с какво да ги угостите, те ще извадят от куфарите си всичко, което е необходимо.

Сега, може би вие се смущавате, че физическото слънце изгря, но аз ви говоря още, понеже духовното слънце не е изгряло. Всички вие трябва да се стремите да имате вътрешно разположение да наблюдавате изгряването на духовното слънце. Всичко трябва да вършите с любов.

Любовта е закон, който съществува между частите и цялото. Бог е Любов, т. е. Той е цялото, затова се проявява между ангелите и между хората като части на цялото. Любовта започва с хората. В това отношение хората са началото, а ангелите са краят на Божията Любов. Бог е средоточие на Любовта. Всеки, който не започва с човешката любов, той не може да разбере ангелската. Дайте ход, дайте възможност на всяко благородно чувство в човешката душа да се развива. Този е естественият път, по който може да се върви в Божествения свят.

Любовта има много форми, чрез които може да се проявява, но кой където е дошъл в Любовта, да отвори сърцето си свободно, както той разбира, за да развие хубавото, красивото в себе си. Само така ще се избавите от много неприятности, от много болести. Причините на болестите у хората се дължат на подпушване в чувствата, на въздържане в проявлението на Любовта.

Всички болести в света, като ревматизъм, ишиас, главоболие и ред други, са резултат на подпушване в чувствата. Дайте ход на Любовта! Не я подпушвайте, не я спирайте! Ще кажете: "По какъв начин да я пуснем?" - По най-правилен начин, по Божествен начин. Ако пуснете Любовта да тече през вас, ще направите по-малко погрешки, отколкото, ако я спрете в нейния път. Не пуснем ли Любовта да тече през нас, ще се родят болести, нещастия, които Бог после ще изправи чрез ред страдания. Затова казвам: Дайте ход на Любовта свободно да се проявява! Любете свободно, както Бог люби. Само свободният човек може да люби. Без свобода Любовта не може да се проявява. Свободен човек е само онзи, който е намерил Истината. Такъв човек проявява Любовта разумно. Няма ли свобода в Любовта, тя не е разумна. Често се говори за правилна обмяна на енергиите. Аз подразбирам разумна обмяна на енергиите на Любовта. Питам: Като се разговарят двама души разумно, това не е ли любовна обмяна на разумното у тях? Като се срещнат двама души и си разменят разумни погледи, това не е ли любовна обмяна на разумното у тях?

Та казвам: Всички трябва да се стремите да се избавите от ония криви разбирания, които са наслоени във вас от миналото. Те ще дойдат, но аз не искам да говоря за тях, нито пък вие да се спирате върху тях; не ги разказвайте никому, но ги разглеждайте само като един естествоизпитател и кажете: "Тези неща не са мои, те са останали от някого." Аз знам, че в Божествения живот, в който живея, Любовта се проявява навсякъде, във всички свои отношения. Започнете най-първо да проявявате любовта си към близките ваши приятели. После разширявайте любовта си повече, но никога не изнасилвайте себе си.

Вие казвате: "Как да проявяваме любовта си?" - Наблюдавайте как постъпва слънцето и се старайте да придобиете неговия характер. Питам: Слънцето интересува ли се от мнението, което хората имат за него? Като изгрее сутрин слънцето, започва да раздава навсякъде и на всички, като казва: "Нека дойдат всички, които се нуждаят от мене!" Какво мислят хората за него, то не се интересува, понеже не очаква да му дадат нещо, а

само дава. Така се проявява Божественото - дава и заминава. На другия ден, като изгрее, постъпва по същия начин. Слънцето никога не казва: "От толкова години ви топля и осветявам, платете си данъка!" Обаче хората продават, използват енергията на слънцето. Как? Например дървата, въглищата съдържат слънчева енергия и хората скъпо я продават. Отивате при дърваря и му казвате: "Дай ми от благословението на слънцето!" Той ви пита: "Колко ще заплатите за него?" Ето де се проявява човешкото. И вие започвате да се пазарявате: давате 400 или 350 лева за един метър дърва, а 600 - 700 лева за тон въглища. За колко време ще ви послужат тия дърва или въглища? При това колко души ще могат да се стоплят, ако се наредят около една камина?

Следователно, когато ние говорим за човешката любов, подразбираме дървената любов или черната любов от въглищата. И едната, и другата любов са дошли от слънцето, но силата им трае за няколко часа само. Като се турят в огъня, светват, стоплят за малко време и после изгасват. Искате ли да поддържате тази любов, наново ще купувате дърва и въглища. Ако мислите да прекарате живота си с тази любов, ще има пушек, сажди, кюнците ще се запушват, ще дими и често ще трябва да ги чистите. Който не върви по методите на тази любов, дим и пушек в къщата му няма да има, стените на стаите ще бъдат чисти, бели, никаква пепел, никаква сгурия няма да остава и кюнците на печките няма да се запушват.

Аз желая на всинца ви да няма дим и пушек из стаите ви, стените ви да бъдат чисти, кюнците ви отпушени и горенето в печките да бъде пълно. В бъдеще, когато науката дойде до положението да превръща непълното горение в пълно, без никакъв дим и пепел, животът на хората ще се подобри. Днес всички аномалности в света произтичат от дима. Като наблюдавате човека с неговите съвременни разбирания, той може да се уподоби на огъня, който гори.

Слънцето вече изгря! То преподава сега своите уроци. Вие трябва да имате отопление и осветление по методите на слънцето - без дим и без пепел. Стаите ви трябва да са чисти, кюнците - отпушени и Божествената Любов да тече свободно през вас. По този начин всички ще бъдете здрави. Днес не може да се помогне на някои хора. Защо? - Защото те са подпушени, спрели са Божествената Любов. На всеки човек, който може да се отпуши, който люби, може да се помогне. Как може да му се помогне? - Чрез вярата. Тя е велик Божествен закон. Любовта започва с вярата. Началото на Любовта, т.е. първата бримка, с която тя започва, това е вярата. Тя е първата бримка и на човешката интелигентност, на човешките разбирания. От вярата вървите към Любовта. Ако искате да прогресирате и в този, и в бъдещия свят, и в живот, и в смърт, трябва да любите. Когато смъртта дойде при някой човек и го познае, че люби, тя започва да го гали и го напуска. Човек, който люби, не умира. Хората умират от безлюбие. Ако няма кой да те обича и ако ти сам не се обичаш, умираш.

Сега, аз не искам да пресилвам нещата. Не казвам, че вие не обичате, но вашата любов трябва да се филтрира, да се пречисти, да стане

Божествена. Вие имате любов, но искате тя да бъде съвършена. Вие имате знания, от толкова години учите и работите, но знанията ви трябва да бъдат истински, положителни. Вие имате и сила, но силата ви трябва да стане още по-голяма. В Писанието се казва: "Трябва да растем от слава в слава, от сила в сила, от любов в любов." Това е велик закон за развитието на Божественото у човека.

Като ви говоря така, вие казвате: "Тия неща са непостижими." Не, тия работи са постижими, но не със средствата и с възможностите, с които вие разполагате. Например вие не можете да съберете водата на морето в един малък съд. Можете ли да съберете всичката вода от един извор в чашата си? - Не можете. Вие взимате само толкова вода, колкото може да събере вашата чаша. Оттук казвам: Нашата задача не е да разберем Любовта, но да опитаме Любовта. Който иска да разбере Любовта, той не е поставил задачата си научно. Ние сме дошли в света само да опитаме Любовта. Ще я опитаме и веднъж, и два, и сто, и хиляда, и милиони, и безконечно пъти. Като казвам, че ще опитаме Любовта безконечно пъти, вие се плашите. Не се плашете от думата "безконечно". Тази дума подразбира, че Любовта ще се опита във всичката своя пълнота, във всичката ѝ цялост, както Бог се проявява. Един ден, като завършите своята работа на земята, ще чувствувате, както Бог чувствава; ще мислите, както Бог мисли. Тогава Господ ще ви повика, ще ви потупа по рамото и ще ви прати да създадете една нова вселена. Казвате: "Какво да правя сега, след като свърших своята работа на земята?" - Щом сте опитали Любовта във всичките ѝ проявления, ще правите слънчеви системи. Като отидете в другия свят, Господ ще ви даде работа. Ще ви накара да въздействувате на всички ония по-малки същества от вас, които Той е създал.

Сега вие седите къщи и ако сте жена, казвате: "Много съм скована, мъжът ме е вързал." И мъжът казва: "Много съм скован, жената ме е вързала." Казвам: Щом опиташ Любовта във всичките ѝ проявления, жената ще ти даде свободен билет, ще пътуваш навсякъде, дето искаш, ще извървиш милиони километри. По същия начин и мъжът ще ти даде свободен билет за пътуване.

И тъй, сега поздравявам всички ви с новия изгрев на слънцето! Пожелавам ви да бъдете радостни и весели, а не след като излезете оттук, да изгубите радостта си. Бъдете всякога радостни! Стремете се да придобиете такава радост и такова веселие, които никой да не е в състояние да ги отнеме.

22 март 1928 г., 6 ч.
София, Изгрев

ОБЩЕНИЕ С БОГА

Животът в своите прояви има една реална и една нереална страна. Тия прояви имат свое практично и теоретично значение. Например да вярва човек, това е една от теоретичните страни на живота. Каквото и да мисли човек за вярата, това е все още теория. В такъв случай всички хора се различават в своите теоретични възгледи за вярата и за живота. Обаче по отношение на реалното в живота, т. е. по отношение на съществената страна на живота, всички хора, както и всички живи същества изобщо, имат еднакви схващания и еднакви опитности. Значи в реалността на нещата има единство. Например, когато дойде радостта, тя произвежда еднакви условия, еднакви промени във всички живи същества. Тия промени се забелязват най-добре у хората. Когато те се радват, пулсът им се увеличава, приливът на кръвта в сърцето се усилва и всички органи се разширяват. Изобщо радостта причинява разширяване в човека.

Друга реална страна на живота е молитвата. Който не знае да се моли, той само теоретизира. Обаче да се теоретизира върху молитвата, това не може да се нарече истинска молитва. Съвременните хора мислят, че молитвата изобщо е достояние само на простия човек. Те считат молитвата за нещо просто по отношение на учения, на гения или на светията. Всъщност, ако се вземе предвид животът на гения, на учения или на светията, ще се види, че той от начало до края представя само молитва. Животът му започва с молитва и свършва с молитва. Например молитвата на гения показва, че той е бременен с някаква велика идея, с която иска да допринесе нещо на света. Такъв живот е напълно безкористен. И затова казваме, че както геният, така и светията не търсят в живота си своето лично благо.

И тъй, всички хора, които са готови да разберат молитвата по вътрешен, интуитивен път, само те са в състояние да проникнат в нейния дълбок смисъл. Между съвременните езици няма нито един, който е в състояние да изрази великата идея, скрита в понятието "молитва". И днес по нямане на съответна дума ние си служим в разните езици с думи, които приблизително изразяват понятието молитва. Да се молиш, това значи да обърнеш ума, сърцето, душата и духа си към Оня Източник на живота, от Който си излязъл. Ако човек огрубява, това се дължи на факта, че той рядко си спомня за Първата Причина, т. е. за Първоизточника на живота. Следователно падението, до което съвременното човечество е дошло, се дължи на една дълбока вътрешна причина - немарливост към Първия Принцип, от Който е излязло. Днешният човек е немарлив към Бога, поради което често чувате да казва: "Аз съм свободен човек, мога без Бога, мога и без молитва."

Така разсъждава човек, който мисли, че е свободен, но това

разсъждение логично не е правилно, и то по единствената причина, че реалното, т. е. абсолютното в света, не може да се раздвоява. Както Бог, Който ни е създал, не може да ни забрави, така и ние нямаме право да Го забравяме. Ако Той ни забрави, всичко е свършено с нас. Ако Той ни забрави, ние умираме; обаче, ако и ние Го забравим, пак умираме. Казвате: "Защо умираме?" Ще ви докажа защо иде смъртта. Когато някой пита, не може ли да живее без молитва, то е все едно да мисли, че може да живее, без да диша. Щом човек се счита свободен, независим, нека се опита да спре дишането си само за един час. Спре ли дишането си за един час, той ще разбере каква е необходимостта от него. Ако дишането представя необходимост за човека, то мисълта му за Бога е хиляди пъти по-голяма необходимост. Колкото повече човек си спомня за Бога и Го държи в ума си, толкова е по-благороден. Благородството на човешката душа зависи от мисълта му за Бога. Значи искаме ли да бъдем благородни, ние трябва да си спомняме за Бога като същина, която протича през нас. Във всички положения на живота си - и в радости, и в скърби, ние трябва да си спомняме за Бога. Вън от Бога никакво възпитание, никакво благородство, никаква наука, никаква религия, никакво изкуство и занаят - нищо не съществува.

Някой казва: "Култура може да съществува и без Бога." Отговарям: Колкото животът на земята може да съществува без слънце, толкова и културата може да съществува без Бога. Колкото растенията могат да съществуват без вода, толкова и културата може да съществува без Бога. Колкото хората могат да съществуват без въздух, толкова и културата може да съществува без Бога. Това са сравнения, които показват голямата необходимост от молитвата. Мисълта на човека не може да се развива без молитва. Ние не говорим за изопачените човешки мисли, според които идеята за Бога е представена в карикатурен вид. Идеята на съвременните хора за Бога е идея на падналото човечество. Това, което те считат за реалност, всъщност не е никаква реалност. Колко пъти човек се е молил на Бога, без да е получил никакъв отговор! Защо не получава отговор на молитвата си? Да се моли човек на Бога и да не получава отговор на молитвата си, е положение, подобно на жадния, който сънува, че пие вода, но като се събуди, пак усеща жажда. Водата, която пие насън, не задоволява жадната му. Значи това пиене на вода не е реално. Реалността се отличава по това, че тя е в сила да задоволи всяко чувство, от което човек вътрешно се нуждае. В реалността човек непрекъснато и постоянно расте.

Това вечерно събрание е свикано за реалността на молитвата, да разберете как трябва да се молите. Бих желал да чуя от вас как се молите. Когато се молите, т. е. когато отивате при Бога, вие се стеснявате. Може ли да се молите правилно, щом се стеснявате? При това на какво се дължи стесняването? Когато ученикът е научил урока си както трябва, той става от мястото си смело, решително и отговаря добре на всеки въпрос, зададен от учителя му. Не е ли научил урока си, ученикът се стеснява и си казва: "Учителят ще ме скъса." Когато се молите на Бога, имайте предвид

следното Негово качество: Бог е крайно търпелив, но и много възискателен. Когато се молиш, моли се за реални, за действителни неща. Бог не обича да се молим за празни работи. Празни работи са ония, изпълнението на които зависи от нас. За тия работи ние не трябва да очакваме на Бога Той да ги направи. Смешно е например да отидеш при Бога и да се молиш: "Господи, научи ме да се храня." Или "Научи ме, Господи, как да пия вода, как да се ръкувам с хората, как да се обличам." Много от молитвите на съвременните хора са от този род.

Казвам: Съвременните хора се нуждаят от молитва, която може да изправи живота им и да премахне от тях всякакви користолюбие. Користолюбието е порок, язва, която разяжда човешката душа. Като облак то помрачава съзнанието на човека и огрубява неговото сърце. Користолюбивият цял ден мисли само за себе си: да се нахрани добре, да се облече хубаво, жилището му да е топло и удобно, да е здрав. Що се отнася до страданията на другите хора, той казва: "Това не ме интересува." Да не се интересува за своя близък, това е чуждо състояние, на което човек се поддава. Това състояние рядко обхваща човека, но то мирише толкова неприятно, че дълго време той трябва да се чисти, докато се освободи от него.

И тъй, помнете следната истина: няма по-велико нещо в живота на човека от молитвата. Каквото друго и да ви казват хората, не забравяйте значението и необходимостта от молитвата, от общението с Бога. Нито знанието, нито любовта, нито мъдростта на земята са в състояние да се сравнят с молитвата, с общението на човека с Първата Причина. Силата на молитвата седи в това, като се моли човек, да впряга всичките си добродетели на работа. Молитва, в която човек не впряга всичките си добродетели, не е истинска. Молитвата трябва да включва в себе си качествата на Любовта, на Мъдростта, на Истината, на Правдата, на Добродетелта, на милосърдието и на ред още добродетели. Отидете ли при Бога с такава молитва, вие ще мязате на дърво с узрели плодове. Види ли ви Бог така накичен, ще Му е приятно, че пред Него стои едно разумно дете, което знае да говори на възвишен, ангелски език. Казват: "Всички не можем да бъдем разумни деца." - Нищо от това, Бог търпи и глупавите деца, но има разлика между разумното и глупавото дете. Глупавото дете никога не може да има резултата на разумното. Това виждаме навсякъде в живота: разумният учи, а глупавият всякога отлага; разумният се възнаграждава, а глупавият се утешава.

Казвам: Ако съвременните хора не знаеха да се молят, те биха изгубили и онова малкото, което до днес са запазили. Всичко хубаво, всичко велико и красиво, което те са запазили, се дължи на молитвения дух, който работи в душите им. Тъй щото благодарение на молитвата, макар и не тъй правилна, каквато е в съвременното човечество, все пак нещо от хубавото се е запазило и нещо ново се придобива. Благодарение на молитвата ние ставаме проводници на възвишени сили и благородни средства, чрез които се крепи целият човешки род. Душата има нужда от вътрешна, духовна храна, която може да се достави само чрез молитвата.

Сега, като ви наблюдавам, аз забелязвам, че вие сте забогатели от знания, които ви преподавам, но не сте научили как да се молите. В много отношения мислите като мене, философствувате като мене, проповядвате като мене, говорите като мене, но едно нещо не знаете - не знаете да се молите като мене. Единственото нещо, на което не мога да ви науча, е да се молите. Аз никога не си позволявам да уча някого как да се моли. Защо? - Според мене молитвата е най-свещеният акт, който е достойнство само на душата. Някой ме запитва: "Ти как се молиш и кога се молиш?" - Как се моля, не мога да ти кажа, но всякога се моля. Аз се моля и като ям, и като пия вода, и като чета, и като работя - всякога и навсякъде се моля. - "Не ти ли става тежко от толкова молене?" - Напротив, по-леко ми става. Животът се заключава именно в молитвата. Престане ли човек да се моли, и животът изчезва. Велико нещо е молитвата! Тя не се изучава да се молите, животът бърбене, чрез шепнене на молитви. Като се научите да се молите, животът ви ще се осмисли. И Христовите ученици не знаеха да се молят, затова се обърнаха към Христа с думите: "Учителю, научи ни да се молим!" Христос им отговори: "Когато дойде Духът на Истината, Той ще ви научи." Обаче те имаха образец на истинска молитва в лицето на Христа.

Казвам: Всеки човек може да се научи да се моли. Щом молитвата е в зависимост от добродетелите, човек трябва да постави доброто за основа на своя живот. Постигне ли това, той няма да забележи как способността му да се моли ще се яви като естествен резултат на живота. Тогава душата на човека ще цъфне като дърво с хиляди благоуханни цветове. Когато човек изпадне в молитвено разположение, зло не съществува за него. Той е разположен към всички. На всичко се радва, за всичко благодари. Като гледа как червеят пълзи, той се спира пред него, иска да му помогне с нещо. Като погледне към някое дърво, на което вятърът люлее листата, той изпитва разположение към него и пожелава да му помогне. Пред този човек всичко оживява. Той вижда навсякъде Божия Дух, който работи и помага. Това събужда подтик в него и той да работи, да се освободи от ограничителните условия на живота.

Питате: "Само човек ли се моли?" - Всяко живо същество се моли. И животните, и растенията се молят. Благоуханието, което растенията разнасят из въздуха, е тяхната молитва. Когато растението изгуби своето благоухание, то изсъхва. Докато растението благоухае, то расте и се развива. Има растения, от листата на които, както и от техните цветове, излиза благоухание. Следователно и човек, когато се моли, издава благоухание, както растението. Колкото повече се моли той, толкова повече и благоуханието му се увеличава. Престане ли да се моли, и благоуханието му постепенно изчезва. Който никога не се е молил или е забравил да се моли, той мирише неприятно. От качеството на растението зависи неговото благоухание. По същия начин се определят и добродетелите на човека. Колкото са по-развити, толкова по-силно е и неговото благоухание.

И тъй, молитвата е най-важната работа в живота. Що се отнася до това, как да се молите, туй е лична работа, която всеки сам трябва да научи. Ако

аз ви науча да се молите, вие ще чувате само едно ехо, което най-после ще ви дотегне и ще се откажете от молитвата. Тя има смисъл само тогава, когато излиза от дълбочината на душата. Искате ли някой да ви научи как да се молите, той ще ви каже: "Аз ще се моля за вас, а вие ще работите за мене." Такъв е законът. Работителите за някой човек, той непременно трябва да се моли за вас. Не се ли моли, и вие не трябва да работите за него. Такива са отношенията между духовните хора. Ако вие се молите за някого, той ще работи за вас.

Тая вечер искам вие да се молите, аз да работя или аз да се моля, вие да работите. Можем да се разделим на две групи: едната половина да работи, а другата да се моли. Каквото и да приемете, едно е важно за вас: всички да вземете участие, да отправите ума си към Бога. Няма потържествен момент от тоя да отправим ума и сърцето си нагоре, към Този, Който ни е дал всички блага. Ако работите по тоя начин непрекъснато в продължение на цяла година, вие ще бъдете през всичкото време радостни и весели и ще чувствувате присъствието на Бога. Във всички случаи на живота молитвата ще бъде в сила да ви помага. Наука без молитва отегчава човека, религия без молитва отегчава човека, любов без молитва отегчава човека, ядене без молитва отегчава човека. Всичко, което се върши без молитва, е тягостно за човека. Има хора, които са много възискателни в молитвата си; тяхната молитва е строга, отмерена, сдържана. Обаче има хора, особено между бедните, молитвата на които се излива свободно - както чувствуват в дадения момент. След такава молитва лицата на тия хора просияват, засмиват се; същевременно и в душата им става някаква промяна. Слушате някой беден да се моли: "Господи, има нещо в мене, което желяе да се моли, но не зная как. Съзнавам, че употребяваш грижи и време за мене, но още не съм се научил да се моля. Правя усилия да върша волята Ти, но не успявам, постоянно греша. Ако речеш да ме удариш, ръката Ти ще ме смаже. Съжали се над мене, втори път няма да повтарям същите погрешки." Бог, като чува молитвата, изпраща благословието си върху тази душа и казва: "Умно дете е това, лесно ще се изправи."

Аз изнасям нещата по човешки, както стават между хората. Кой не е срещал в живота си чистосърдечен, откровен човек, който говори от дълбочината на душата си?

Като слушате такъв човек да говори, вие чувствувате, че той е готов на всякакви услуги, на всички жертви за вас. Тогава и вие изпитвате разположение към него. И ако ви е направил някаква пакост, готови сте веднага да му простите. Казвам: Ако вие не прощавате прегрешенията на вашите ближни, и вашите прегрешения няма да се простят. Често се обръщате към Бога с молба да ви се открият някои тайни. Много неща ще ви се открият, но само когато научите да се молите както трябва.

Сега, като ви наблюдавам тази вечер, виждам, че между вас има и млади, и стари. Всички казвате, че се обичате, че имате братски отношения помежду си. По какво се отличава старият от младия? Старият брат се

отличава с готовността си да услужва на младия си брат, а младият брат се отличава с готовността си да работи. Значи и младият, и старият брат са готови да вършат всякаква работа, която им се представя. Всеки човек трябва да има в душата си абсолютна готовност да служи на Бога, както ангелите и напредналите братя имат готовност да помагат на всички, без разлика на положение.

Казвате: "Накъде трябва да се обръщаме, като се молим?" Едно трябва да знаете: молитвата не търпи никакви правила, никакви ограничения. Когато човек се моли както трябва, той винаги е обрънат към Бога. Вие не можете да се молите, ако не сте обрънати към Бога. Ако се молите на Бога, а мислите за някой човек, бил той ваш приятел, ваша майка или ваш баща, вие се молите на него. Ако се молите на Бога, а мислите за парите си, за къщата си, на тях се молите. Ако се молите на Бога, а мислите за някой светия, молите се на светията, а не на Бога. Искате ли молитвата ви да бъде приета от Бога, мисълта ви трябва да бъде насочена изключително към Него. Във време на молитва умът ви трябва да бъде свободен от всякакви странични мисли.

И тъй, молите ли се, образът на Бога трябва да стои в ума ви. Никакъв друг образ! Ще кажете: "Ние не знаем какъв е образът на Бога." Не, вие знаете този образ, но сега трябва само да си Го възстановите. Има един момент в живота, когато всички същества, от най-малките до най-големите, отправят ума си към Бога. В такъв случай мистичната страна на молитвата се заключава в това да схване човек този момент, да се присъедини към общата молитва и да каже: "Отправлям ума, сърцето, душата и духа си към Този, към Когото всички се отправят в тоя момент." При това всеки ще отправи мисъл, съответна на неговото развитие. Бог ще отговори на тая колективна молитва, като изпрати всекиму толкова светлина, колкото му е необходима.

Сега, нека прочетем Добрата молитва и отправим ума си към Този, към Когото всички се обръщат тази вечер. Тая молитва е обща не само за човечеството, но за цялата вселена: за всички ангели, архангели, началства, власти, сили. Само по тоя начин ще измолим Божието благословение, за да можем да растем и да се развиваме съобразно Неговата воля.

23 ноември 1930 г., 21 ч.
София, Изгрев.

МАЙКАТА НА ВРЕМЕТО

Нивата е ценна, когато е посята. Градината е ценна, когато дърветата в нея имат плод. Човек е добър, ценен, когато мисли.

Тази вечер вие сте се събрали да посрещнете заедно Новата година. Новата година, която иде, може да бъде и щастлива, и нещастна. Тя е щастлива по единствената причина, че сега иде майката, която от дълго време не е слизала на земята. Тя е нещастна по единствената причина, че децата ѝ са изхърчили всичко, което тя им оставила, направили са големи дългове и днес трябва да плащат.

Числата 9 и 3 в 1932 г. са дисхармонични. Сумата на тия числа е 12. Те символизират бащата и майката. Ако извадите тези числа от четирите цифри на Новата 1932 г., ще останат цифрите 1 и 2, които, написани една до друга, пак дават 12. Това са сметки, значения на числата за умните, но не и за глупавите хора.

Казвам: Новата година е щастлива за умните, нещастна за глупавите хора; тази година е щастлива за здравите, нещастна за болните; тази година е щастлива за бедните, нещастна за богатите; тази година е щастлива за младите, нещастна за старите. Човек сам е причина за своето щастие или нещастие. Ако сте в пустинята и счупите шишето, в което има малко вода, вие ще бъдете нещастен; ако запазите шишето с водата, вие ще бъдете щастлив. Ако изгубите парите си, вие ще бъдете нещастен; ако запазите парите си, вие ще бъдете щастлив. Ако не използвате правилно знанието, което имате, вие ще бъдете нещастен; ако използвате правилно знанието, вие ще бъдете щастлив. Щастие или нещастие в живота на човека зависи от това, доколко той спазва или не спазва законите на разумната природа. Човек трябва да знае, че нещата не стават произволно. В природата съществува голяма закономерност, голяма точност. Хората губят своето щастие по единствената причина, че не спазват законите на природата. Достатъчно е да се успи човек с една секунда повече от определеното време, за да изгуби щастие си. Казват: "Колко е една секунда?" Наистина, една секунда е малка част от времето, но за това време светлината изминава 300 000 км път. Питам: За колко години човек ще измине 300 000 км път?

Следователно, ако човек изгуби само една секунда в годината, изискват се след това години, за да набави изгубеното. Правилното използване на една секунда от времето носи придобивките на цели векове. Единствената сила, която работи с абсолютна точност, е любовта. Който е изпълнен с Божията Любов, той става навреме и ляга точно навреме. Вън от любовта човек всякога закъснява. Колкото малко да е закъснението, то пак носи големи загуби. Ако светлината закъснее с една тристахилядна част от секундата, тя губи хиляда километра път.

Някой казва: "Защо трябва да любим?" - За да приемете Божието

благословение точно навреме. Нещастията на хората се дължат на това, че нищо в техния живот не става на определеното време. Това твърдят всички учени, разумни хора, които са минали по този път. Когато човек става и ляга точно навреме, щастие то върви след него. Закъснява ли само с една хилядна част от секундата в ставането и лягането си, нещастие то го следва. Точно навреме трябва да се става и да се ляга. Живот без любов няма никакъв смисъл. Такъв живот е върволица от страдания, от падания и ставания. Който иска да се избави от страдания, той трябва да влезе в трена на любовта.

Мнозина мислят, че знанието, което имат, е в състояние да им помогне при всички положения в живота. Не, съвременното знание не е в сила да избави човека от всички мъчнотии и страдания. Нивата може да е наторена, слънцето може да свети и да изпраща топлина, влагата може да оросява земята, но ако тази нива не е посята, в нея могат само бодили да растат. Посятото на нивата, това е любовта. Когато любовта дойде в живота, само тя може да използва всички благоприятни условия - тор, светлина, топлина и влага. Вън от любовта човек е осъден на деформиране, на израждане, както нивата - на обрасване с плевели. Ако човек не разбере любовта, той не може да разбере живота; ако не разбере живота, той не може да разбере и времето; ако не разбере времето, той ще изпадне в ред дисхармонични състояния, които ще го направят нещастен. Този човек ще живее в дъното на ада във вечни мъки и терзания. Може всички велики учители да дохождат на земята, да говорят на хората, но ако нито една дума от тяхното слово не падне точно навреме и не поникне точно навреме в сърцето на човека, това слово няма никакъв смисъл за него. Какво се ползува умиращият, ако му се говори за любовта? Любовта има смисъл за живите, но не и за мъртвите хора. И любовта не се нуждае от мъртвите.

И тъй, пригответе се да посрещнете тази година майка си! Официално Новата година може да е влязла, но дали за вас е влязла, това е въпрос. Ако Новата година ви донесе щастие, тя е влязла; ако не ви донесе щастие, тя не е влязла. Човек не трябва да се залъгва. Защо? - Защото ново е само това, което любовта носи. Новата година е дошла само за онзи, който може да посрещне майка си точно навреме. Посрещне ли майка си навреме, от този момент всичко в него ще потече: нивите, хамбарите и сърцето му ще дават преизобилно, и в буквален, и в преносен смисъл.

Казвам: Не се спирайте върху мисълта, как и кога може да се придобие любовта. Любовта може да се придобие всякога, когато човек дава ухо към волята Божия и я изпълнява. Казано е в Писанието: "Когато аз виках към вас, вие не чувате, затова, когато вие викате, и аз ще мълча." Законът е такъв. Когато любовта вика към вас, и вие си правите оглушки, и тя ще ви отговори със същото, когато вие викате към нея. Затова е казано още: "Търсете Ме, когато съм близо до вас!" Любовта не се връща назад. С други думи казано, изгубените условия на живота никога не се връщат. Старият, който в младини е прахосал всичките си сили и предава вече Богу Дух, колкото да плаче и тъжи, колкото да се разкайва, всичко е напразно. Това

не показва, че животът му е изгубен, но той може да го поправи вече по друг начин. В живота на този човек през цялата вечност все ще остане малка празнина, една пауза, която той по някакъв начин трябва да запълни.

Сега, желая на всички да бъдете щастливи! Зада бъдете щастливи, вие трябва да се примирите с Бога, със себе си и със своя ближн. Положителното, което трябва да направите: обикнете Бога, обикнете себе си, обикнете и ближния си, както никога досега не сте обичали! Ако посрещнете Новата година с този дълбок стремеж в душата си, тя ще ви донесе несметни богатства. Придобие ли това, ще разберете, че имате Нова година, ще разберете в какво седи истинското щастие.

1 януари 1932 г., 1 ч.

ИСТИНА И ЖИВОТ

“Духът Божи”
Тайна молитва

Ще прочета трета глава от Посланието към Коринтяните, дето апостол Павел се обръща към младите християни, които са тръгнали скоро в пътя. На всинца ви трябва едно ново разбиране, не това разбиране на гъсениците, което вие сега имате. Там всички сте специалисти. Дето и да ви тури човек, вие озобвате листата, на което и дърво да ви турят, по всичките правила си вършите работата. И право е, за да живее човек, той трябва да изобва. Но това е старият живот, животът на плътта. И после, като погледнеш, листата ги няма там. Има хора по-умни, те им дават да ядат и после, като станат какавиди, вземат ги, опарят ги и като им извадят нишките, направят си хубави копринени дрехи. Но пострадаха гъсениците и дърветата. Хората казват: “Нека страдат гъсениците, ние си направихме копринени дрехи.” Отвън са коприна, а отвътре коприва. Това са един вид разсъждения. Хубаво е външното, но вие заради външното забравяте вътрешния живот. Външното има смисъл, когато има вътрешно съдържание. Имате една малка къща, но вътре живее един философ, тази къща придобива смисъл. Може да е някоя колиба, но светия като живее вътре, колибата придобива значение. Една църква може хубава да е, но ако разбойници живеят вътре, и църквата става разбойническа. Сега не казвайте: “Ние все се молим на Господа”, защото има една молитва, която не е за похвала. Има една молитва, която нищо не е свършила. Двадесет години аз съм се молил на Господа: “Господи, жена ми е болна; Господи, детето ми е болно; пари ми трябва.” Ако синът ви отиде в странство и постоянно иска от майка си, това е светията, който двадесет години се е молил на Господа по три пъти на ден и казва: “Аз живея за Господа, вярвам в Господа, моля се само на Господа.” Това е светията. А друг, който не се моли, а е орал на нивата и каквото е спечелил, го донася и го туря в Божествената житница, по-малко ли живее за Господа? Светията двадесет години по три пъти на ден се е молил. Синът постоянно е писал на баща си: “Татко, аз имам нужда от пари.” И бащата все е пращал по едно любовно писмо със съдържание 1000 лева, 2-3-4-5000 лева, обуча изпрати и всяка сутрин, ако синът иска, бащата все праща по нещо. Питам: Какъв син е този, който обича баща си и да иска толкова? Вие по същия начин много се молите. Но молите Бога все да ви изпрати по нещо. И някои казват: Дотегна ми вече да се моля. Действително, така не трябва да се молите. Сега да се научите, като не се молите, какво да правите. Защото този, който не се моли, пак живее. Казвам: Той живее, но щастлив не може да бъде. Защото, ако вие отидете при един банкерин и той ви кредитира, днес отидете, утре отидете, все ви

кредитира по 1-2-3000 лева. И така двадесет години като ходите, и всеки ден ако той ти е давал по хиляда лева, и едновременно двадесет години вие сте вземали, но и внасяли всичко в банката, след двадесет години какво ще имате? Досега вие все сте просили. "Добър е Господ." Но идва ден, когато вече трябва нещо да внесете, на нивата нещо да сеете. После, като роди нивата, ще дадете всичко на света, ще задържите само семето за себе си и всичката печалба пак ще дадете.

На вас ви трябва такова едно разбиране. Всички казват: "Сега Господ да ни даде, пък на стари години като си свършим работата, като си наредим децата, една-две години като останат, преди да си заминем за онзи свят, ние ще работим за Господа с всичкото си сърце. Отлична програма е тази, но аз не съм срещал нито един стар човек, който да е изпълнил своята програма. Щом дойдат старите години, човек каже: "Краката не държат. Господи, аз обещах, но не мога да изпълня обещанието си, не мога ли да отложам за друг живот?" На млади години той се е молил и на стари години се е молил все да го кредитират. Щом иде в онзи свят, там кажат: "Този е от тези, кредитираните." Но в онзи свят няма нищо да му кажат, ще го върнат назад.

Ако имате син или дъщеря, които всяка година ви се молят по три пъти на ден и за всяка тяхна молитва вие трябва да плащате по три хиляди лева на ден, значи в годината от 365 дни колко хиляди трябва да дадете? До края на живота си вие ако вървите все така, колко милиони трябва да дадете? Питам, вие ще бъдете ли доволни от вашия син или дъщеря, ако ви се молят най-малко по три пъти на ден? Казват: "Господ е богат, Той може да носи молби." Той може да носи, но по такъв начин, както вие ли искате? Когато се молите, вие винаги искате Господ да ви даде нещо. Тъкмо се молите Господ да ви даде желаното, но след това молитвата има друга реакция. Защо? Когато много се молите, вие винаги искате. Бог ви дава и вие като отидете при Него, поседите повечко, отколкото трябва, вземате от времето на някой друг, който чака отвън. В такъв случай вие като излезете навън с придобитото или полученото от Бога, онзи, на който сте взели реда, ви ограбва и казва: "Иди пак при Господа, да си вземеш, каквото ти трябва."

В любовта има един закон. Ако първия ден се молиш на Господа и вземеш три хиляди лева, втория ден трябва да внесеш три хиляди лева. На третия ден ти пак ще вземеш, на четвъртия ти пак трябва да внесеш. Това е правилното. Но десет пъти да вземаш и веднъж да внасяш, това любовта не допуска. Веднъж ще вземеш на заем, ще върнеш, пак ще вземеш, пак ще върнеш. И казва Христос: "Събирайте си съкровища на небето." Ако ти не внасяш, какво ще правиш, като идеш на небето? Там никой няма да те кредитира. Ако отидеш там, ето какво ще стане с теб. Поневе там можеш да бъдеш гост само един ден, след това си вземаш паспорта и слизаш. И да гостуваш, не се позволява. При това в небето не може да кажеш, че си гладен. Такова нещо няма там. Ако отидеш на небето, ти трябва да бъдеш богат, трябва да имаш събрано съкровище. Трябва цялото небе да те кредитира, да си внесъл нещо. Само тогава ще бъдеш радостен, понеже

имаш един съработник и горе, и долу. Писанието казва: "Да бъдем съработници на Бога" - не само да харчим, но и да вземаме и да плащаме. Питам: Каква трябва да бъде вашата печалба в света? Вие трябва да печелите души. Който спечели една душа, той е спечелил нещо добро. Какво нещо е да спечелиш една душа? Да кажем, че някоя душа е обзета от някой лош дух, богатството ѝ е заграбено и подчинено на него. Ако ти успееш да върнеш тази душа към Господа, ти вече нещо си направил. Като срещнеш този лош дух, дявола, колкото и да е силен, спри го и гледай да освободиш душата. Но първо се изисква да освободиш себе си. Учете се да освобождавате себе си. Гледайте да приспите дявола, който много пъти е у вас и не е приспан. Щом се съмняваш, дяволът не е приспан; щом завиждаш, дяволът не е приспан. Не че е лош дяволът, но той подушва и щом подуши, че ти отиваш при Бога, ще ти предаде завистта, ако ти спиш. После, като види, че вярата ти се усилва, той се страхува и ти предава и своя страх. Това е негова работа, като наследство. Като си заминеш от тебе, тогава дохождат други да го търсят, дето е квартирувал и ти плащаш всичките разходи за дявола. Де ще го търсиш? Всичко е изядено и изпито, оставаш само ти.

Вие искате да станете силни, щастливи отвън и да ви помагат. Вие да грешите, а Господ да работи за вас. Това е механическо разбиране на нещата. Ако другите работят, те ще заякват и прави ще станат, а вие, които нищо не работите, ще останете хилави, от вас няма нищо да стане. Който оре, богат става, защото животът, това е една велика работа.

Някой седи и казва: "Не знам какво да правя." Друг казва: "Помоли се." За какво ще се молиш? Най-първо ще се помолиш сутрин да ти бъде дадена работа. Питай една станция, втора, трета, като намериш работа, ще отидеш, да кажем, вие отивате при един банкер и искате той да ви даде нещо, но Господ така е направил работата, че ако вие може да го обърнете към Господа, той ще ви плати, каквото поискате. Пък ако не можете да го обърнете, той казва: "Аз давам самона онези, които може да ме освободят, да ме извадят от ръцете на дявола. Който не може, ни пет пари не давам." Мъжът казва: "Жена ми, децата ми не ме обичат. Ако можете да ми помогнете, да ми покажете изходен път от това положение, готов съм да ви дам половината от богатството си." Вие казвате: "Добър е Господ." - "Аз знам, че Господ е добър, но аз съм търговец, черно на бяло трябва тук."

И тъй, по сегашния път, както хората вървят, те ще дойдат до едно място и ще кажат: "Като бяхме млади, друго беше. Но сега вярата ни отслабна." Младият е по-работлив, старият е по-мързелив. Сега как ще си обясните защо старият става по-мързелив? Младият човек не разчита на никого, а понеже старият има синове, дъщери, приятели, този, онзи, той разчита на тях. Той казва: "Те ще ми помогнат." И става мързелив. Така и остарява, а младият работи сам. Той казва: "Нямам познати, но аз да се стегна." Хубаво е понякога човек да е млад, да не разчита на хората. Пошото на младите е, че много обещават. Повечето от обещанията са лъжливи. Вие тук сте женени. Сега ще ви приведа, да видите дали е вярно

това, че обещават, а не изпълняват. Младият момък ето какво обещава на младата мома: "Аз съм в състояние да те гледам, баща ми е заможен, имам хубава къща, имам хубави ниви, сестрите, братята ми са много умни, ти ще живееш много добре при мене, ще носиш хубави дрехи, ще ходиш като княгиня с хубави шапки, обуча лачени, хубави ръкавици, и пеш няма да ходиш, поне една талига ще има" и т. н. И момата, и тя казва: "Така е у вас." И вечерта, като дойде, тя мисли, че така ще бъде. Обаче той дойде, позабъркат се работите и той казва: "Аз така мислех, но тази година се позабърках, за една година всичко ще се оправи. Имам един приятел, който ми каза, че идната година ще имаме едно предприятие, ще изкарвам пари доста и тогава ще имаш нов костюм." Минава и тази година и той пак казва: "Работата не провървя." И така 20 години това било, онова било и тя все живее с тази измама. Аз така уподобявам живота на младите.

Разправяха ми в Ямбол за един кон. На една площ са поставили сено в един чувал. Площта се движи. Конят, като върви към сеното, върти дарака, за да изяде сеното. Той все върви към сеното и най-после, като извлачи вълната, на обед му дават сенцето и той казва: "Стигнах сенцето." После пак върви и влачи вълната и вечерта пак каже: "Слава Богу, стигнах сенцето." От такива вързопчета нищо не се постига. Вълната е извлачена, но конят си остава кон. Това е старото учение, така не трябва да се залъгваш. Някой казва: "Аз ще подобря работата", но работата не се подобрява. Ти като работиш за Господа, трябва да внасяш в Божиата банка. Само тогава работата ти ще се подобри. Ще се молиш, ще се извиниш и ще кажеш: "Господи, аз бях закъснял, не плащах, но сега внасям в Божиата каса. Ще ме извиниш. Позакъснял съм малко, но идната година ще бъде по-добре." Това е смъртта. Най-после мъжът вижда, че тази работа не върви. Защо не върви? Каквото можеш днес да свършиш, това е важно. Малката работа, която е свършена през деня, онзи малък придаък в мисълта и в твоите чувства, това е важно. Не онова, което хората знаят какво съм направил, но да има в нашата работа, която вършим за Бога, всякога да има нещо, което ни препоръчва пред онези, които са завършили този път. Работата ми трябва да е известна пред тях. Пък като дойдем до тяхната работа, тогава ние да сме идеал за онези, които идат отподире. Ние да вдигнем нашия фар, да ги насърчим. Като вървиш все така по пътя, всеки да гледа този фар. Ти няма какво да търсиш своето фенерче. Понякога ние мязаме на онези хора, които като Диогена денем запалват своето фенерче и вървят, и търсят човеци. Питат Диогена: "Какво има?" - "Хора търся." Та новото, към което трябва да се стремиме всички, е да станете от онези добри работници в света. Това давам само за обяснение. Богатият ще си намери един скъпоценен камък, ще си направи една огърлица или на пръста си ще го тури. И хората на новото учение трябва да бъдат като тези бижутери. Те трябва да издирят где има някоя грешна, паднала душа, те трябва да я купят, не само нея, но и всички, които са около нея. На огърлица ще ги турите, на пръстени, бижутери ще бъдете.

Казвате: "Господ да ни прости греховете." Не се моли само за това. Ще бъде смешно, ако аз като ученик в едно училище, след като учителят ми е предал урока, отида на другия ден и се извиня, че не съм научил урока си. На другия ден пак се извиня, на третия ден също. Ако цяла година се извинявам, че не зная урока си, какво ще мисли учителят за мене? През цялата година не трябва да имаш нито едно извинение. Но всякога трябва да отиваш на училище с научен урок. Пък като си направил някоя погрешка, това е в реда на нещата. Втория път ти ще се изправиш. Третия път ще бъдеш с поправена погрешка. Този човек се повдига. И мъчнотиите, които сега имате, това са известни задачи. Не може без страдания. Това са известни погрешки. Ако в живота си нямате мъчнотии, нищо не можете да научите. Ако на учениците, които отиват на училище, им дават все разрешени задачи, какво щяха да научат? Ако не им се даде някоя лекция да развият или някоя теза да разработят, или да нарисуват нещо, какво щяха да научат? Някъде ще работят, някъде ще паят, но остане ли да не работят нищо, какъв щеше да бъде животът им? Този живот е безсмислен, той е живот на светските хора. Светските хора само си въртят очите на една и на друга страна и казват: "Този е религиозен, този е знаменитост, този е богат, има голяма къща, има коне, файтон, коли" и т. н., все неща важни за тях.

С въртене на очите нищо не се придобива. Някоя си банка фалирала. Що от това? Ако ти имаш пари в нея, и ти плачеш за нея. Не влагай парите си в банката на сина си, нито в частна банка, нито в държавна банка. Вложи парите си в Божествената банка, дето никой не може да ти ги изяде. Сега в Америка спестените пари на много от банкерите ги изядоха. Хората все спестяват за черни дни, но черните дни отидоха. Ако те бяха внесли парите си в ангелската банка, парите им щяха да бъдат сигурни, а те ги внесоха в частни човешки банки и парите им отидоха. Така ще стане с всеки от вас, който влага парите си в една от тези спасителни банки. Имайте предвид следното правило: внасяйте парите си в Божествената банка! Можеш във всяка банка да внесеш по сто лева. Стотина банки по сто лева, това са десет хиляди лева. Това е достатъчно. Онзи капитал, който имаш, внеси там, дето парите да са сигурни. Вие ще кажете: "Ние сме слушали това, Учителю!"

Една майка проповядвала на детето си уроци, като му казвала: "Не ме безпокой, направи си хвърчило." Детето отива на стана на майка си, взема ножиците и започва да реже нишки, с които да си направи хвърчило. То отрязало конци и си направило хвърчило. Майката като дошла, останала изненадана - вижда платното, нишките му отрязани и до кросното седи синът с хвърчило в ръка. Втория път майката не допускала сина си около кросното, да не отреже с ножиците нишките на платното. Така и вие често режете нишките от Божественото кросно. Казвам: Като имате нещо за тъкане на стана, заключвайте вратата, да не влиза никой да развали цялата ви работа. Колко пъти вашите деца са отрязвали нишките от кросната ви?

Хубавото у вас е това, че се роди желанието да бъдете ученици. Не само

* решени

да се учите. Ученикът трябва да придобива знания от дете до стара възраст. Той всякога трябва да придобива знания и да работи. Първо трябва да работи за Бога, после за ближния си и за себе си. Ученикът трябва да работи за трима: първо за Бога, каквото остане, да внесе в банката на ближния и каквото още остане, да внесе в своята банка. Това е сигурният живот. Това е за този, който иска умът му да е спокоен, сърцето и душата му да са спокойни. Този е Божественият път. И всички хора, ако така живееш, нямаше да има никакви противоречия в света. Някой ще каже: "Ти не ми ли вярваш?" Вярвам ти, как не. Аз вярвам в тебе, че ти си в състояние да не си изпълниш обещанието. Вземаш пари, обещаващ ден, в който да ги върнеш, връщаш ли ги точно според обещанието? Колко хора колко са обещавали какво ли не, но не са изпълнили обещанията си. Все намират основания да се извинят. Не е въпрос какъв е бил човек в миналото. В бъдещето какъв ще бъде, то е друг въпрос, но сега какъв може да бъде, е важно. Питате: "Как ще се живее?" Този е новият начин. Чрез закона на страданията Бог иска да ни научи да бъдем благодарни от днешния живот. И като си извършил нещо, внесъл си го в Божествената банка. Като станеш сутрин, благодари на Бога, че си здрав, за утрешния ден не се грижи. На обед пак благодари на Бога, че си здрав. Благодари на Бога, че децата ти са здрави. И като се разболеят, пак благодари на Бога. Болестта е от теб, а здравето е от Бога. Синът или дъщеря ти може да са загубили нещо, благодари на Бога, че не са загубили всичко. Това е тяхна работа. "Ама мъжът ми не е добре" - и за това не мисли.

Идват при мене някои и се оплакват, че не им върви. Дойде една мома и ми казва: "Не ми върви, десет пъти вече как се годявам и се разгодявам." И тя почва да ми казва името на първия. Аз и казвам: Ако ти се беше оженила за него, той щеше десет пъти да ти снеме кожата от гърба. Вторият, той щеше да те продаде като робиня. Третият - при него ти щеше да бъдеш като една слугиня, накрая ти щеше да избягаш. А пък четвъртият щеше да те води по кръчмите да ядеш и да пиеш, а ти щеше да плащаш за него. Петият щеше да те направи разбойник, да бъдеш съучастничка на неговите престъпления. Шестият на гърба ти щеше да напише всичките обявления и вечер ще се кара, че не си свършила толкова работа, колкото трябва. Тя ме гледа. Казвам: Провидението иска да те избави. Не ти е определено да се жениш. Може и да се ожениш, но ще ти кажа, че ако направиш това, мъжът ти ще те бие по три пъти на ден. Има нещо, което Бог не позволява, но като настояваме много, Той казва: "Дайте му го!" Но не ти е определено. Може ли човек да не се жени? Никой не е останал неженен. Още като дойдеш в света, ти вече си се оженил. Женитба без любов не става. Всякога, дето има обич между двама души, това е една връзка и то е от Бога. Дето няма връзка, защо ще се лъжете? Два вола събрани на едно място, впрягат ги и те се женят. Аз съм виждал, че и две крави женят. Крава с крава женят. Виждал съм някой път вол с биволица живеят, женят се. Виждал съм и вол с крава. Казвам: Това е по-естествено. Има съчетания съвсем не по Бога. Сега хората вървят по естествен път.

Има вече трактори, няма да впрягат добичетата, освобождават ги. Дето има трактори, остават свободни кравите и воловете. Те си имат друга работа. И волът е доста служил, трябва вече да се освободи. Но трябва и умът, и сърцето, и душата ни да се освободят от непоносимия труд. Ние някога прекарваме целия си живот в терзания и след като минат 20-30-40 години, казваме: "Няма вече изходен път." Има изходен път в живота. Дойдеш до една задънена улица, не можеш да вървиш напред. Ти трябва да се върнеш назад и сетне да поемеш отново.

Сега лесният път е път на Божествената Любов. Като станеш сутрин, ще кажеш: "Днес ще свърша една работа за Бога", най-малката работа може да е, но ще бъде за Бога. Ако съм на ваше място, ето какво ще направя. Като стана сутрин, ще напиша едно любовно писмо на една вдовица. Тя ще се чуди от кого е това писмо. Ще напиша адреса, а пък после ще направя едно колетче от три симидчета. То е пак нещо. На трите й деца ще изпратя по едно симидче. Това е волята Божия. Ако съм на ваше място, аз ще й изпратя едно пакетче, в което ще туря чорапи или някои ръкавици. Изобщо, за да се върши волята Божия, разни начини има. Или ще изпратя някоя книжка хубава, евтина, не голяма. Тъй бих правил всеки ден, ако бях на ваше място. Вие пък умувате. С книжки не може и със симидчета не може, и с любовни писма не може. Хубаво е хората по този начин да си пишат любовни писма. И сега имате такива писма често. Какво насърчение са тези писма! Бихте ли отпаднали духом, ако получавате такива писма и колети? Сега някой не е доволен от малкото, иска да му обещаят 1500 лева за това, за онова. Този човек едва има за себе си 20 лева. И казва: "Много ще съм ти благодарен, ще се моля на Господа за тебе." За 1500 лева ще се молиш. Че ти ако дадеш на един свещеник 10 лева, той ще се моли два пъти повече. Това е пътят на изключението. Ако някой би поискал от мене 1500 лева - 15 лева ще му изпратя и ще кажа: Десет лева ще потопиш във водата и те ще станат толкова, колкото ти искаш. Ако не станат, пиши ми. Може да не знаеш какъв е начинът. Ще му кажа да направи този опит сутрин, като изгрее слънцето. Друг път ще ги потопи посред нощ, трети път ще ги потопи при облачно време и четвърти път - при звездно небе. След това ще му кажа: Много си невежа! Ако не успее, разбира се.

Сега да ви направя мисълта си малко по-ясна. Представете си, че вие ми искате по 1500 лева и аз ви пращам 15 житни зрънца и казвам: Сега е есен. Посадете ги по последната система, която съществува в Америка. Аз ви казвам, че в 5 години вие ще имате не 1500 лева, но повече от 20 000 лева печалба. Трябва да знаете как да употребявате нещата. Не само това, но ако той би повярвал, като тури тези пари десет пъти във водата, те ще станат повече, ще се умножат. Ако има нужда от пари, те ще се умножат. Когато сина на онази бедна вдовица щяха да продадат като роб, тя отиде при Елисея и той й каза: "Имаш ли празни съдини?" - "Имам." - "Друго нещо имаш ли?" - "Имам една стъкленница от масло." - "Събери колкото съдини можеш от съседите си, затвори се и почни да преливаш стъкленницата с

маслото в празните съдини." Като почнала да прелива, напълнила съдовете и казала: "Дайте още съдини!" - "Нямам." Казва пророкът: "Иди сега и продай маслото, и откупи сина си." Стига вие да имате съществената нужда, и маслото ще потече. Този закон е верен. Всяка една мисъл и всяко едно чувство в човека може да принесе своя плод. Та казвам: Трябва да дойдете до положителната страна. Може някога работата да излезе несполучлива, погрешката е у вас. Направете втори, трети, четвърти, пети, шести опит, докато вашият метод се замени и придобие съществено знание, и разберете мистичната, духовната страна на нещата, в която седи силата на човека. И когато придобие тази сила, вие няма да я употребявате за себе си. Тя ще бъде благо за другите, защото, когато един човек направи една чешма, той само не пие от нея. Като се прочуе чешмата, всички ще пият от нея. Като си направил едно благо, то става достояние на всички. От това благо всички ще пият. Ти не можеш да затвориш чешмата с кранове. Като е готова чешмата, и животни, и хора, всички ще пият от нея и ще благодарят, че се е намерил един умен човек, който е разрешил един от важните въпроси.

Сега мнозина от вас страдат, боледуват, и беднотия, и немотия имате, но това са задачи, които трябва да разрешите. И ако ги разрешите правилно, това е едно благо за вас, разбира се, ако сами ги разрешите. Пък ако други ги разрешат, вие само ще се учите. Но има неща, които непременно за вас са дадени. И благодарете на Бога, че са дадени за вас. Ако носите болката ден-два-три, ще я оставите. Имаш ли някоя дисхармония на гърба си, тя е неразрешена задача. Като дойде у вас ревматизмът и седи три дена, изпратете го. Ако седи дълго време у вас, това показва, че вие не сте от много способните ученици. Тъй гледам аз. Ако съм на вашето място, така ще гледам, а пък вие гледате малко по-другояче. Един ревматизъм като го впрегнеш на работа, той оре като вол. Сега да ви определя. Някой момък като се влюби в някоя мома, най-първо той я хваща за ръката и не я пуща, а тя трябва да се отдръпне и да си отиде вкъщи. Та и вие някога трябва да се изтръгнете и да си отидете вкъщи. Това са все души, които имат работа. Те те ангажират и казват: "Ти не разбираш, влез в положението ми." Той те хванал там и си образувал частна собственост. Заградил се е с тел, иска да си гради нещо. Ще му кажеш, че това място е тясно. Изведи го малко настрана с мотиката и му кажи: "Аз имам по-широко място. Тук и за мене няма място." Като му говориш така, той ще излезе и ще те напусне. Това са резултати, които се дължат на известни мисли. Сега опасността е другаде. Ако разбирате вътрешния закон, вие ще се натъкнете на друго нещо. Защото главната цел на живота е да живеем за Бога. Понеже целият живот е на Бога, и за Него ще живеем. Та живота никой друг не ви го е дал. Дал го е Бог. И затова трябва да живеем за Него. Ние всички излязохме от Бога и за Него ще живеем. Той не е такъв, какъвто Го описват другите хора. Ние ще мислим, че всички блага, всичко разумно е взето от Бога. И този, който ни е дал живота, за Него ние ще работим. Ние ще кажем: "Ние знаем истината, както знаем водата, както знаем, че вятърът духа. Истина и

живот, ние ги знаем какво са те за нас. Този живот е дошъл от Бога." Вие всички трябва да се въоръжите с мощна сила и всеки ден да изпращате по нещо на вашите близки, ако искате да се осмисли животът ви.

Някой път аз съм заел с някоя хубава мисъл. Какво се случва. Нещо ни в клин, ни в ръкав отвлеча моята мисъл в миналото ми. Казвам: Тази мисъл е чужда, някой е намислил да ме посети. И наистина, не се минават един или два часа, ще дойде някой да ме занимава със своя минал живот. Тази мисъл е чужда. Този човек ще ме занимава с чужди работи. Ще му кажа: Ти това не си направил, онова не си направил и вследствие на това имаш такива последствия. Ти трябва да измениш живота си, защото другояче няма да върви работата. Във Варна имаше един богат търговец Янев, живееше на Балъкпазар. Един ден той става евангелист, започва да чете Евангелието, работата му потръгва. Той си казва: "Сега ще бъда добър бакалин. Аз употребявах по-рано всички лъжи пред онези турци, които идваха от Делиорман. Те казваха: "Дай ми 10 килограма захар", но аз им давах 8. Всичко, каквото спечелих тогава, сега го изгубих. Сега вече наново трябва да печеля по Бога, по честен начин. Всичко, спечелено чрез неправда, ще си отиде по пътя и всичко, спечелено по честен начин, ще остане", но почва да не върви нещо работата. Въпреки това той казва: "Животът, който съм живял с неправда, ще си отиде, няма благословение в този живот. Сега ще започна чистия, светия живот, сега ще започна живота на любовта. Аз като живея по любов, тъй ще продавам, че всички да живеем по любов. Това не е свят само за мене, но той е живот за всички хора, всички трябва да живеят добре." Светият живот е добър живот, в ума ти няма нищо да те безпокои, но всякога ще бъдеш радостен.

Сега искам всички да живеете по новия начин. Като влезете в този живот, гледайте всякога да мине от вас по 10 грама повече, никакво подяждане. Като говорите за някого, спрете се, защото вие понякога преувеличавате неговите погрешки, тълкувате неговите погрешки, критикувате неговите погрешки. Ако купувате нещо, купете го както трябва, дойде повече, не обезценявайте нещата на другите. Вие обезценявате, за да плащате по-малко пари. Като погледнете погрешките, че са по-малки, за да платите, турете им по-голяма цена. Тази сестра не е толкова лоша. Тя е по-добра, отколкото вие я мислите. Вие сте умната жена, а лешата се продава, ако пък кажете, че е много лоша, вие я обезценявате. Когато укоряват някой човек, те го продават на пазара. Така е било някога през робството. Един роб ще го продадат, ще му продадат злото, че това било хлаво, онова било, за да дадат по-малко пари. Дяволът те изнесъл някъде да те продава. Дяволът дойде там и като чуе, че укоряват някого, той го продава. И когато хвалят някого, пак го продават. Само че при укоряването, те го обезценяват, а когато го хвалят, те го надценяват, но и двамата отиват в робство. И след това тези хора казват: "Ти знаеш ли колко добре съм говорил за тебе?" Той ще каже: "Ти знаеш ли колко зло си ми направил? Аз ще ти се отвърна със зло." Затова, като дойде този брат, ти кажи: "Този още не е за продан, не си струва хич, не го купувайте." Та като казвам, че хората

не трябва да се одумват, то е, за да се развали продажбата. Вие попитате малко този човек и втори път го изнесете на пазара. Така правите за няколко месеца или за една година. Всякога човек е в робство, нещо го измъчва и той се чуди защо страда. Ще дойдат от невидимия свят да го освободят и той казва: "Слава Богу!" След това те хвалят и пак те продават. И това е пак измъчване.

Един княз се оженил за своята възлюбена и трябвало да отидат на бал. Той й казал: "Ти ще се облечеш по този начин, каквато е модата." Тя не искала, но той казал да се облече според реда и порядъка на бала. Затова я посмушкар. И тя се облякла. Като се върнала от бала, той пак я посмушкар, понеже нарушила някакво правило в бала. Казвам: И като те корят, ще те смушкат и като те хвалят, ще те смушкат. В бала има едно смушкване и в началото, и в края. При другите положения има други мушкания. Те са от друг характер. Това се отнася до вътрешната страна на живота. Та като дойдат тези мушкания, вие трябва да се повдигате духом. Не се поддавайте на една слабост да казвате: "Забравил ме е Господ." Казвате: "Трябва да си починам."

Почивката е един факт. Почивката седи в добрата мисъл. Ако мислим добре, ние си почиваме. Това е физиологически вярно. За да си починеш ти напълно, трябва да смениш мисълта си, да имаш една много приятна мисъл. Мисъл, която ти тежи, ти можеш да я смениш в пет минути, за да си починеш, ще обърнеш отрицателната мисъл в положителна. Като дойдеш до една отрицателна мисъл, замени я и кажи: "В Бога промяна не може да има и измяна не може да има. Бог, Който ми е дал всички блага, Който ми е дал живота и тялото, аз трябва да работя за Него. Колкото години имам още, ще посветя на Бога, защото, като отида на небето, големият живот ще свидетелствува за работата, която съм свършил." Другите пък, които са гледали, те ще свидетелствуват за моя начин на работа. За начина на работата ти има други, които те наблюдават. Нали в едно училище за един способен ученик, който е даровит, цялата гимназия го знае. Учителите посочват за пример някои ученици и казват: "Тези са много способни, много даровити." А като дойдат до някои слаби, казват: "Тези не ги бива, тъпи са." Ако си тъпак, всички знаят, че си тъпак; ако си даровит, всички знаят, че си даровит. Законът е верен и в духовно отношение. Ако в невидимия свят живееш добре, ще те сочат с пръст. Ако не изпълняваш волята Божия, пак ще те сочат с пръст. Правилото не се мени. Та сега всички трябва да свършите първото учение. И вие добре започнахте, но се спряхте на едно място.

Една вечер се явява духовният ръководител на един от най-добрите свещеници в България, събота било, и го бутнал по окото, като му казал: "Едното ти око почнало по земята да гледа." Като станал сутринта, дето го бутнал ръководителят му, почерняло мястото му. "Не те харесвам, му казва някой, де си се ударил. Като че окото ти е ударено. Де се удари снощи?" - "Кадиx тамян на Господа." Не му казва причината, че го предупредили да гледа нагоре, а не към земята. Очите нагоре трябва да гледат. Ако гледаш

надолу към земята, работата ще върви тежко. Та всички ще бъдете работници, надолу няма да гледате, но нагоре ще гледате. Това е законът на любовта. Каквото и да се случи, нагоре ще гледаш. Божията Любов трябва да изпълва сърцата ви. Никакво обезсърчение. Обезсърчението ще дойде, плачът ще дойде, аз ще направя въпрос даже за плаченето отвън. Обезсърчението зависи от това, че не ходите всички по закона на Любовта. Трябва да ходите по този закон и да бъдете съработници на Любовта. Много добри работници се изискват сега. Времената са трудни, това показва, че приближава време за матура, годината се приключва и ще трябва да минете от един клас за други. Трябва да се държи изпит. Последният срок е вече приближил. Ако си поправите бележките, добре. Или ще ги поправите, или ще държите повторно изпита. Сега не зная кои от вас ще държат повторно изпита, те си знаят.

Да остане у вас мисълта: "Ние сме съработници с Бога, да работим за Бога." Тази е хубавата мисъл - да работим за Бога. Това е хубаво нещо. Щом работим добре за Бога, ще работим добре и за ближните си, ще работим добре и за себе си. И тогава работата ни от сутрин до вечер ще бъде блажена и щастлива.

Тайна молитва
Добрата молитва

Втора беседа от Учителя, държана на сестрите
17 март 1932 г., четвъртък следобед
София, Изгрев

ЕДИННИЯТ ЖИВОТ

Сега ще говоря върху абсолютното, или положителното, в живота.

Когато човек тръгва на път, за него не е необходимо да вижда края на пътя. Той трябва да познава началото на своя път, а кога ще стигне края, това може и да не знае. Следователно човек трябва да знае само началото на посоките, в които се движи, но не и техния край. Който се интересува само от резултатите на нещата, той изпада в заблудение. Тъй щото иска ли човек да схване нещата изцяло, той ще се намери в механическите процеси на живота. Ако някой човек иска да разбере напълно устройството на една кола само от нейния външен вид, той нищо няма да разбере. За тази цел той трябва да разглоби колата, да разгледа отделните ѝ части, и от тяхната направа да съди за цялата кола. Щом има представа за направата на отделните части, той ще може вече сам да ги сглоби и да възстанови първоначалната кола. Същото може да се направи и с някоя дреха, къща или с някой часовник. Разглобяванията и сглобяванията на предметите представят забавления за човека, с които той неизбежно трябва да се занимава. Тези забавления са относителното в живота, което отвлеча човешкия ум от същественото. Само същественото носи радостите в живота. Въпреки всичко както човек работи с временните, преходни, или относителни, величини, така трябва да работи и с абсолютното, с Божественото.

Казвам: Тази мисъл трябва да бъде ясна в умовете на хората, за да не се спъват в пътя си. За пример срещате някой човек радостен, весел; не се минава много време, състоянието му се изменя. Защо? Той предчувства, че ще му дойдат някакви страдания, условията на живота му ще се изменят, ще станат по-лоши от тези, в които сега се намира. Млад е този човек, но дойде му мисълта, че ще остарее и няма кой да го гледа; здрав е, но се безпокои, че ще се разболе и ще умре; после започва да мисли как ще замине за онзи свят, кой ще го приеме там, какви ще бъдат отношенията на тамошните същества към него и т. н. Ако е женен, той ще се страхува да не го напусне жена му; ако е чиновник някъде, ще работи, ще гледа да не го уволнят, да не останат жената и децата му на пътя. Такива и ред подобни мисли могат да минат през ума на човека, обаче те не са абсолютни, не са положителни. Тия положения представят временна обстановка на нещата.

Мнозина питат: "Кои са временни и кои абсолютни неща и как се различават?" За пример да вземем следното положение, което хората считат за положително: всеки човек има майка и баща. Докога човек има майка и баща? До известно време само. Щом майката и бащата умрат, човек казва, че е сираче, т. е. без майка и без баща. Значи и това положение е временно. Следователно, докато майката и бащата са отвън човека, той още не е разбрал какво нещо е майката и какво - бащата. Това, което наричаме майка и баща, са проекции на реалността, които се изразяват

отвътре навън. Външно погледнато, майката и бащата са отражение на реалността. Че действително са отражение, това се вижда от обстоятелството, че майката и бащата не мислят постоянно за своите деца. Майката заспи и не мисли вече за децата си. Бащата заспи и не мисли за децата си. Питам: Де отиват бащата и майката, като заспят? Следователно всеки човек сам за себе си е отражение на нещо. И всичко, което човек има вън от себе си, е сянка, нещо нереално. Защо? - Защото тия неща изчезват. Всяко нещо, което изчезва, не е реално; всяко нещо, което не изчезва, е реално.

И тъй, относителните неща изчезват, а положителните, абсолютните - никога не изчезват. С други думи казано, относителните неща не са реални, а положителните, абсолютните са реални. За пример човек живее известно време на земята, но един ден му казват, че трябва да напусне тялото си и да замине за другия свят. Той се намира в противоречие, чуди се де ще отиде. Учените, философите наричат живота на земята временен, или живот на относителната реалност. Аз наричам този живот сянка на живота, или най-малката проекция на целокупния живот; той е вода, която изтича от някоя чешма. Наистина този живот е временен, но той е свързан с непреривното, което постоянно изтича. Следователно, ако мислим, че в изтеклата вода е всичко, ние не познаваме целокупния живот, който всеки момент носи нещо ново. Някой погледне към водата на една чешма, от която някога е пил, и казва: "Аз познавам тази вода." Не, ти не познаваш водата, която в дадения момент изтича, защото всеки момент тя се различава по качество и по количество. Напрежението, налягането на тази вода днес не е такова, каквото е било някога. То всеки момент е различно. Този закон е верен и по отношение на нашите мисли и чувства. Всеки момент те имат различно напрежение, различна сила. Понякога мислите и чувствата на човека едва текат, а понякога те представят велика, мощна сила. Когато мислите и чувствата на човека са мощни, велики, той си представя, че е по-велик, отколкото в друго време, но това са външни положения. Когато човек има светлина, той добре разбира нещата; когато няма светлина, той слабо разбира нещата. Всичко зависи от светлината на съзнанието. Когато човек греши или върши някакво престъпление, и му кажат, че не трябва много да мисли, с това искат да му обърнат внимание, че в случая трябва да мисли онзи, който го е накарал да направи престъплението. Кой е той? - Лукавият. Следователно лукавият мисли, преди да е направил престъплението, а човек мисли, когато извърши престъплението.

Питам: Кое наричаме права мисъл? Права, истинска мисъл е тази, която е свободна от тревоги, смущения, съмнения и т. н. Не може да се нарече права мисъл онази, която е пълна с тревоги, безпокойства и съмнения. Мисли само онзи, който може да даде ход на красивото, на възвишеното в себе си да изтече навън. То е Божественото в човека, то е животът, който непременно трябва да мине през него и да изтече навън. Животът трябва непреривно да влиза навътре и да изтича навън, той не

може да спре. Това е Божественото, което аз наричам абсолютното множество. То трябва да мине през всеки човек, за да го свърже с окръжаващите. Ако животът не изтича вън от човека, той не може да се свърже с окръжаващите.

Същият закон е верен и по отношение на Бога. Ако от Бога не изтича нещо, което да се влее в нас, ние не бихме имали отношения към Него. Ако Бог се уедини и живее само за себе си, ние не бихме имали връзка с Него. Обаче свържем ли се с Бога, ние ще мислим, ще чувстваме и ще действваме като Него. Ако животът, който изтича от Бога, не се влива в нас, ние ще живеем в относителната реалност, в която мнозина от съвременните хора живеят. Всеки човек има свои специфични мисли, чувства и желания, но понеже излиза от Бога, понякога той се заблуждава и мисли, че е едно с Него. За подкрепа на това свое заблуждение човек казва, че както малкият портрет прилича на големия човек, така и човек е подобен на Бога. Вярно е, че на физическия свят човек може да се фотографира по-малък и по-голям, отколкото е всъщност, но самият човек не е фотография на Бога. В Божествения свят обаче човек не може да се представи по-голям, отколкото е в действителност. Речете ли да фотографирате, или да нарисувате Бога, вие не можете да Го нарисувате нито по-голям, нито такъв, какъвто е всъщност. Вие всякога ще Го нарисувате по-малък, отколкото е в действителност.

Казвате: "Какво нещо е абсолютното и какво относителното в живота?" - Всяко нещо, което може да се нарисува по-малко, отколкото е в действителност, наричам абсолютно. Всяко нещо, което може да се нарисува по-голямо, отколкото е в действителност, наричам относително. Тъй щото, когато човек се мисли по-голям, отколкото е всъщност, той се намира в относителната реалност на живота. Понякога човек се мисли по-голям, отколкото е всъщност. И едното, и другото положение са вътрешни състояния у човека, т. е. два полюса на временния живот.

Днес мнозина се смущават от мисълта за своето бъдеще. Обаче само онзи човек се безпокои за своето бъдеще, който не разбира правилно живота. Лесно може да се предскаже бъдещето на човека. Ето как бих предсказал бъдещето на човека: човек млад ще бъде и ще остарее, богат ще бъде и ще осиромашее, учен ще бъде и ще оглупее, силен ще бъде и ще се обезсили, здрав ще бъде и ще изгуби здравето си, после, ще обича, ще мрази, ще се бие с хората, ще лъже, ще краде, ще губи и ще печели, ще прави къщи, ще ги продава и т. н. Най-после ще се разкае, ще започне да прави добро, да се изправя. След всичко това ще умре, ще го заровят в земята или ще изгорят тялото му, а праха ще поставят в някое гърне, което ще се пази за дълги времена. Над гроба му ще пишат: "Тук почива един необикновен, гениален човек." Такова е бъдещето на всеки човек при сегашния живот. Който иска да оправи света, в края на краищата той ще влезе като прах в едно от тия свещени гърнета. Който иска да си поживее, и той ще влезе като прах в едно от тия свещени гърнета.

Съвременните хора турят костите на майка си и на баща си в една торба

и казват: "Тук почиват костите на нашите майки и бащи." Верую е това! Има нещо скрито в костите на вашите майки и бащи, но изкуството седи в това човек да извади своята майка и своя баща от техните кости. Реалността на живота не се крие в костите. Да мисли човек, че в костите има някаква реалност, това е заблуждение, това е мая*. Човек трябва да се освободи от това заблуждение. Ако мисли по този начин, животът му всякога ще бъде празен. Това показва, че съвременните хора нямат ясна представа нито за живота, нито за Бога. Който разбира реалността на живота, той ще може да възкреси човека, който се е превърнал на прах. Как ще го възкреси? Той ще извади от джоба си едно шишенце, пълно с еликсира на живота, и ще капне няколко капчици върху свещения прах на майката или на бащата. След това ще разбърка този прах и от него ще образува една кашица. Той ще започне да меси тази кашица, да я прави на тесто и ще я остави да седи няколко часа на спокойствие. Тестото постепенно ще набъбва, ще изпълва гърнето и след 24 часа от него ще излезе цял човек, жив, подвижен, готов за работа. Той ще се поразтърси малко и ще каже: "Много съм спал! Де съм бил досега, не зная." Този човек е бащата, който преди няколко години беше заминал за онзи свят. Всички въщи се радват, че бащата се върнал. Обаче само магът може да възкресява мъртвите. Само магът може да оживява праха на мъртвите. Той има знания, с които може да прави чудеса. Това знание се крие в Словото, за което Христос е казал: "Които чуят гласа Му, те ще оживеят." Може ли мъртвият да оживее, ако не познава Словото Божие? То трябва да стане плът и кръв за него, за да бъде в сила да го възкреси. Следователно, ако реалността дойде в съприкосновение с най-малката частица на човешкия живот, тя ще разшири съзнанието му, ще доведе човека до безсмъртие. Това значи възкресение, връщане от смърт към живот.

Казвате: "Какво нещо е смъртта?" Смъртта е процес на връщане. Казано е в Писанието, че човек ще живее и пак ще се превърне в първоначалната пръст, от която някога е бил направен. С други думи казано, човек е съгрешил, понеже не е разбрал реалността на живота. И сега, за да разбере тази реалност, той трябва отново да се върне в нея. Това връщане в реалността подразбира повторение на класа. Ако един ученик не разбере материала от даден клас, той ще остане да повтаря класа, не може да мине в по-горен. В този смисъл смъртта подразбира връщане в реалността, от която човек е излязъл, за да научи началото на Битието, началото на тази реалност. Някой казва: "Защо трябва да повтарям класа?" - Защото не сте изучили, не сте усвоили материята, която се преподава в този клас. Ако ученикът минава от клас в клас, без да е усвоил материала на по-долния клас, той не може да постигне нищо в живота си. Той ще остане първокласен невежа.

Както в съвременните училища, така и в живота на хората съществува строго определена програма, според която никой човек не може да мине в

* илюзия, лъжа; илюзорност на материалния свят

по-горен клас или на по-горно стъпало, ако не е разбрал, изучил и приложил материята на по-долните класове. Материята в горните класове е тясно свързана с тази от долните. Ако съществува такава връзка в материала, който се изучава в училищата, толкова повече тя съществува в живота.

Този закон има приложение и в любовта. Не е любов това да се свързват отношения само. Любовта е велика наука, която трябва да се изучава. Казвате: "Да се обичаме!" Какво разбирате от тези думи? Да се обичаме, това значи да се изучаваме. Ако не можете да влезете в положението на човека, ако не можете да изучите и разберете живота му, вие не разбирате любовта и не можете да се обичате. Да обичаш, да любиш човека, значи да четеш от книгата на неговия живот, всеки ден да я прелистваш. Не можеш ли да четеш от книгата на неговия живот, ти не разбираш езика на любовта. Тъй щото не може ли някой човек да прелиства книгата на вашия живот и да я изучава, между вас не могат да съществуват никакви отношения. Дето няма любов, животът е неразбран. И ако човек сам може да чете от книгата на своя живот, той ще има правилни отношения към Бога, към себе си и към своя ближн. Ще отворите тази книга, ще четете от нея, ще я изучавате, ще размишлявате върху съдържанието ѝ и ще гледате на нея като на свещена книга. Колкото повече четете тази книга, толкова повече ще я разбирате. Всеки ден ще намирате в нея нещо ново, нещо свещено. Ако не можете да четете тази книга, това показва, че вие не знаете нейната азбука. Всички хора са книги, написани на различни езици, които трябва да се изучават. Това не трябва да ви смущава, но да се заемете за работа, да учите.

И тъй, искате ли да обичате един човек, вие трябва да разбирате езика, на който е написана книгата на неговия живот. Разбирате ли този език, сърцето ви ще се запали и ще гори. Този е свещеният огън, за който се говори в Писанието. Благословение е за човека сърцето му да се запали. Всяко сърце не може да гори. Щом не може да гори, то само дими, отделя дим, сажди. Това горение наричам любовен кадеж. Дето има такъв кадеж, там вече не може да се седи, непременно трябва да се излезе вън от къщата. Тогава хората започват да казват, че в този дом е станало нещо особено. Любовният кадеж се обяснява научно с това, че хората в този дом не могат да четат книгата на живота на своя ближн. Изобщо, дето има любовен кадеж, това показва, че тия хора не разбират нито своята книга, нито тази на своите ближни. Щом се натъкнат на такъв кадеж, хората казват: "Ни не се разбираме, защото възгледите на живота ни са различни." И след всичко това тия хора очакват да отидат на небето, между ангелите. Казвам: Отидете ли между ангелите, вие трябва да знаете техния език. В онзи свят има девет ангелски йерархии, които си служат с девет различни езици. Вие знаете ли тези езици? При това тези езици са извънредно богати; те разполагат с грамаден речник от думи, а не с няколко хиляди само, каквито са езиците, с които хората си служат. Научите ли тези езици, ще дойдете и до Божествения език.

Мнозина искат да знаят нещо за Господа, да Го познават. Човек може

да познава Бога само ако знае Неговия език. Когато някой твърди съществуването на Бога, това показва, че този човек разбира езика Му. Когато някой отрича съществуването на Бога, това показва, че той не знае и не разбира Божествения език. В този смисъл единствената причина за безверието на хората се дължи на неразбирането на Божествения език. Например в духането на вятъра, в течението на водите се крие езика на Бога. Във вятъра, в течението на реките, в движението на светлината, в проявите на живота аз слушам такава отлична реч, каквато не съм слушал и от най-красноречивия оратор в света. В най-големите бури аз слушам речите на видни оратори. Понякога техните речи са така силни, съдържателни и красноречиви, че са в състояние да задигнат и дрехите, и шапките, и керемидите от къщите на хората. Вие казвате: "Вятър, буря има вън, страшно е времето!" - и гледате час по-скоро да се скриете вътре. Обаче аз с удоволствие настройвам ухото си, да чуя говора на този вятър или на тази буря. Като види някой, че се излагам на бурята, казва: "Защо си изложил ушите си на тази буря? Не знаеш ли, че ще се простудиш?" Казвам: Който не разбира Божествения език, той се простудява; който разбира Божествения език, той никога не се простудява. Реалността на живота е скрита в бурите, във ветровете, в моретата, в слънцето, в луната, във всички планети, които изразяват великата Истина на живота.

Казвате: "Какво нещо е реалността?" Всичко, в което човек вярва, е реалност. Това, в което човек не вярва и постоянно се съмнява, то не може да бъде реалност. Реалността произтича от любовта в човека. Дето има любов, има и реалност; дето няма любов, никаква реалност не съществува. Дето има любов, реалността се разкрива във всичката си светлина; дето няма любов, реалността не се проявява в своята светлина. Дето има свобода, там и реалността се проявява; няма ли свобода, никаква реалност не съществува. Следователно, дето има любов, там ще намерите свобода, светлина и истина; дето няма любов, там няма никаква свобода, светлина и истина. Светлина, свобода и истина са трите най-важни неща, с които трябва да започнете своя живот. Те произтичат от любовта. Затова започнете първо с любовта, научете нейния език, защото от нея излиза животът; започнете с мъдростта, научете нейния език, защото от нея излиза светлината; започнете с истината, научете езика ѝ, защото от нея излиза свободата. Казвате: "Как да разберем тези неща - буквално или преносно?" Разберете ги и в буквален, и в преносен смисъл. Вие трябва да изучите езика на любовта, на мъдростта и на истината и да ги различавате. Езикът на любовта не е такъв, какъвто е езикът на мъдростта; езикът на мъдростта не е такъв, какъвто е езикът на истината. Също така се различават езикът на живота, на светлината и на свободата.

И тъй, най-първо човек трябва да изучава езика на живота. Животът е изразен в множеството хора, животни, растения и минерали. Всички те представят форми на живота. Изучавате ли този език, вие ще видите какъв простор, каква велика област седи пред вас, която трябва да изследвате. Само по този начин ще разберете смисъла на живота. И тогава в духането

на ветровете, в течението на реките, в бликането на изворите ще чувате гласа, говора на същества, които ви обичат. Това е реалност, която аз абсолютно познавам, но вие сами трябва да я разберете. Аз не искам да вярвате в моето верую, защото по този начин сами ще изпаднете в противоречие. За да вярвате в това, в което и аз вярвам, вие трябва да имате моите мисли, чувства и постъпки. Ако дойдете до положението, в което аз се намирам, тогава, дете и да турите окоето си, ще виждате като мене; дете и да турите ухото си, ще чувате като мене. Обаче, ако нямате моята вяра, и да чувате това, което аз чувам, нищо няма да разберете; и ако виждате това, което аз виждам, пак нищо няма да разберете. Тогава и вие можете да пишете като мене, но между моето и вашето писмо ще има голяма разлика. Така и много поети пишат, но съчиненията на едни от тях се четат и разбират от всички хора, а съчиненията на други не се четат и не се разбират. Защо е така? Защото едни поети са вложили едно нещо в своите съчинения, а други са вложили друго нещо. Забележете, Библията например и досега не е изгубила силата си. В какво седи нейната сила? В съдържанието ѝ, в това, което е написано. В нея е вложено нещо особено, което и досега още не е изчерпано. В думите на Библията се крие реалността на нещата.

Казвате: "Ние сме чели по няколко пъти Библията, но още не сме я разбрали." Че не сте я разбрали, това зависи от начина, по който четете. Правилно четене е, когато човек може да се свърже със съзнанието на този, който е писал книгата. Можете ли да се свържете със съзнанието на даден поет или писател, вие сте вече в реалността на написаното. В туй отношение езикът на Библията и Евангелието се отличават по това, че като четете тези книги с разбиране, вие ще се свържете със съзнанието на пророците и на Христа, които веднага ще се явят пред вас и ще кажат: "Какво обичате? С какво можем да ви бъдем полезни?" Вие се съмнявате дали това е възможно. Възможно е, разбира се. Ако знаете отде да започнете и как да четете Словото на Христа, Той непременно ще се яви пред вас, ще свърже съзнанието Си с вашето и вие ще почнете правилно да разбирате и прилагате.

Обаче за това се изисква ключ на разбиране. Този ключ седи в следното: да започнете оттам, отдето Христос е започнал. Започнете ли оттам, дете Христос е свършил, Той няма да ви се яви. Някой проповедник казва: "Ние трябва да започнем оттам, дете Христос е свършил." Не, това не е правилно. Ние трябва да започнем оттам, отдето и Христос е започнал. В това седи реалността на нещата. Тъй щото искате ли да дойдете до вътрешно просветление и правилно разбиране, вие трябва да започнете оттам, отдето Христос е започнал и да свършите там, дете Христос е свършил. По този начин ще се премахне онова дразнене, онова безпокойство, от което страдат всички съвременни хора. Всички хора са последователи на Христа, изповядват Неговото учение, но пак се дразнят. Защо? Има причини за това. Ако Христос дойде днес между хората, в един момент Той може да премахне причините за дразненето и да ги направи

ангели с крила и с корони на главите. Те ще бъдат ангели, докато Христос е между тях. Отдели ли се за минута само, те пак ще бъдат такива, каквито и по-рано са били. Това показва, че има нещо в човека, които той сам трябва да направи.

Съвременните хора имат криви разбирания за проявите на живота, както и за самия живот. За пример, докато майката е между децата си, те са чисто облечени, със здрави дрешки и обувци. Обаче, ако майката напусне къщата, децата веднага се разпиляват и тръгват по улиците окъсани, необлечени, рошави. За такива деца хората казват: "Горките деца, нямат майка, няма кой да ги облече, няма кой да ги изчисти и нагледа." Такова е положението и на съвременните християни. Христос е заминал някъде, оставил ги е сами. И те, горките, и досега ходят окъсани, обеднели, няма кой да ги нагледа, очисти и облече. Те казват: "Едно време, когато майка ни беше между нас, ние бяхме облечени и чисти, но сега на какво мязаме?" Време е вече съвременните християни да се научат сами да се чистят. Това може да се постигне само когато хората започнат оттам, отдето и Христос е започнал. Когато Христос дойде между хората, в един неразбран свят, Той работеше непрекъснато и даваше всичко, каквото имаше. Когато се изчерпваше, Той съсредоточаваше ума си към по-висок свят, дете прекарваше дълго време в молитва и размишление. Щом дойде в плът облечен между хората, Той постоянно даваше, но и постоянно взимаше от невидимия свят. Голяма разлика има между човека в плът и човека като дух.

Някои казват: "Не знаем какво става с нас. Едно време бяхме по-добри, а сега сме по-лоши." Не, и сега сте добри, но пари нямате в джоба си. Какво трябва да направите? Да отидете в някоя банка и оттам да извадите известна сума. Ако нямате право да вземете пари от банката, ще отидете на някое лозе да копаете. Казвате: "Малко плащат хората." Вие трябва да знаете, че малкото става много, и многото става малко. Това се определя от любовта. Ако работите на лозето или на нивата на някой богат земледеец с любов, той ще ви плати повече, отколкото сте се пазарили. Една грозна мома отишла да работи на нивата на един чифликчия. През целия ден тя повече се разтакавала, отколкото работела. Като я гледал, чифликчията си казвал: "Горката мома, освен че е грозна, но и не работи добре!" Вечерта той ѝ заплатил сумата, за която била пазарена, но повече не я повикал на работа. На другия ден пазарил една красива мома да работи на лозето му. От време на време той поглеждал към нея и му се виждало, че тя работи повече, отколкото трябва. Доволен от работата ѝ, този чифликчия още първия час повишил условената цена с един лев. Втория час ѝ прибавил още един лев, третия - още един лев и т. н. Вечерта, когато трябвало да ѝ плати, той прибавил към парите, за които се условили, още 20 лева. Защо чифликчията придал на красивата мома 20 лева? - Защото тя работила с любов, поглеждала го красиво, мило и на всеки неин поглед сърцето му трепвало радостно. Сърцето му се отворило толкова много, че той бил готов да даде повече, отколкото трябва. След това той казал на красивата мома:

“Утре пак елате на работа при мен, аз съм доволен от вас.”

Питам: По какъв начин трябва да се отворят сърцата на хората? Мнозина мислят, че като им се говори за Господа, за светите, за доброто в света, сърцата им ще се отворят. Не, това са човешки работи. Реалността на живота не се изразява с думи, с говорене. Тя не е никакво външно верую. Да се говори на човека, без да има той примери, образци, това е външно забавление. При това положение животът на хората ще бъде такъв, какъвто е днес. Някой ще каже, че светските хора живеят по-добре от религиозните. Дали хората са светски, или религиозни, ако нямат в себе си абсолютна вяра, те ще живеят по един и същ начин.

Сега, като говоря за красивата и за грозната мома, аз взимам красивата като образец на правилен живот. Достатъчно е само красивата мома да погледне към богатия чифликчия, за да е доволен той от нея и да е готов да ѝ придаде повече, отколкото трябва. Сърцето на този човек се отваря не само за нея, но за всички хора. В този смисъл любовта към едно е любов към всички. Който обича едно, сърцето му се отваря за всички. Който не обича нито един, сърцето му не може да се отвори и за другите. И след това този човек ще каже: “Изяха ме, злоупотребиха с мене!” Дето има любов към едно, там никакво злоупотребление не може да стане; дето няма любов към едно, там ред злоупотребления могат да се извършат. Чифликчията дал на красивата мома 20 лева повече, отколкото се е пазарил с нея, защото с любовта, която има в себе си, красивата мома му е дала хиляди левове. Тя внесла нещо ново в ума и в сърцето му. От момента, когато чифликчията видял красивата мома, с него станал голям, вътрешен преврат и той казал в себе си: “Човек трябва да дава!” Според морала на съвременните хора някои ще кажат: “Този чифликчия е готов да даде повече на красивата мома заради красотата ѝ.” Не е така. Той дава повече заради любовта. На любовта всеки дава.

Сега, ще ви дам един пример за изяснение на тази идея. Представете си, че една дружина от 20 жътвайки от различни възрасти, 30 - 35 - 40 - 50 - 60-годишни, се условят да работят при един богат земледеец. Само една от тях е 21-годишна, при това тя е красива, стройна мома. Като го погледне тя, сърцето му трепва и си казва: “Красива е тази мома! Бог да я благослови! Коя ли майка я раждала?” Щом погледне към нея, той поглежда мило и към другите свои работнички. Обаче, като не разбират закона, те казват: “Отде се взе тази мома? Тя завъртя ума на господаря и според нея той ще изпъди нас.” Между тях се поражда завист, която създава ред интриги. Всички са неразположени към нея, искат да я изпъдят. Обаче един ден тя сама взима сърпа си и заминава, напуска този земледеец. Като види, че красивата мома напуска работата, земледеецът казва: “Хайде сега и вие да си вървите! Никой не ми трябва вече!”

Казвам: Бог постъпва с хората по същия начин, когато иска да ги извади от по-ниско положение и да ги постави в по-високо. Само по този начин може да се разбере смисълът на живота. Смисълът на живота не седи в неговата външна страна. Ако е въпрос за външна красота, човек

лесно може да стане красив. Майката и бащата могат да родят какъвто син или каквато дъщеря искат. В това няма никаква мъчнотия. Мъчно е, когато ние изискваме от хората да направят това, което те не могат. За пример часовникът може само да показва времето, но не и да говори. Човек не може да се разговаря с часовника. Искан ли човек да направи нещо повече от това, което се крие в неговите възможности, той трябва да бъде едно с Бога и да вярва в Него. Да бъдете едно с Бога и да вярвате в Него, това подразбира да се запишете за ученик в Неговото училище и свещено да държите Неговите закони. За да дойдете до това положение, Бог ще ви прекара през хиляди изпитания и ако можете да издържите, само тогава Той ще ви повери едно малко знание. Който достигне това знание, той ще може да възкресява мъртвите. Достатъчно е само да дигне ръката си пред тях, да им каже три свещени думи, за да оживеят. Щом оживеят, те ще го запитат: “Какво заповядвате?”

Днес всички искат да знаят какво ги очаква. Казвам: Ако не любите Бога, гърне ви очаква - нищо повече. Ако любите Бога, ще станете ангели с крила и с корони на главите. В това положение ще видите Божиите чудеса и ще изучавате закона на единството. И тогава, от любовта към Бога ще дойдете до любовта към хората и всички същества под тях. Тъй щото красивата мома представя доброто между хората, което постоянно работи. Грозната мома представя злото. Чифликчията представя самия човек, а жътвайки на разните възрасти представят хората, които човек трябва да обича. Когато човек обича Бога, той ще се научи да обича и вечното множество в света. Който обича Бога, невъзможно е да не обича хората. В любовта си към Единния той ще обича всички. В тази любов не трябва да влиза никаква ревност, никаква подозрение, никаква маловерие. Онзи, когото обичате, той всякога седи по-високо от вас. Не можете да обичате някой човек, ако той не седи по-високо от вас. Тъй щото, ако обичате Бога, обичате Го, защото Той седи по-високо от вас. Понеже Бог е над всички същества, затова и Той обича тия, малките под Него. В това седи идеята на любов: всеки човек може да обича същество, което седи по-високо от него. Не мислите ли, че съществото, което обичате, седи по-високо от вас, като погледнете на него, ще кажете: “Какво особено има в това същество или в този човек, за което заслужава да се обича?” Питам: Какво познахте в този човек?

Казвам: Никой не може да разбере човека. Човек се намира зад очите, зад ума, зад сърцето и т. н. Всички тия неща представят обвинки на човека, но не и самия човек. Умът, сърцето на човека са сили, които действуват в него. Ако в сърцето, в ума, в душата и в духа на човека, както и в техните проявления, не виждате Бога, вие не познавате реалността, от която произлизат всички неща. Умът, сърцето, духът и душата на човека се включват във великото, в Божественото. Схващате ли нещата по този начин, вие ще имате велик импулс в себе си. Имате ли този импулс, ако сте богат човек и ви откраднат една сума от 100 000 лева или един милион, вие няма да се смутите. Обаче, ако нямате този импулс в себе си и сте беден

човек, който завързва парите си в девет възела, един лев да ви вземат, вие ще окрякате света.

Аз взимам думата "крякане" в добър смисъл. Когато кокошката снесе яйце, тя започва да кряка, с което иска да каже на господаря си: "Много се измъчих, докато снеса това яйце. Гледай поне ти да го вземеш, а не някоя сврака!" Човек трябва да разбира смисъла на крякането, както и смисъла на излюпването на яйцата. Вие казвате: "Тези яйца трябва да се излюпят." Не е достатъчно човек да казва само това, но той трябва да разбира как става излюпването на яйцата. Човек е още в яйцето си, затова нека се скрие под крилата на някоя квачка и да седи там, докато се излюпи. Когато казвам, че човек е още яйце, което се търкаля, това подразбира, че трябва да се постави при добри условия, да се излюпи. Докато човек е в яйцето, той е изложен на по-голяма опасност, отколкото във външното яйце. Когато някой се оплаква, че сърцето му е счупено, това показва, че той е слаб като яйце, черупката му лесно се чупи. Кой е изходният път от това положение? Това яйце трябва да се постави под крилата на някоя квачка, да се превърне на пиле. Затова именно е казано в 91-и Псалом: "Който живее под покрива, т. е. под крилата, на Всевишния, ще пребивава под сянката на Всемогъщия." Ето защо човек всеки ден трябва да влиза под крилата на тази квачка. Който седи под крилата на тази квачка, в края на краищата той ще се излюпи не само като пиле, но и като мислещо същество. Аз взимам думата "квачка" в нейния широк смисъл.

Сега, аз говоря върху този предмет, защото последната цифра от 1932 година е двойка. Числото две представя света на майката, света на любовта. Ако не разберете любовта, няма да разберете и майката. Любовта е майката в света. Следователно без майка нищо не може да стане. Всеки трябва да има майка! Някой казва: "Защо трябва да любя?" Ти трябва да любиш, за да дойде майката, да те роди. Ако нямаш майка, няма кой да те роди. Ето защо съзнанието на хората трябва да се пробуди, да схващат тези неща правилно. За да се пробуди съзнанието, с което да разбират любовта, те трябва да имат майката в себе си, а същевременно и те да живеят в майката. Любовта е велик закон. Без любов нищо не се постига. Без любов човек постоянно губи, докато най-после се превърне на прах и влезе в гърнето. Той ще живее с недоволство в живота, докато един ден каже: "Празен е животът! Нищо не разбрах от него." Този човек ще влезе в гърнето, дето ще прекара дълъг сън. Тук майката ще го люлее като в люлка, ще мисли какво да направи с това неразбрано дете. След това ще дойде бащата и върху този прах ще капне няколко капчици от еликсира на живота, докато съживи детето. Щом го съживи, отново ще го изпрати в живота. Това е закон на прераждане. По този начин човек ще се преражда, докато разбере, че целта на Бога е да го научи, че без любов животът няма смисъл. С други думи казано, без любов, т. е. без реалността на живота, всичко е страдание и нещастие.

Питам: Какво струва на човека да люби? Едно липсва на съвременните хора - любов. Когато младият човек дойде при Христа и Го запита какво да

направи, за да наследи вечен живот, Христос му каза: "Иди, продай имането си и го раздай на сиромасите!" Аз пък казвам: Едно ви недостига - любов! Всички сте богати, но любов нямате. Казвате: "Защо трябва да продадем богатството си?" Продажбата е първото условие, да турите любовта си в ход. Щом раздадете богатството си и останете последен бедняк, който ви срещне, ще разбере положението ви и ще каже: "Вие сте гол и бос. Елате при мене, аз имам хубави обувки и дрехи, ще ви ги продам евтино." После, пак погледне и казва: "Аз мога да ви дам и на кредит с условие, че ще ми платите." Казвам: Сега и аз съм готов да давам на кредит, но не без пари. Когато се казва, че любовта дава даром, без пари, това е символ. Наистина, парите тичат, търкалят се подир любовта, т. е. подир онзи, който има любов в себе си.

И тъй, който погледне красивата мома, той тича подир нея, предлага й услугите си и я пита: "Моля, какво обичате?" Ако някой банкер я срещне, и той й предлага касата си. Банкерите седят с отворени каси пред нея и я питат: "Какво обичате?" Те се чудят на силата, която се крие в тази мома. Да, магическа сила е любовта. Казвате: "Ами ние какво трябва да правим?" Търсете любовта, а не парите. Ако вие търсите парите, работата ви е свършена. Парите трябва да ви търсят! Ако търсите знанието, работата ви е свършена. Знанието трябва да ви търси! Ако търсите силата, работата ви е свършена. Силата трябва да ви търси! Който има любов, и парите го търсят, и знанието го търси, и силата го търси; и светлината, и въздухът, и водата го търсят - всичко го търси. Достатъчно е да отвори очите си, и светлината влиза през тях. Достатъчно е да настрои ушите си, и звукът влиза през тях. Всичко става доброволно, непринудено, без той да очаква нещо. Защо? - Защото в него живее любовта - магическата пръчица на живота. На любовта всички услужват: и светлината, и въздухът, и водата, и растенията, и животните, и хората. Верни са думите на Бога: "Дето е любовта, там е животът, там е светлината, там е радостта, там е мирът - в любовта е всичко."

Сега и на вас казвам: Понеже имате любов, излезте във гърнето! Как? Бащата ще дойде при вас, ще капне няколко капчици от еликсира на живота, ще замеси този прах и след 24 часа ще оживее. Който знае това изкуство, лесно може да възкресява. Това подразбира стихът: "Които чуят гласа Му, ще оживеят." Всички хора трябва да оживеят! Мнозина очакват идването на Христа, за да оживеят. Отде очакват Христа? От небето ли? От това небе, което виждате вие? Небето, което виждате, е отражение на друго небе. Казвате: "Може ли всеки да оживи праха в гърнето?" Който знае как да отвори гърнето, да замеси праха и да духне върху него, той ще може да го оживи. Знание се изисква! За пример имате торба със злато. Кой може да извади златото от нея? Онзи, който знае как да отвори торбата, той ще може да извади златото от нея. Не знае ли да отваря торбата, и златото ще остане неизползувано. Тази торба не се пробива, тя е херметически затворена; вие трябва да знаете отде да я бутнете, за да се отвори.

Съвременните хора се интересуват от небето и затова го изучават.

Според мен небето е съкровище, голямо богатство, до което се домогват само ония, които имат ключа за отварянето му. Ключът за небето е любовта. Имат ли този ключ, ще се ползват от Божието благословение. Това значи да имате любов към Бога. Някой казва: "Какво нещо е любовта?" Аз познавам любовта, но какво нещо е тя, не определям, не смея да я бутам. Казано е в Писанието: "Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога." Следователно живот вечен е да познавате любовта. Ако някой ви пита какво нещо е любовта, вие се усмихнете малко и нищо не говорете за нея. Човек трябва да познава любовта, да познава доброто, което тя носи за всички същества. Достатъчно е човек да знае, че любовта носи благо за всички същества, а какво е тя, не трябва да определя. Любовта е свещено място, на което ничий крак досега не е стъпвал.

Някой казва: "Какво нещо е Господ?" Какво нещо е Господ, също не може да се определи. Който иска да познае Бога, ще му кажа как може да Го познае, но по въпроса, какво нещо е Бог, не мога да отговоря. За Бога не мога да се произнасям, нито мога да Го определям. Мойсей, който е разбирал това нещо, казал на евреите: "Не произнасяйте името Божие напразно!" Всички страдания и нещастия в света произтичат от факта, че хората искат да знаят какво нещо е Бог, какво нещо е любовта. Някой казва: "Защо Бог ни дава страдания?" Който обича и познава Бога, ще види, че всички страдания са за негово добро. Който не обича и не познава Бога, и от благата, които Той му дава, ще си създаде ад. Който обича и познава Бога, и от благата, и от страданията ще си създаде рай. Тази е великата Истина в живота. Ако обичате и познавате Бога, в рай ще бъдете; ако не обичате и не познавате Бога, в ада ще бъдете. Тези две неща трябва добре да се помнят. Защо е така, не питайте. Този въпрос не трябва да се разисква. Той е изкушение. Ние не искаме да пипаме забраненото дърво. В забраненото дърво се крият две неща, които човек никога не може да разбере. Това са злото и доброто. В тях са скрити тайните на живота. Едно само човек може да знае, а именно: в доброто той ще разбере небето, рая, а в злото ще разбере ада. Когато се говори за дървото на живота, подразбираме целокупния живот, който произтича от любовта, носителка на всички блага в света. Да познавате дървото на живота, ще рече да познавате положителното в себе си, т. е. любовта, която всеки ден трябва да се разширява. За тази цел всеки трябва да обича едного, който да седи по-високо от него. Мнозина се колебаят Бога ли да обичат, или друг някой. При това те се запитват: "Ние ли трябва да обичаме Бога, или Той трябва да ни обича?"

Казвам: Дали Бог ви обича, това не е ваша работа. Онова, което трябва да знаете, то е дали вие обичате Бога. Дали Бог ме обича, това е Негова работа. Той трябва да знае това. Дали аз обичам Бога, това вече е моя работа; това аз трябва да зная. Ако аз не обичам Бога, не мога да зная дали и Той ме обича. Само любовта познава кой я обича и кой не. Това значи: ако някой ме обича, той ще познае обичам ли го аз или не. И ако аз обичам някого, ще позная обича ли ме той или не. Любовта познава себе си във

всички прояви. Това са схващания за живота и за отношения, свободни от всякакъв егоизъм. Ако човек прекара цели 20 години в пустинята, за да разбере дали Бог го обича и дали той обича Бога, това е един въпрос. Обаче, ако той прекара тия 20 години в пустинята с цел да придобие светост и чистота, това е друг въпрос. Ако пък някой прекара 20 години в пустинята, за да привлече вниманието и благоволенieto на Бога, това се отнася само до външния му живот. Изобщо човек може да познае Бога в любовта, в свещения трепет на своята душа към Него. Ако човек обича Бога, едновременно с това ще обича всичко, което Той е създал. Който не обича Бога, той ще се движи като слепец в света, без направление и смисъл. И тогава светът, който е красив, приятен за хората, за слепия ще бъде тормоз, мъчение. Каква полза, ако в този свят има топлина и светлина, а той няма никакво отношение към тази светлина и топлина? Каква полза от благата, ако той няма отношения към живота? Той ще има само едно голо съзнание, че съществува - нищо повече. Животът е непреривен. Така трябва да го разбират хората.

Обаче някои философи казват, че животът се явявал и изчезвал. Да се мисли така, то е все едно да се казва, че всеки зъбец от едно назъбено колело изчезва, щом свърши работата си. Не, зъбецът, който е свършил работата си, не изчезва; няма да мине много време, и той отново ще се яви, ще свърши друга работа. Така той постоянно ще се явява и ще изчезва, без да се е изгубил. Това са временни състояния. И когато се казва, че някой човек е умрял, това не значи, че той е изчезнал някъде безвъзвратно. Той е зъбец на едно назъбено колело, временно е отишъл някъде, но пак ще дойде. Това е закон на прераждане. Според този закон човек не може да изчезне. Той е поставен в система, която не може да изчезне. Човек не изчезва, както и слънцето не залязва. Човек си въобразява само, че слънцето изгрява и залязва. Привидно слънцето изгрява и залязва, но в тия смени то изминава свой определен път. И звездите, като слънцето, привидно изгряват, но всъщност те непрекъснато вървят по своя начертан път и вършат известна работа.

И тъй, вие сте поставени на едно реално място в дадена система. Който ви е поставил на това място, той изисква от вас само едно нещо - да познаете любовта. Познаете ли любовта, тогава и животът ще стане за вас реален. Ако не беше така, вие бихте се обезсърчили, бихте помислили, че никой не ви обича. Щом разбирате правилно живота, и да ви гонят и хулят хората, това няма да ви смущава. Мнозина ще кажат, че сте заблудени, защото не мислите като тях. Казвам: Права ли е жабата, ако каже на човека, че за да я разбере, той трябва да стане като нея? Не, от своето положение човек може да разбере жабата по-добре, отколкото, ако стане като нея. Жабата жаба не може да разбере. Човек може да разбере жабата, но жабата не може да разбере човека. И човек не може да разбере себе си, докато не мине в по-високо положение, в по-висока форма. Иначе той не може да има ясна представа за себе си. Искан ли човек да се разбере, той трябва да заеме положението на ангел или на някое същество с по-

светъл ум и с по-възвишено сърце от неговото. Само по този начин той ще си състави ясна представа за човека и за това, което той сам е всъщност.

Мисълта, която сега ви казвам, е отвлечена, но аз се радвам, че е отвлечена. За едни тази мисъл може да е неразбрана; аз се радвам, че е неразбрана. За други тя може да е неопределена; аз се радвам, че е неопределена. Ако разполагам с повече време, щях да ви поговоря, да направя неопределените неща определени, а ясните да затворя херметически, да не изгубят своето значение. Искате ли нещата да запазят своя смисъл, те трябва да се предават на свещен език. Този език има свое особено произношение и смисъл. Той не е като български език или като европейските езици, на които едно се говори, друго се разбира. Като се говори истината на съвременните хора, те не се вслушват в смисъла на думите, но гледат дали запетаята и другите препинателни знаци са употребени на място. Какво показва запетаята? Запетаята показва, че когато човек дойде до известен пункт, той трябва да спре малко и да помисли. Какво показва точката и запетаята? Този знак показва, че на известни места човек трябва да спре повече, отколкото при запетаята. Дето има запетая, човек ще спре движението си за малко време и ще се огъне наляво. Запетаята е живот на съображения. При точката и запетаята човек се натъква на един център, от който трябва да излезе по пътя на радиуса. Двоеточието пък показва, че след него се цитират чужди думи, които често се затварят в кавички. Значи минавате ли от човешкия към Божествения живот, вие ще турите двоеточие и ще кажете: "Тъй рече Бог!" След кавичките можете да продължите речта си, да я завършите по човешки. След всяка отделна мисъл поставяте точка. Това е значението на знаците в земните езици.

Създаването на земните езици е коствувало големи усилия на възвишени, на разумни същества. Те са работили много, докато създадат всички форми и правила в съвременните езици. Граматиката на земните езици е пренесена на земята от невидимия свят. Тя е изработена по правилата на Божествения език. Върху български език отсега нататък трябва да се работи, докато стане свещен език. Когато един език стане свещен, любовта в него се усилва и хората започват да се разбират. Днес обаче срещнат ли се двама души, те непременно ще се скарат. Когато хората се разговарят на свещения език, те никога не се карат. Когато момата обича някой момък, тя казва: "Колко мил, смислен поглед има този момък!" Когато не го обича, тя казва: "Лош поглед има този момък!" Защо не харесва погледа му? - Защото езикът, на който се разговарят, не е свещен. Езикът, на който се разговарят, не съдържа нужния пламък, вследствие на което и любовта между тях не може да се прояви.

И тъй, тази година за пръв път искам от вас да се запознаете с езика на любовта. Най-първо започнете със съюзите и мислете върху тях. Срещал съм млади хора, които говорят за любовта и се оплакват, че сърцата им изгорели от любов. Това, което изгаря сърцата на хората, не е любов. То са пушила на човешките сърца. Минете ли покрай тия пушила, навсякъде ще

видите дим, сажди. Дето огънят на любовта е запален, там всеки обича да се топли, защото изпитва приятно чувство. Не е въпросът огънят да бъде голям, но да гори хубаво, горението да е пълно, без дим, със силна светлина. Вие трябва да разбирате любовта правилно, да не я изопачавате. Сърцето на човека трябва да бъде огнище, на което постоянно да гори огън. Човек не трябва да се плаши от любовта, но да изпитва свещен трепет към нея. Любовта на съвременните хора е толкова малка, че едва мухите могат да се топят на нея.

Изобщо мухите обичат да кацат на човешките глави. Поддумата "муха" разбирам малки, дребни мисли и чувства, с които хората често се задоволяват. Като направят нещо малко, те мислят, че много нещо са свършили. И малките неща се ценят, но законът на любовта изисква големи работи. Малко хора има днес, които могат да вършат големи работи. Ако един съвременен човек влезе в някоя богата къща, парите се скриват от него. Отиде при някой банкер, касата на банкера веднага се затваря. Защо? - Любов няма този човек. Отиде ли красивата мома в кантората на банкера, той отваря касата си за нея. Защо? - Любов има тази мома. Тя внася нещо от себе си в душата на банкера, за което и той е готов да дава. Вие мислите, че той се е влюбил в тази мома. Не, банкерът не се е влюбил в момата, но той е познал любовта и затова е готов да разтвори сърцето си и за нея, и за другите хора.

Сега, с един образ ще ви представя какво нещо е любовта. Влиза един човек в къщата на едного и казва: "Тази къща е моя, не мърдам отук. Никой не може да ме застави да изляза вън от тази къща!" - "Не, има нещо, което може да те застави да излезеш вън." - "С камъни да ме бият, няма да се мръдна от мястото си." - "Тъй ли, ще видим." Човекът, чиято е къщата, подпалва я и наблюдава какво ще върши другият. Той веднага хуква да бяга. - "Защо бягаш? Нали каза, че нищо не е в състояние да те накара да бягаш?" - "Как да не бягам? Къщата гори! Ако остана вътре, и аз ще изгоря." - "Лъжеш се, няма да изгориш." - "Как да не изгоря?" - "Сега ще видиш." Той маха с пръчицата си из въздуха и огънят престава. - "Как направи това нещо? Защо ме заблуди?" Казвам: Същото нещо става, когато любовта дойде в човека. Той се запалва, гори и непременно трябва да излезе вън от къщата си. Не излезе ли, това показва, че е инвалид. Когато любовта дойде, всяко нещо трябва да падне от ръката на човека. Богатство, слава, величие, всичко това трябва да излезе вън от къщата на човека, да се раздаде на сиромасите. Това подразбира "даром си взел, даром ще даваш." Материалното трябва да се раздаде на сиромасите. Когато любовта дойде, ние ще бъдем носители на Божиите блага, на новото. Щом човек стане носител на новото, той става извор, който постоянно блика, тече, без да пресъхва.

Време е вече да се простите със старото! Обаче, докато новото не дойде, старото не пушайте. И мухлясал хляб да имате, не го хвърляйте, докато не пристигне новият, направен от прясно, хубаво брашно. Казвате:

“Какво да правим със стария хляб?” За него вече не мислете. Турете пресния хляб в торбата! Метнете торбата на гърба си и тръгнете напред!

Сега, от всички искам да имате абсолютна вяра в Божественото. То носи живот, мисъл, сила, щастие, радост и т. н. Придобийте ли тази вяра, вие ще разберете великата Истина, която разкрива смисъла на живота. Който ви говори от гледището на великата Истина, дръжте се за него. Те могат да бъдат един, двама, трима, четирима или повече, обаче всички ще се обединят в името на тази Истина. Когато Божественото заговори в сърцата на хората, всички ще се обичат и разбират. Дето е Божественото, там е Любовта, там е Мъдростта, там е Истината.

22 март 1932 г., 5 ч.
София, Изгрев

ПРИНУЖДАВА НИ

Добрата молитва

Прочете се 5 глава от Посланието към Коринтяните.

“Защото любовта ни принуждава.”

Любовта принуждава босият да се обува, гладният да се наяде, голият да се облече, невежият да придобие знание, богатият да му се отвори сърцето да дава. Любовта ни принуждава, на какво? - На всичко. Всяко добро, което искате да го направите, ще го направите само ако ви принуди любовта. Тази дума е силна. Онези, най-способните християни отдавна са свършили своето училище и дипломи са взели на небето и са на разни места на служба. Тук останаха посредствените. Вие сте от посредствените, от останалите не сте, от много способните не сте, защото, ако бяхте от много способните, щяхте да свършите. А пък някои от вас под две-три години сте повтаряли класовете, и вие казвате, че не помните. Когато някои сте направили нещо, което не е хубаво, все не помните. Когато има да дава, не помни; когато има да взема, помни. Когато са го обидили, помни, понеже има да взема. Вие ще кажете сега: “Защо ли съм останал?” Да ви разправя защо сте останали. Аз зная защо, но ще изгубим време да ви разправям защо сте оставали. Нали знаете защо вашите синове и дъщери остават по някой път? Същите причини са и вашите. Някои искат да си поживеят. Кой е останал по 4-5 часа вечерно време да учи? Той казва: “На стари години ще уча!” А на стари години съжالياва, че не се е учил на младини. Тази е една от причините, но причини има и външни. Някой ще ти каже: “Защо ти трябва да ходиш по този път?” Поне сега да не оставате в класа. То, миналото, е минало. Да знаете и да не знаете, все едно. Но какво може да се направи при сегашните условия, то е важното. Главното е да се свърши училището, да се приготвиш за работа, а не само да се говори. Аз искам да ви наведе на една действителна реална мисъл. Например не знаете как да правите опит. Четете Библията. Когато Христос говореше, и тогава хората бяха като вас, не Го разбраха какво иска да каже Той. И учениците един ден Му казаха: “Защо говориш така?” Христос им каза: “На тях не им е дадено.” Защото не бяха от способните, а невежи, бяха изостанали. Евреите във времето на Христа бяха изостанали назад, най-способните бяха Неговите ученици, пророците. Йоан казва, че от всичките евреи 144 хиляди има способни. А от българите колко има? Няма никой български пророк, да го каже. Аз не искам да пиша по това. Ако дойде някой български Йоан, може да пише и да пророкува. Един ученик може до известно време да бъде неспособен и после да стане способен. Възможно е един ученик до известно време да бъде много способен и после да бъде неспособен. Възможно е до известна възраст да не бъде красив и после да бъде красив.

В "Клетниците" Козета не е била красива и после станала красива. И като стана красива, какво придоби със своята красота? Кой е най-големият герой в този роман? (- Жан Валжан.) Козета беше едно голямо изпитание за Жан Валжан, да видим той как ще постъпи. Той се тури на едно изпитание, направи жертва и се повдигна. Всеки един човек ще има някоя Козета, тя ще стане красива и ще го напусне. И той трябва да жертва нещо от себе си. В тази книга Юго иска да изнесе идеята, че без жертва няма повдигане в света. Без жертва не може да се издигнете. Ако не работите, богати не може да станете. Ако не се облича човек, облечен не може да ходи. Ако не се обува, обут не може да ходи.

В стиха Павел казва: "Любовта Христова ни принуждава." Някой път вие сте чувствували любовта. Кой от вас не е чувствувал любовта? Когато някой е чувствувал да го принуждава любовта, той все глупав остава. Когато детето от любов прави нещо, майка му казва, че е глупаво. Навсякъде то все трябва да претърпи укорите, да му се присмиват. Но ако това дете постоянно е в принудението на тази любов, то в края на краищата ще се повдигне. Най-напред любовта ще започне с маловажните работи. Тя първоначално ще се осмива, първоначално тя трябва да се осмива. Любов, която не се осмива, тя не е любов. Като дойде любовта, човек забравя смеха на хората, те се смеят, а пък той си мисли за съвсем други работи. Те да казват каквото искат. Нито на смеха, нито на укорите обръща внимание. Той си има една идея, все се ухилва, а пък като изгуби любовта, той става много умен, почва да си стиска устата, да си примичава очите, да си маже лицето, дрехи си туря, това-онова си туря. Но той сам съзнава, че с това не може. Ти ядеш, за да се намажеш отвътре, за да затлъстееш, да станеш мускулест. Ядеш и пиеш, но няма я любовта, нищо не те принуждава. Най-после затлъстееш и пак почнеш да се мъчиш.

Когато любовта дойде, яденето става по друг начин. Хората на любовта мазнини не турят, но турят мускули. Хората на любовта носят едно мускулесто тяло. Тези хора на любовта са много издръжливи. Един човек, в когото действа любовта, той издържа на всички страдания. Човек, който има любовта, и на лоста издържа. Аз съм виждал хора да страдат и се смеят на болестта. Казва й: "Ти като нямаш работа, с мене се занимаваш" - и се смее. Друг да е, ще креска, а пък той се смее и казва: "Болестта ще си замине, на крива врата е дошла болестта", й казва той. И действително, болестта си заминува. Или казано на друг език, има страдания, които се причиняват от същества, които седят по-ниско от човека. Страдание, което ожесточава човека, е по-ниско същество. А пък има страдания, които се причиняват от висши същества. За пример твоят учител може да ти даде една задача, някоя мъчно изпълнима работа. Ще се умориш от тази работа, но все таки ще придобиеш нещо. Нима майката не работи, нима учителят не работи? Нима художникът, архитектът не работят? - Всички работят. Онзи скулптор със своето длето удря, има си идея. Ще извае някоя статуя, за да възпитава хората. После има моралното възнаграждение, че е внесъл някоя идея, за да видят хората доброто, което е вложено в тази

идея. Или някой човек, който е писал с години една книга, да четат хората с години и да се ползват. Говоря за добрите писатели.

Вие сте дошли в училище да учите, не да ви говоря за спасението. Вие го знаете. Спасението е най-лесната работа. Когато любовта те принуждава, е най-лесната работа, а когато не те принуждава, е най-мъчната работа. Когато любовта действа в тебе, и царят на гости ще ти дойде, когато любовта действа, навсякъде те приемат. Дето и да похлопаш, ще те приемат. В любовта има магическа сила. Тя прилича на следното: както гладният, като види човек, който носи хляб, му казва: "Заповядайте!" Той, дето влезе, все ще даде нещо.

Човек трябва да носи нещо в ума си. Някой път човешкото сърце е празно. Защо ще те обичат хората, ако в твоята душа няма нищо посадено? Самият човек е душата. Някой пита, има ли душа човек или не? Душата е, която чувства, която съзнава. Ако нямаш душа, ти не може да живееш. Следователно всяко същество, което има душа, живее, има живот. Само че тази душа се различава. Има душа по-малка, по-голяма, по-напреднала, по-ненапреднала. От всички души човешките са най-напреднали, а пък животинските души не са напреднали, доста са изостанали. Вие знаете, ако оставите едно животно въщи, какво може да направи. Както и да го възпитавате, много не може да се направи от него. Но вие трябва да благодарите, досега те са орали на нас, работили са на нас. Ако не бяха конете, които да превозват това, което трябва на човека, ако не бяха и растенията, които да се жертвуват за човека, да ни помагат, да ни дават плодове, ако не беше житото, това са все души, растителни души. Всичките тия души дойдоха на помощ, все да помагат на човека. Някой казва: "Какво трябва да правим?" Аз му казвам: Каквото прави житото, прави го; каквото прави крушата, прави го; каквото прави дървото, прави го; каквото прави волът, прави го; каквото прави конят, прави го; каквото правят добрите хора, прави го. Ако така не се схваща, не може да се разбере правилно.

Някой път за християнството, за новото учение някои имат повърхностно разбиране. Някой ученик иска да му турят висока бележка. Високата бележка трябва да съответствува на знанието. При някои повествователни предмети, като са зазубрени, може да се тури бележка 6, но тези повествователни предмети в живота не помагат. За пример, като копаеш на лозето, някоя поезия ли ще четеш? Трябва да се вдига и слага мотиката, да знаеш да копаеш. Когато дойде да съградиш къща, той трябва да разбира изкуството или трябва да разбираш тъкачество, или противоположното. Тези неща, като ги навеждам, те трябва да бъдат за вас един стимул, защото от невидимия свят вашите напреднали братя, които са завършили своето развитие, те ви преценяват според усилията, които правите. Като влезе някой светъл брат, той гледа усилието ви и дотолкоз се интересува от вас, доколкото имате усилие. Ако имате желание, ще ви научи, а ако сте заспали и чакате наготово, той ще мине и ще си замине, тогава нямате зор да разбирате.

Понеже сте се събудили, щом човек се събуди в живота, той тепърва

в живота ще среща препятствия. Защото живите хора страдат, а не мъртвите. Камъните страдат малко, а растенията повече, животните повече, а човек, понеже съзнанието му е най-развито, страда най-много. А пък вярващите, тези, които имат любовта, у тях страданието е по-голямо. Човек, който страда, живее. Някои страдат и ги е жал да страдат. Това не е страдание. Страданието не може да произведе жалост. Този, който жали страдащия, е здрав, той не страда, той иска да избави страдащия, иска да премахне тези условия у тебе или у другите. Има нещо, което помрачава ума. Някой път се безпокоиш.

За пример у някого влезе мисълта, че ще умре, и не може да се освободи. Дойде въщи, мисли, че къщата ще се събори върху него. Качва се на колата и мисли, че ще се катури колата. Не смее да мине през реката, за да не се удави. Горкият, той се намира в много лошо положение. Той се озърта наляво-надясно и мисли, че животът няма смисъл. Защо го е страх този човек в дадения случай, че ще умре? Има нещо, което го плаши много, той не може да го обясни. Има у него един вътрешен страх, който му причинява страдание. Тази душа трябва да се освободи. От какво произтича страхът в този случай? Някой се качил на гърба на един кон и препуска. Ти казваш: "Спри се", но конят не спира. Някой се е качил на коня и постоянно мушка. Този кон го е страх. От кого? От онзи, който се е качил на гърба му. В твоя ум се е качил някой и мушка, ти препускаш, ходиш, обикаляш, търсиш някой да те освободи. Най-после се яви някой добър човек, каже: "Я слез от този кон!" Грехът е едно състояние, който човешката душа е възседнала. Цял ден го разкарват като някой кон. В какво седи спасението? - Да те избавят от този, който се е качил. Как ще стане това? Ще го свалят от гърба ти, ще те ударят. Ще кажеш: "Хайде в гората, стой там и паси." И ако ти предлагат торба с ечемик - никакъв ечемик не ти трябва, никакъв зоб не ти трябва. Паси тревата. Пий вода там. Каквито небесни думи да ти казва, ти не обръщай внимание.

Не сте ли получили много любезни писма и после с години носиш този всадник*. Все имаш надежда, че след години това ще стане, онова ще стане. Онзи, който е възседнал на гърба ти, той не мисли доброто ти. Той мисли за своя интерес, крадец е. След като е карал коня няколко години, ще го продаде и ще си замине. Ще ходиш от господар на господар и най-после няма да остане нищо от тебе. Когато говорим за любовта, ние разбираме едно същество освободено от негодите на живота. Щом има някой да те обича, ти си вече в онова царство на избавлението. Това е денят на избавлението. Щом се говори за любовта, тя е дошла да освободи човека. То е цяла наука. Не само да се освободи, но има и много пакости, които са станали, много работи в себе си човек трябва да поправи. Има пакости в човешкия ум, в човешкото сърце, всичко това трябва да се поправи. За пример вземете следното: заражда се съмнението. На какво се дължи съмнението? На всадника. После се заражда омразата. И тя се дължи на всадника. После се заражда озлобяване, да си отмъстиш. Всички

* конник

лоши качества са произлезли от онзи, който те е измъчвал, онзи, който те е язвил, ти е придал всички лоши качества от себе си. Когато дойде някой лош дух в човека, той ще го нацърка, ще му прави като лекар всички лоши инжекции и ти после с години има да се чистиш. За пример някой ти казва: "Умре човекът и всичко се свършва." Вие веднага повярвате в това. Но знаете ли на какво прилича това? Представете си, че вие живеете вечерно време, иде философът и казва: "Тази светлина ние си я образуваме." Той завърти ключа и след това казва: "Аз правя светлината." Това е само за 12 часа, след 12 часа може да чакате от философа, той другояче разсъждава. И като наближи да изгрее слънцето, той казва: "Хайде легни си и довечера пак ще ти говоря за това учение." През целия ден вие спите и вечерта той пак ще ви говори.

Ти кажи: "Чакай да направя друг опит." Има светлина, която не става със завъртане само на ключа и тази светлина не осветява само едно същество, но осветява цялата земя. Казвам: Почакайте 6 часа. Вижте, че на изток се вижда голяма светлина, изгрива слънцето. Ако дойде вечерно време някой да ви казва, че той прави светлината, ще вярвате ли? Земята прилича на тази философска любов, любов на ключове. Дойде и завърти ключа. Тази любов може да се яви, като запалат лампата или свещта. Но изгори газта в лампата, изгори свещта, свърши се любовта. При електричеството може да се скъсат жиците както онзи ден и изгасва светлината. Това е обикновеният живот, за който обикновен живот казват: "Умре ли човек, свърши всичко."

Човек като мине в другия свят, ще влезе в един свят много по-красив, отколкото е земята. Но трябва да е готов за него. Даже някой път не ни е много потребно да мислим за онзи свят, защото ще забравим този свят, няма да свършим работата си тук.

В човека трябва да се развият нови органи. Някой казва: "За онзи свят заминаха баща и майка." Но ако ти нямаш орган, не може да се съобщаваш с тях. То е все едно, когато човек е глух, и тебе ти е мъчно, че е глух този човек, и ти крескаш силно, за да чуе този човек едва. След като крескаш, той ще се мъчи по устата ти да разбере и я разбере, я не. Та казвам: Онези близки същества, които са заминали за онзи свят, има у някои от вас изработени органи, може да се съобщавате с тях. Вие не сте правили опити. Ще кажете един опит за предаване на мисълта. Сестри, които се обичат, една да седне на едната страна, другата - на другата страна и в 12 часа едната да предаде мисъл и другата да я приеме. Сутринта да каже какво е приела. Да напише мисълта и да я сложи в плик. Такива опити са правени. Ако така развиете апарата си, то близки същества, които са заминали горе, ще могат да ви кажат нещо. За пример някои от тях виждат, че ви предстои голямо изпитание и ще ви кажат да се пазите. За пример ще дойде у вас крадец, те ще ти кажат да се пазите, да не го приемате. Това е практическата страна. Или да се пазите от друго нещо. За пример вашето дете е палаво, може да запали къщата. Тези от другия свят ще ви кажат благоприятни условия, еди-кой си ще ви помогне, няма какво да се обезсърчавате, в

скоро време работите ще се оправят. Ако някоя от вас, сестрите, има тази дарба, то тази сестра ще бъде като телеграфо-пощенска станция. Това да стане фактически. Да има една връзка между видимия и невидимия свят.

Някой живее за себе си, за стомаха; главата, стомахът, дробовете и прочие трябва да живеят за цялото тяло. Аз съм срещал учени не само в България, но и в странство, има различни калибри учени и не разбират това.

Едно дете трябва да има дарба. Щом няма дарба, въпросът е решен. Та сега се постарайте някои от вас да си предадете една на друга мисълта. Сега вие телепатически се съобщавате, но много криво се схващате. Някоя казва: "Еди-коя си сестра не ме обича." Това е телепатия. Или казваш: "Еди-коя си сестра ме обича." Това е телепатия. От някакво движение на тази сестра или от свиването на очите и устата, или от някоя дума вадите заключение. Това не е телепатия, но криво тълкуване. Телепатия е, ако една сестра, която не сте я срещали и не знаете, че ви обича, и вие я обичате. Тази сестра без да ви е виждала, ви пише писма. Тя нито на портрет ви е виждала. Сега трябва да се образуват хубавите връзки, но вас ви е страх да се образуват любовни връзки между душите. Вас ви е страх от любовта. Вие имате само малка любов, любовта на макароните. Земята любов аз я наричам любов на макароните. Хубава е, как не, доста е хубава тази любов! Като свариш макарони и настържеш малко кашкавал, и полееш с малко хубаво масло! Аз правя сега едно сравнение. Това е само ядене. Каква по-хубава гозба има от макароните? Може ли да се сравнят макароните с хубави ябълки, круши, грозде или с някой тропически плод, или със сварено хубаво жито?

Любовта - трябва да схванете каква е тя. Любовта е това, което създава човека, което внася живот, светлина, радост, знание, богатство, всичко това. Вие трябва да преминете най-първо през любовта на света, докато дойдете до онази Божествена Любов, до непостижимата любов. Най-първо човек трябва да започне с малката любов, докато дойде до голямата любов. Малкото насекомо колко вода трябва да пие? И колкото расте, малката мушица пие все повече и повече, докато дойдете до човека. Само човек знае да пие вода. Животните често умират от препиване на вода. Млекопитающите често умират от препиване на много вода. Така не се пие вода. Някой път птиците, кокошките по-хубаво пият вода. Като вземе една глътка, вдигне си главата нагоре и пак пие. Това пиене вода на кокошките го намирам за най-хубаво. И гледам, някои хора има, които не знаят да ядат. Една свиня като си тури муцуната в коритото, никак не я вдига вече нагоре. Това е най-лошото ядене. Ти като глътнеш една хапка, ще благодариш на Бога; после втора хапка, пак ще сдъвчеш и ще благодариш, и т. н. А пък сега като ядеш, плющят ушите. Това търкане образува болест. Яденето е дадено като метод за възпитание. Понеже Бог е скрит в житото и ти като благодариш, Бог ще се отвори и ще ти даде благословение. Бог е в хляба. Ти постоянно молиш Христа да дойде, да Го видите. Като дойде Христос в хляба, ти по-скоро гледаш да се отървеш от

него и остатъка хвърляш. Там, отдето Христос ще дойде, хората Го отхвърлят, а там, дето Христос няма да дойде, там хората Го търсят. Христос никога няма да дойде там, дето хората Го търсят. Казано е: "Аз съм живият хляб и който го яде, ще има живот в себе си." Ще държите тази мисъл в ума си един ден, два-три месеца и тогаз тази мисъл ще израстне в тебе, този хляб се разраства в теб.

Казваш: "Какво нещо е любовта?" - Да се намери някой да ме обича и да го обичам. Какво значи обичането? - Да обичаш някого и да те обича. Господ като те обикне, ще те умори. Мечката като те срещне и те обикне, ще те изяде. Бог никога няма да накаже мечката, че те е изяла. Ако мечката те изяде, няма да те държи в ума си след това, а ще търси друг и него да изяде. Ако мечката изяде само един човек и никого друг не яде, това ядене е на място. Ако иска да яде всеки ден по един човек, тогава...

Това са сравнения. Когато вземете думите Христови и на пророците, тези думи трябва да се връзват във вас. И тогава целият свят ще добие друга осанка за вас. Какъвто и предмет да пипнете, ще бъдете възприемчиви, чувствителни към нещата. Дете, което обича майка си, ако е от чувствителните, като пипне един предмет, който е пипала майка му, това дете знае, че го е пипала майка му. Ако ние обичаме Бога, Той трябва да дойде при нас и ако ни обича Бог, ние трябва да идем при Него. Ако Бог ви е оставил, Той ви чака да Го обикнете, за да дойде при вас. Когато дойде някоя болест, то Господ иска да ви повика за онзи свят, но вие казвате, че не сте готови още. Той иска да ви обикне и болният казва: "Кажете на Господа, че още не съм готов, да отложи тази работа." Казвам: Може да се отложи. Господ казва: "Или ще Ме обичате, или ще ви обичам." Няма среден път. Тук има голяма свобода.

Сега според мене, аз имам едно схващане, да ви кажа аз как гледам на нещата. Когато някой разбойник ме оберے, аз се радвам, че Господ ми е дал свобода да ме оберے, но не одобрявам постъпката на разбойника. Свободата на разбойника е от Бога, а постъпката му не е от Бога. Защото утре ще дойде друг майстор, ще оберے разбойника. Колко е добър Господ! Аз виждам, че Господ ви е дал свобода, а пък някой път виждам, че не искате да учите. Сега да оставим домовете и да почнем да учим. Христос никога няма да дойде насила, ако не Го обичаш. Момата като седне и мисли, тя привлича момъка, телепатически предава. Тя си тури едного в ума си и почва да си го представя - "Ела насам - тя казва - остарях, вече смеят ми се хората, искам да се жения." Най-после у него дойде една мисъл, че трябва да отиде да я търси. И открай света той тръгва да я търси. Казва: "Едва намерих адреса ти." Не може да намери адреса. Важен закон е и за духовния свят. Ако вие не мислите дълго време за Бога, не може да имате постижение.

В православната църква нали се кръстят? Какво значи прекръстване? Животът, който е на главата, като си турите трите пръста на главата, значи трябва да мислиш. Направете един кръст, трябва да мислиш. Ти ще туриш ръката на челото и ще мислиш. Ще туриш ръката на сърцето, ще мислиш,

ще правиш опити. Ще туриш ръката си настрани и ще кажеш: "Ще отида да работя." Това е кръстене. Така правят сега кръстенето. За пример дойде някое страдание, страданието е кръстене. Вие трябва да мислите защо страдате. Турете страданието в ума си, мислете за него защо е дошло и за какво. После тури го на сърцето си, после на рамената си, мисли, мисли и ще дойде в тебе светлината, ще изчезне страданието. Като го държиш три дена в главата си, три дена в сърцето си и три дена на рамената си, ще станете приятели. Ще кажеш: "Досега бях мърморко, но сега вече не съм." И страданието ще каже: "Какво искаш ти?" - "Имам скътани парици."

"Любовта Христова ни принуждава." Сега е време, когато всички трябва да бъдете носители на Божественото. Божественото във вас да блика. Аз отивам при някоя чешма, спирам се, правя някоя почивка при някой извор, седна и се разговарям с водата. Тя ми разправя една история. Тя разправя как ходила при тревите, при цветята, какво е правила там, как влизала в някоя градина, как влизала в някого, който е бил болен и тя му е помагала, как утолила жаждата на някого, как утешила някого - цяла една история. Ти казваш: "Водата само си мърмори." Тя не мърмори, тя приказва. Ако ние не можем да работим както тя - светиите отиваха при изворите. Водата никога не може да се окаля. Животът никога не може да се окаля. Сърцето може да страда малко. Някои работи ви смущават. Душата някой път страда, но тя обикновена никога не става, защото тя не е от материалния свят, тя временно е свързана с тялото. Един ден тя ще напусне тялото и ще се освободи. Всякога тя може да се освободи. Никакви затвори, никакви окови - като дойде времето, тя си заминава, свободна е.

И човек е свободен, стига да обича доброто. Дойде ли любовта веднъж, ти от затвора навън ще излезеш. Разбира се, който знае, ще напусне тялото си. В първите времена на християнството, които помагаша в църквата, се молеха и ще дойде един ангел. Възвишените духове имат сила, владеят законите, за тях няма преграда. Вие не сте се молили дълго време, за да заставите някой ангел да дойде. 120 души се молиха и дойде ангелът, и каза на Петра: "Да отидеш да проповядваш, да кажеш, че там, дето има любов, оковите падат." В новото направление трябва да се съедините ведно, ще ви покажем пътя. Не мислете, че в малко време много може да се постигне. Този път е труден. Но аз бих препоръчал на вас един опит. Всяка една сестра да си вземете по една тетрадка. Вземете най-първо Евангелието на Йоана. Дойде ви някой път някое съмнение, изберете си един стих. Извадете си 10 стиха, най-важните от Евангелието на Йоана. Зада познаете, че сте намерили най-важните стихове, които са необходими за вас, ето какво може да се получи. Дойде ви някой изпит, някоя болест, искате да проверите, искате да се лекувате. Имате 10 стиха, ще ги прочетете, ще искате болестта да я обърнете към Бога. Тя е едно живо същество. Ще прочетете първия стих, втория, третия и т. н. - три дена наред ще четете тия стихове. Ако ви окажат влияние тия стихове, те са за вас, ако не, не са за вас. После изберете други 10 стиха, после пак, докато дойдете до едно място, че тази болест ще се махне. Като изберете три пъти по 10 стиха, като

кажете последния стих, болестта я няма. Да ви кажа един пример. Един брат, който обичаше да се занимава със спиритизъм, преди 15 години ме заведе на един свой сеанс, бил много успешен сеансът му, заведе ме и аз да се радвам. Отидох. В една къща бяха събрани толкова, колкото и тук. Това беше във Видин. Наредиха се на голяма верига. Събрани бяха с разни възгледи, яврващи и невярващи. Смоят се. Един от учителите се смее и казва: "Празна работа." Една сестра се обсеби от един дух. Те се смеят, тя си удря ръката и е в несвист. Той е един дух, българин, искат да го пращат на училище, не излиза. Вече часът става 12 в полунощ и не излиза. Моят приятел идва при мене и ми казва: "Какво да правим, язък за учителката!" Тя беше в класа. Казвам сега: Втори сеанс. Наредете се всички, коленичете и четете Отче наш. Ще четете Отче наш така, както никога не сте я чели. Всички бяха заинтересовани, всички са повдигнати. Братът я държи за ръката и когато казахме думите "Защото е Твое царството, силата и славата во веки веков. Амин!" - тя се събуди, дойде на себе си. Брат й се убеди, че това не е внушение, но има външна сила. Българина го пратиха да се учи вече. Който не разбира законите, ще каже: "Какво ни трябва такива сеанси, ще подлудее човек." А пък целият свят сега е подлудял. Тези убийства, тези кражби, които стават, се дължат все на такива ненапреднали същества, които обсебват хората и изкарват живота си в празна работа.

Хората сега трябва да се научат на правия път, на Божествения път, да дойдат до истинския път, който осмисля живота.

"Любовта ни принуждава." Като дойде едно страдание, трябва да го обърнем. Онези, които обичат Господа, всичко им съдействува за добро. Някой път ви посещават и омразата, и съмнението, това са живи същества. Вие сте пълни все с квартиранти. Под наем сте дали къщите си. Аз не съм против кираджии, но поне да бъдат добри кираджии и да си плащат. А пък той идва и разваля къщата. Да бъде човек изправен. И обратното е вярно. Писанието казва: "Ще изпратя Духа Си - Духа на истината." Тези светли духове като дойдат, те ще внесат нещо в човека. Той ще стане човек на изкуството, ще почне да работи, да помага. Когато Божественият Дух дойде в човека, тогаз човек не е плесенясал и почва да работи.

Не само за болести, но каквото и да имате, например някое неразположение на духа, намерете някой стих, втори-трети-четвърти и този стих е, с който се маха неразположенията. Дойде светлината, този стих турете на особено място, да видите силата на Бога. Христос казва: "Аз съм пътят, истината и животът." Пътят е материалният живот с всички негови блага. Истината, това е знанието вече, а пък животът, това е сърцето, всичко онова, което желяеш. Само когато познаваш Бога, всички материални блага ще дойдат. Като познаваш истината, тя ще даде светлина в тебе. Бог не само е създал човека, но е вдъхнал жива душа в човека. Това е живият Христос. Сърцето ще се обнови. Тогава ще разбереш какво нещо е истината. Когато животът на земята почне да ти става ясен, ще се зароди в тебе желание да помагаш. Тогава си в пътя на истината. Когато имаш любов към всичко, тогава си в живота. Това е цяла една наука, която

тепърва трябва да учите. Някой път чувствувате някое неразположение. След един-два часа то изчезва. Да бъде това във вас като изкуство, че като вземете цигулката, да можете да свирите. Когато човек знае да свири хубаво, вдъхновението всякога ще дойде.

Казва се: "Духът, Който Аз ще ви пратя, Който ще ви настави на всяка истина."

Любовта трябва да ни принуждава на всичко.

Следния път си донесете тетрадки с по 10 стиха от *Евангелието на Йоана*. Хайде, аз ще ви ги кажа:

1. 14 глава, 15 и 16 стих: "Ако имате любов към Мене и опазите Моите заповеди, и Аз ще моля Моя Отец, и Той ще ви даде дух утешител да пребъде във вас."

2. 11 глава, 42 стих: "Аз знаех, че Ти винаги Ме слушаш. Но това казах заради народа, който стои наоколо, за да повярват, че Ти си Ме пратил."

3. 12 глава, 26 стих: "Ако служи някой на Мене, Мене нека последва; и гето съм Аз, там ще бъде и служителят Ми. Който служи на Мене, него ще почете Отец Ми."

4. 8 глава, 29 стих: "И Той, Който Ме е пратил, с Мене е, не Ме е оставил самичък, защото Аз върша всякога онова, което е Нему угодно."

5. 6 глава, 63 стих: "Духът е, Който дава живот; плътта нищо не ползува. Думите, които съм ви говорил, дух са и живот са."

6. 3 глава, 3 стих: "Исус в отговор му рече: Истина, истина ви казвам, ако не се роди някой изново, не може да види Царството Божие."

7. 3 глава, 33 стих: "Който е приел Неговото свидетелство, потвърдил е, че Бог е истинен."

8. 20 глава, 22 стих: "И като рече това, духна върху тях и рече: Приемете Светия Дух."

9. 21 глава, 5 стих: "Исус им рече: Деца, имате ли нещо за ядене? Отговориха му: Нямаме."

10. 15 глава, 26 стих: "А когато дойде утешителят, когото Аз ще ви изпратя от Отца, Духът на истината, Който изхожда от Отца, Той ще свидетелствува за Мене."

Проверете тези стихове, когато ви дойде неразположение. Научете ги за следния път. А пък който не може да ги научи, поне някои стихове да научи. Научете ги за две седмици. Вечер ще ги казвате след 10 часа и сутрин, когато имате най-добро разположение.

Отче наш

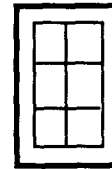
Беседа от Учителя, държана на сестрите
24 март 1932 г., четвъртък
София, Изгрев

ВЯРАТА КАТО ЗАКОН

Добрата молитва
"Духът Божи"

Първите десет стиха от петата глава от *Евангелието на Йоана*

Сега знаете ли какво нещо е предметно учение? Предметно учение аз наричам това: да изучавате всичко, което Бог е създал. А пък вие сега не изучавате Божиите работи, а някои предмети, които човек е направил, оръжия и др. Това не е предметно учение. Например черната дъска, това не е предметно учение. Под "предмет" аз разбирам живите предмети. Доколкото на тази дъска един разумен човек може да пише и може да послужи като едно огледало, дотолкова тя е потребна.

Какво е това? - Прозорец.

Вие сте като малките деца. То е хубаво. В света стари деца няма и стари хора също няма. Има малки деца. Човек докато не стане малко дете, не може да влезе в Царството Божие, т.е. да изучава света. Каква

е целта на прозореца? Колкото прозорецът е по-голям, и къщата става по-красива и светла. Такава къща е напълно хигиенична и човек няма да боледува в нея. Ако този прозорец става по-малък и тесен, то ще се намали светлината, предметите в стаята ще станат по-тъмни и по-неясни. Най-сетне ще стане тъмно и ще почнете да се удрате. В тъмната стая може ли да учи човек? Прозорецът само за влизане на светлината ли е? Втората му служба каква е? - Да влиза въздух. Какво се подразбира под прозорец? Щом има прозорец, има и врата. Всякога в къщата, в която има прозорец, има и врата; и в която къща има и врата, подразбира се, че има и прозорец. Вратата трябва да бъде всякога затворена, а пък през прозореца трябва да влиза не само светлина, но и въздух. И когато е задушно, вие отваряте прозореца, за да влезе повече въздух. Но същевременно човек е една къща. Това е най-хубавата къща, която е съградена. По-хубава къща от човека на земята няма. Той има два прозореца и една входна врата. После има два вентилатора, има две слушалки за съобщение с външния свят. После има един инспектор, който проверява нещата, и един език, който проверява, като влезе нещо в устата, дали е добро или не. Като не е добро, не го иска. В тази къща има и двама слуги - те са ръцете. Като дойде някой, ръцете казват: "Заповядайте." Значи у човека има пет живи сетива. Трябва да знаете дали са нормални сетивата ви. Дали е нормално за пример обонянието, зрението. Има едно външно виждане на света: тогава не познавате човека. Вътрешно и външно трябва да познавате човека. Човек

може да си тури много красива маска и на тази маска да са написани всичките черти на един отличен добър човек. Как ще познаете дали някой човек има маска, или няма маска? Как ще познаете дали някой е добър или лош? - Лесна работа. Ти ще кажеш на човека, който е дошъл с маската у вас: "В нашия дом правило е, който дойде гост, трябва да се окъпе." Тази маска във водата ще се стопи и той с маска не може да се къпе.

Ако дойде някой, как ще го познаете? Ето едно предметно учение. Ще му кажете, че той трябва да се умие, да си махне маската. Той ще каже: "Много съм се изпотил, обичам да се потя, много съм се стоплил отвътре." Защо се потят хората? Кога се поти човек? - Когато е болен. Щом се изпоти, той става добре, а щом се окъпе, си сваля маската и вие ще го видите такъв, какъвто е без маска. Хубаво, когато вие вземете да играете една роля такава, каквато не отговаря на самия вас, това не е ли маска? За пример вие се представяте такъв, какъвто не сте. Тогава не сте свободен, тогава имате маска. Значи тази маска трябва да я снемете. Хората, които маски имат, се различават по две качества. Те са крайно мекі хора, крайно добри хора. Онзи, който е крайно мек, той носи маска. Ти не можеш да разчиташ на него, той се огъва. Турците казват: "Със седем краля става барашък". Дето влезе, всичките роли играе. Та крайно меките хора и крайно грубите хора носят най-големите маски. Понемаш маската му е голяма, той като върви, много се е уморил и казва: "Нямам сили." Маската му тежи. Затова е мек. А пък онзи, който е груб, неговата маска е много лека, затова е силен. Да се освободите от онази мекота, която произтича от вашите маски, и от онази грубост, която произтича от вашите маски. Аз не говоря сега за вас. Във всичките хора животинското и растителното царство съществуват - това е като правило. Рядко ще срещнеш някой човек, когото, като видиш, да ти е приятно.

Това какво е? (- Чаша.)

Но толкова голяма чаша има ли? Прилича на чиния. В едно отношение човек трябва да бъде чаша, а в друго отношение трябва да бъде чиния. Това на какво прилича още? (На поливалник, на лейка.) Чашата е един символ. Не се смущавайте. Аз не искам да ви оплета, че да не знаете, не, но искам да ви покажа, че символите могат да се превърнат. Един символ може да се превърне. **1** **2** Това какво става? - **а**. Значи, ако туриш

една линия на корена на **1**, става **а**. Значи, като съединиш двете букви

Г и **С** на едно място, се образува **а**. Щом те се кръстосат, ти си научил първата буква. За да научиш втората буква, какво трябва да бъдеш? - **б**.

* сговор, спогодба

Значи трябва да туриш някаква основа, темел*, някъде да се хванеш. Първото показва, че имаш семе, а второто показва, че си посял семето, и то е поникнало в земята.

Ние се отклонихме от предметното учение. Значи чашата стана на чиния, стана и на лейка. Ако от чашата премахнем дръжката, става на гърне. Гърнето на какво ще стане? Това са длъжности, служби, които гърнето взема. Те са високи служби, разбира се. Каква е службата на чашата? Службата на чашата е да гребе и да взема. В чинията има прогрес. С чашата ще вземеш, ще напълниш чинията и ще изливаш. Чинията е само за човека, а лейката е за растенията. Значи чашата може да върши няколко служби: да черпи вода, да държи гореща вода в себе си. А като лейка има служба да раздава водата на растенията. Чашата е преобразувана от цветовете. Човек е направил чашата, той взема чашата и я пълни с вода. Човек винаги подражава на Бога. Где са тогава чиниите в природата?

Ще се върнем към прозорците. За да бъде къщата хигиенична, прозорците трябва да бъдат големи, вратата да бъде добра, да не скръца, в стаята да има достатъчно светлина, да има достатъчно количество въздух. Где е чашата на човека? Това е неговата ръка. Господ му е дал една чаша. И ако човек би пил само с ръката си, той никога не би се разболял. Човек, който отива на чешмата, не трябва да си тури на крана устата, а ръката. Всички хора, които не употребяват своята Божествена чаша, ако турят устата си направо на крана, може да влезе в човека червей, пиявица и с години да страда. Ако употребява ръката си, ще види дали е чиста водата и ще я пие. Онзи, който прави нещата, той е майстор. Трябва да имате най-хубавите стъкла на прозорците и най-хубавите врати. Очите на човека са неговите прозорци, чрез които той разбира нещата. Човек, който си прави къща, се учи от нея. Отваряте и затваряте прозорците цяла година, значи научили сте се. Прозорците са направени, за да учи човек и да му служат. Стъклата трябва да бъдат чисти. Ако не са чисти стъклата отвън и отвътре, ще влезе много малко светлина. Светлината вие викате ли я, или тя влиза без покана? Тя е дошла на гости без ваша покана. Въздухът, който влиза през прозореца, и той без покана влиза.

Сега от този предмет реално какво може да научиш? Защо светлината влиза без покана въкъщи? По някой път, когато ще ти направят хората нещо лошо, ще затворите прозорците; а като влезе някой лош човек, трябва да затворите всички прозорци. Сега аз ви говоря за вашите състояния. Всяко едно състояние, което затваря у вас способностите ви и чувства ви, и постъпките ви, трябва да промените това състояние на добро. За пример казвах: "На мене не ми трябва много знания, много чувствувания." Човек страда от много знания, от много чувствувания, от много добро, от много любов. И ако някой път има страдания в името на любовта, то това нещо е фиктивно, което минава под името любов. Първо, какво трябва да разбирате вие под любов? Любовта е най-святата и най-великата сила, която доставя на човека това, от което душата има нужда в живота, това се нарича любов.

* основа на сграда

Животът, който се доставя чрез любовта, се нарича живот. Това е живот, а външните красиви прояви, ласките, това не е любов. Това са панделки, накити червени, сини, зелени, но това не е любов. И като ги няма тези панделки, любовта не се мени. Това са само етикети. Някой може да направи нещо за вас, без да ви обича, а пък някой може да ви говори ласкави думи, без да направи нещо за вас.

Тогава какво е лъжата? Лъжата показва отсъствието на любовта. Човек трябва да подражава на Бога. И той си има една печка - сърцето. В сърцето се развива известна енергия. Само че тази печка, за да тръгне по-хубаво, има си духалка. Дробовете са духалката. Тези дробове постоянно работят и печката гори, и топли, и кръвта се разнася по цялото тяло. Това сърце има клапи. Ако влезе някой човек повидимому у вас и внесе любовта, затвори всичките клапи и се запушат, какво става? Ако влезете в една къща, където се запушат тръбите и не може да гори печката, в къщата има дим. Щом има дим, значи клапите на сърцето са затворени. Първо ще отворите клапите, за да става вентилация.

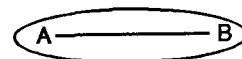
Та първото нещо, когато ще хванете приятелство с кой да е човек, какъвто и да е, ще гледате той да не затвори клапите на сърцето ви. Защото в света живеят само двама души - това са мъжът и жената. Освен тях никой друг не съществува. Хилjadите жени са отражение на едната жена. Някой път те си съдействуват и образуват голямата жена. После тази, голямата жена пък има свойство да отлъчва подобни на себе си и стават много в света. Не е ли от ваша страна смешно, когато искате да господарувате над вашата майка. Защото с раждането още дъщерята започва да заповядва на майка си. Тя казва: "Майка ми е учена, но не е модерна, тя е от старите жени."

Да ви обясня мисълта. Защо вие сте дошли жени на земята? Първоначално, като поехте тази служба, каква декларация дадохте? Насила ли ви направиха жени? Жената се отличава на земята с едно качество: за нея вярата трябва да бъде закон. Ако ние вярваме само в това, което е станало, то не е вяра. Вярата е да вярваш във всичко това, което може да стане. Защото това, което за тебе не е станало, за друг е станало. Някой е богат, а друг - не. Но онзи, който е направил другия богат, и тебе ще направи. Не си учен, ти вярваш, че и ти може да станеш учен. Всеки човек може да стане учен. И жената трябва да вярва, че всичко може да стане. Някой ще каже, че това е лековерие. Във всичко ще вярваш. Именно онзи, който във всичко не вярва, той е лековерен. Той вярва в това, в което не може да се вярва. За пример вие, жените, мислите, че имате вяра, нали така? Мнозина от вас образуват дом, вярват, че с другаря си ще живеят щастлив живот. После казват: "Не излезе така, както ние вярвахме." Вие не разсъждавате. Вие не се намирате на земята в един завършен свят, но в един свят, който е в процес, който се развива, сега се развива. Вие сте влезли с един другар в отношение вземане и даване, но този човек има капитал някъде, изискват се 10-15 години, за да събере той този капитал. Той макар и да е много богат, но не разполага с пари и ти почваш да се съмняваш. Ти казваш:

"Мислех, че той е богат, но той не е." Ако най-малките спънки могат да разклатят вашата вяра, тогава къде е вашата вяра?

Искам да ви кажа откъде произтичат страданията на жените. Началото на всички страдания на жената е слабата ѝ вяра. За пример майката, бащата казват на младата мома: "Ти с този човек не можеш да живееш." А тя казва: "Без него не мога да живея, ако не се ожени за него, ще умра." Така вярва тя. Като се ожени за него, след две години казва: "Умирам от него." Питам тогава: Тя го е взела с вяра или със знание? Не, тя се е заблудила от неговата маска: със завъртени мустаци, ръкавици, с лачени обувки, може да се кланя хубаво. Той ѝ казва: "Вие сте много жестока към мене, но аз без вас не мога." Като кажат на жената, че тя е богиня, тя се отвори като охлюв. Като ѝ кажат: "Ти си ангел, ти си богиня", тя се отвори. После, след брака, той казва: "Аз мислех, че си ангел. Но някои неща в твоя живот показват, че ти по ангелски не постъпваш. Забелязвам някои думи от твоя говор не са ангелски, не са от ангелския свят. Аз почнах малко да се съмнявам, че знаеш ангелски език."

Такива са отношенията, които се зараждат. Когато двама души се съединят в какво и да е отношение, те образуват два полюса:

Между двама приятели се образува една права линия. Докато умовете на тези две същества функционират правилно, правилно мислят, тази елипса е много правилна, върви и се движи, усъвършенствува се. Но щом влезе някаква дисхармония, тази елипса се обезформява и най-вече се образува толкова дим, и те, да се избавят от тези нещастия, решават да си направят комин. Казват, че къща без комин не може. Влезе ли комин, ангелският живот не може да се проявява, имате вече обикновен човешки живот. Виждате, че жителите на тази къща боледуват. Как няма да боледуват, като има дим? Между неразбраните хора къща без дим не може, а пък разбраните хора от прозорци и врати се нуждаят, но не от комини. (Какво иска да каже Учителят?) - Нищо не искам да кажа, просто говоря за прозорци и за врати. Искам да зная дали има дим в къщата ви или не. Вие ще кажете: "Зачервени са очите ни от много пушек."

Казвам: Онова, което Бог е създал, ние трябва да го турим на първо място. Човек не трябва да смущава своите чувства, своите мисли, своите постъпки и своето физическо тяло. За пример казваш: "Аз не трябваше да турям толкова доверие в него." С вяра човек досега никога не е пострадал, от доверието може, от вярването може, но от вярата - не. Вярата може да туриш в един човек: в това да вярваш, което Бог е дал. Вярвай, че той има душа. Твоята вяра не трябва да се разклаща. Този човек може да говори зло или добро, може да е добър или лош, това не трябва да ръководи твоята вяра. Защото, ако вие сте меродавни, ако вие мислите от ваше гледище, че някой човек ви е неприятен, ако действително това беше право, то Бог щеше да го премахне от света. Но щом Бог не го премахва, значи вие не

мислите право. Лошият човек за едного, за друг е добър. Вие имате едно познание, в което показвате вашето невежество. Наместо да вярвате, казвате: "Този човек е лош." Това не е вяра, а знание. На какво основавате вашето знание? Защо е лош?

Та първото нещо е като жена да имаш пълна абсолютна вяра. И като те лъжат, и като знаеш, че те лъжат, пак трябва да приличаш на извора, който на всички дава. Който и да дойде, и разбойник да дойде да пие, изворът дава, не се смущава, че е пил някой вълк, мечка, разбойник, някоя змия, паяк, вие ще кажете: "Няма нищо." Или че вашата вода отишла до някой трън, или при някоя нечистотия, вие да кажете: "Няма нищо." Вие не трябва да се смущавате, че това, което излиза от вас, се е изцапало. Ако водата мислеше като вас, ако се откажеше да дойде да помага на хората, тогава какво щеше да стане с хората? Тогава всички вие бихте измрели. Вие имате един стремеж, искате всички да станете щастливи. Но щастieto е обосновано на един вътрешен душевен закон. Цялото общество щастливо не може да бъде. Не си правете илюзии. Всеки един като вярва, може да бъде щастлив. То е специфичен закон, който се обуславя от вярата на човека. Ако човек вярва абсолютно в Бога и мисли, че всичко, каквото става в света, е за добро, и че Бог, Който го е пратил в света, щом е допуснал известни страдания, те са за добро. Затова човек трябва да вярва в Бога и да не се разколебава никога вярата му. Вие искате да оправите работите си. Как ще оправите работите си? Работите на слънцето не може да оправите, работите на водата не може да оправите. Работите на цял народ може ли да оправите? Едва може да оправите своите работи, а пък вие искате да оправите работите на всичките.

Един човек от село Николаевка в много горещо време носеше голям калпак. Той казваше: "Срам ме е да си сваля калпака. Дойде един да ми остриже косата на главата и много смешно ме направи. Чакам да израснат малко коси и тогава ще махна калпака." Вие искате да оправите хората, тогаз вие ги наклъцвате така, че после трябва да носят калпак цяла година. Коя и да е сестра иска да научи другите сестри и казва: "Да бъдеш много щедра." Как ще й дадеш пример като професор? Трябва да й покажеш пример. Как ще покажеш на един човек да бъде щедър? После, щедрият човек и друго качество трябва да има. Този човек, който 20 години е давал, и никой още не знае, че е давал нещо, той е щедър. Вие може да бъдете щедри, но всички знаят, и то е хубаво. Не е грях това, не е престъпление. Но казвам: Как ще предадете урока на щедростта? Помнете всички следното: ти не може да предадеш едно учение, една добродетел комуто и да е, ако тази добродетел не е в тебе. Това е закон. Ти никога не може да запалиш огъня, макар и да имаш една кутия кибрит, ако той е овлажнен. Значи, ако имаш една добродетел, може да я предадеш. Не се изискват за това големи усилия. Как ще направя добро? Дойде някой просяк. Няма да му дам пари, аз ще го подложам на изпит. Той ще бъде следният: от 10 души свои приятели аз ще искам по един лев и аз ще дам един лев, после ще купя малко брашно, сол, ще се върна, ще го пресея, ще го меся, ще стъкмя

огъня и ще опека хляба. Ще го гледам какво ще прави. После ще му кажа: Насечете малко дърва, да стане по-скоро. После ще купя малко боб, ще го сваря. Ще го уча да чака. Ще го видя дали е беден. Ако той се притеснява, той не е беден. Ако седи и взема участие, той се учи с мене и се радва с мене, че му меся хляб, че му варя боб и той взема участие и се радва. Той е беден човек, но ако се мъчи, не е беден човек. Аз зная тогава защо Господ го е направил беден човек. Като дойде някой беден човек, съберете 10 лева, купете брашно и го замесете, накарайте го да чака. Който проси оттук-оттам, той е търговец. Нека чака три часа у вас, да се опече питата, да сварите боба и ще видите дали втори път ще дойде у вас. А вие ще имате една реклама. Той на целия град ще разправя, че изгубил от времето си три часа. Вие ще го опитате. Вие ще опитате едновременно и себе си, и бедния, и работата ще бъде благоприятна за Господа. Ако сте в старото време, когато жените са ходили да носят ядене на светиите, жената сама ще замеси хляба, сама ще вземе гърнето, ще вземе топлия хляб и ще ги занесе. Светията седи и чака, казва: "Господ ще те благослови." Този просяк е светия. Всички светии са просяци из горите. Някоя жена да му опече хляба и ще го занесе, понеже той е бил занят с много работа, той се е молил. А пък невидимият свят ще внесе някоя мисъл в някоя душа да му занесе нещо. Просякът не трябва да е прост човек. Ако просякът е светия, приемат го вкъщи. Ако дойде някой дървенияк, дай му мотиката да копае на лозето. Аз считам за унижение да дам на един човек един лев. Че аз за този лев не съм работил. Като му дам един лев, не съм направил никакво добро. Никакво добро не е това, никаква услуга не е това. Дам му един лев, той погледне лева и казва: "Колко малко се е откъснало от сърцето му." Казва: "По-добре да беше казал, че няма пари." Аз ще омеся хляб.

Вие искате да ви дам начин как да работите за Господа. Вие искате да работите по стар начин. Старите начини вие ги знаете всички. Новото учение е несъвместимо със старите навици. Ако на един човек, който е дошъл в дома ви, вие не може да му направите добро като на своя син и на своята дъщеря, които любите, това добро не е прието от Бога. Ако ти не може да направиш добро, както на своя син и дъщеря, ти не си направил доброто. И ако майката не служи на своите деца от любов, тя не е майка и това добро пред Бога не е добро. Тя минава само за майка. Това, което прави майката, трябва да е приятно пред Бога. Нали Бог живее във всеки човек, както твърдите и както се мъчите да вярвате. Вие казвате, че във всеки човек живее Бог. И ако дойде някой човек при мене, в когото Бог живее, и ако аз искам да се отърва от него, тогава вярвам ли в един Господ, Който живее навсякъде? Значи аз не вярвам в Господ, Който живее навсякъде. После пак се моля на Господа: "Господи, покажи ми коя е Твоята воля." Дойде друг беден и на него даваш един лев. Тогава как ще се молиш на Бога?

Ако ние коренно изменим нашите възгледи, тогава ще дадем един нов тласък на света, ново разбиране. Ако ние съжаляваме бедните хора както сега, ние не можем да им помогнем. Ако ние съжаляваме нашите деца

както сега, то повече не можем да направим. Няма да се постигне това, което вие желаете. Защото един дом е една Божествена единица. Вашият син и след като заминете за другия свят, той трябва да е привързан за дома ви и да помага на дома ви. Той трябва да пише писма на баща си, на майка си. И бащата като заминете, и той да пише писма на домашните. Преставаш ли да пишеш, нямаш дом. Ако е дом, и тук на земята да е, и на онзи свят да е, то е все едно, домът си е дом. Домът е основан на любовта.

Та казвам: Между вас искам да се образува едно голямо семейство. Вие сте все сестри от един по-голям род. От един баща и от една майка сте всички, но още не се познавате, че сте сестри. Значи вие сте от един баща, родът ви е започнал от преди две хиляди поколения и като турите на едно поколение 25 години, то най-малко преди 50 хиляди години е започнала да се образува една връзка между вас. Вие още не се познавате, че сте от едно семейство. Казвате, че сте сестри, но не сте готови една за друга да жертвувате нещо. Много сте добри, но до тази наука да се жертвувате една за друга, не сте дошли. Казваш: "За какво да се жертвувам за тази сестра? Ако е Божествена сестрата, но тя не е!" Да направя едно тълкувание. Разликата между момък и мома в какво седи? Мома, момък - в думата мома четири букви са, а в думата момък* шест букви. $4+6 = 10$. На жената умът ѝ винаги накрая дохожда. В момъка има мисъл. Момата след като ѝ се свърши работата, тя научава. И той туря още две букви. Защо той ѝ туря още две букви? Момата трябва да направи само две пожертвувания. Най-първо трябва да напусне бащиния си дом на земята в материалния свят и втората жертва е - трябва да умре. И момъкът трябва да напусне бащиния си дом и прави лодка К, с която те трябва да се преселят на небето.

Буквата К е лодка, Ъ е кормилото. Сега да преведа. Човешкият ум и човешкото сърце подразбирам, когато говоря за момъка и момата.

Това е отношението на човешката душа и човешкият дух. А пък когато говорим за мъж и жена, това е най-долното пояснение.

Сърцето на човека е мома. Когато любовта ти е правилна, то сърцето работи правилно. Когато любовта не е правилна, то сърцето тупа ту бързо, ту бавно. Жената непременно трябва да има вяра. Ако ти нямаш вяра, ти не си жена. Ако си жена, то ти имаш най-голям чин, който Бог може да ти даде в света, то е да бъдеш жена. Ти не искаш да бъдеш жена. Тогава какво искаш да бъдеш - мъж? Станеш мъж, но и мъж не искаш да бъдеш. Какво трябва да станеш тогава? - Човек. Човек трябва да станеш. Това е третото положение. Да станеш човек, това значи да хармонизираш тези два полюса ведно. И двата полюса трябва да бъдат еднакви, и мъжът, и жената.

От осем хиляди години всичките безобразия, които човек е гледал, все са турени на гърба на жената. Всичко това трябва да се чисти, додето намерим жената като скъпоценен камък. Много лошо са писали за жените. Всички автори са писали какво ли не за жената. Това са измислици. Според

* М о м ъ к ъ според стария правопис

тях жената е най-лошата, а пък при все това без нея нищо не става на света. Без жена светът не може да върви. Какво трябва да се прави? Някой ще каже: "По-грешен човек от жената няма." Ако това беше вярно, жената не трябваше да съществува в света. А пък тя съществува, Господ я турил на една работа, Господ я турил да поправи света. Мъчнотията ви седи в това, вие се намирате в едно противоречие, понеже трябва да поправите света, пък трябва да поправите и себе си, трябва да имате един основен закон. Не трябва да съжалявате, че сте жена. Бог, Който е мислил толкова, като ви направил жени, това е най-голямото щастие за вас. Ако човек нямаше сърце и ако човек нямаше душа, тогава на какво щеше да прилича? Нямаше да има никакъв израз - един човек без сърце, един човек без душа, той щеше да бъде един жесток човек. Следователно на вас Бог ви е дал служба да развивате сърцето си и да служите на душата. В този живот вие се повдигате и приготвяте не за земята. Вие искате да угодите на мъжа си, да отхраните и угодите на дъщеря си и сина си. Няма да угодите на мъжа си, на дъщеря си и сина си. За да угодите, този мъж иска от вас големи работи. Вие с милиони не разполагате. Утре мъжът ви осиромашее, пропиете се, тръгнете по неприличен път, какво ще направите? Ще кажете: "Да се разведа с него." Тогава къде беше вашата вяра, защо се оженихте, като сега ще се развеждате? Разводът нищо не разрешава. Преди години при мене дойде един българин, беше недоволен от жена си и се занимаваше с окултни науки. Казва: "Не се живее с моята жена, мисля да я напусна вече." Казвам му: Може да я напуснеш, но после мислиш ли да вземеш някоя друга? - "Да." - Казах му: Тогаз по-добра от тази не може да намериш. Ако я напуснеш, ще се намериш в най-голямото нещастие. Ако изтърпиш, в следното прераждане ще се повдигнеш. Също и жената, ако изтърпи всичките неприятности на този си мъж, в следното прераждане Бог ще ѝ даде едно високо положение. Ако направиш нещо, което Бог не иска, то значи да спънеш своята еволюция. Има един страх, какво трябва да направиш. Ще го запиташ. Ти се плашиш от мъжа си. Мъжът не е страхлив, но ти си страхлива. Ти ще кажеш: "Страхът е едно благословено чувство, което Бог е дал. Върху страха е създадена човешката съвест, човешката справедливост." Ако нямаше страх, ти нямаше да бъдеш справедлива. Корените на справедливостта са турени в страха. Когато ти се страхуваш, от какво се страхуваш? Оберат те и ти се страхуваш. Ще кажеш: "Няма нищо, няма нищо." Ще бъдеш щедра. Ти като даваш, страхът ще престане. Страхът не е нещастие, но като мислиш, че ще умреш, че могат да те убият, там се лъжеш. Тогава живееш без вяра. Страхът ти казва: "Върши волята Божия, че има закон, има опасност. Ако не вършиш волята Божия, много ще ти пати главата." Този страх трябва да се слуша. Ще си кажеш: "Ще изпълня волята Божия." Щом изпълниш волята Божия, няма да имаш страх. Вие се плашите в гората от една мечка, хуквате да бягате. Бог ви опитва дали сте упражнени в бягането. Ще каже: "Моето дете много знае да бяга." Един човек, който бяга от мечката, аз знам, той никога няма да вдигне скандал. А онзи, който не бяга от мечката, скандал може да вдигне. Онзи, който не бяга, там има друга опасност.

Определете какво нещо е старият човек. Ако една сестра е стара, че не може да ходи и трябва да я водят, тя не е стара. Тя е инвалид. Тя е саката. Ако не може да мисли, глупава е; ако не може да чува, глуха е; ако не може да вижда, слъпа е. Защо я наричате тогава стара? Една сестра щом може да ходи, щом ушите ѝ са на място, очите ѝ са на място, защо я наричате стара сестра? Аз искам сега да ви освободя от това схващане, че тя е стара. Да можех да ви намеря на млади години на хорото! А пък сега ще напуснеш хорото. Аз от голямо благоприличие не съм дошъл, да не ви разваля хорото. Като си играла на хорото, нали беше хубаво? Имаше тропане, скачане, хубаво сте били облечени. Всичко това е било хубаво, отлично е било. На хорото са ви казали така: "Ти не знаеш да играеш, не те искаме на хорото." Сега сте дошли при мене, за да знаете как да играете на хорото. Колелото на хорото е животът. На хорото човек скача, вдига краката си. Това значи да правиш добро. Това не е само добрата мисъл. Тръгнеш с десния крак, значи едно добро; после с левия крак, значи друго добро. После мърдаш ръцете си. Всяко движение в тебе трябва да бъде чиста мисъл. Защо трябва да ходиш? За да ти се покаже как трябва да правиш добро. Защо Бог ви е дал краката? - За да правиш добро. Ще кажеш: "Да бъдат благословени краката ми, Бог ми ги е дал, за да правя добро." Бог обича умните хора. Толкова години ги е чакал Той. Той ви е гледал, като сте играли, като сте тропали, Той ви е гледал и чакал, а вие казвате: "Намерих си един другар." - "Много хубаво." - "Роди ни се дете." - "Много хубаво." Почвате да гладувате, Той казва: "Много добре." - "Гладни сме." Той казва: "Много хубаво." - "Жадни сме." Той казва: "Много хубаво." Бог никога не казва, че е лошо. И в глада, и в жаждата, всичко, което става в света, е все хубаво. Това са условията, които създават бъдещата култура, към която се стреми човек. Всички тези мисли и чувства, които измъчват човека, всичко това ще се превърне за ваше лично добро. Целият ваш бъдещ живот, вашите сили, вашето бъдеще зависи от това, което преживявате. Радвайте се, че преживявате тези страдания. Дърветата и животните не преживяват като вас, но утре изсъхват, умират. Колко дървета биха искали да бъдат на ваше място, но не им е позволено.

Ако ти не си доволен от живота, Господ ще те направи щастлив, като ти даде друга форма. Вие чувствувате, няма щастие. Ще те направи в друга форма, но ако искаш да растеш, ще те направи човек. Ще трябва да имате вяра в Бога. Няма нужда от доказване. Ако не вярвате това, което вие не знаете, други го знаят. Та по-широки прозорци да имате. Очистете сърцето си. Да имате вяра повече, да си помагате като сестри. Сестрата е вътре. Ти една сестра не може да я обичаш отвън, като не я обичаш отвътре. Всяка една сестра ти трябва да я намериш отвътре. Като я намериш отвътре, ще я познаеш отвън. Ако сестринството не се зароди в отношенията между душите, тогава ще умрете, без да научите нещо. Ще пише на гроба: "Една сестра живя и замина за онзи свят." И там не е готова. Непременно тази сестра пак трябва да се върне на земята. Та ще повторите първото отделение, докато се научите да произнасяте една буква и като я научите,

ще бъдете силни. Живейте, но не трябва да правите абсолютно никаква погрешка! За каквато и да е погрешка ще се върнете на земята. Не се прави изключение никому. Ти казваш: "Но аз не зная." Не, всеки трябва да бъде съвършен. Казано е: "Бъдете съвършени, както е Отец ваш съвършен."

Трябва да имате мощна вяра. Една сестра от вас страда, не може да живее, не се погажда с мъжа си. Съберете се всички, пратете ѝ хубави мисли на нея и на нейния другар. Кажете мислено на нейния другар: "Много сте добър, ние много ви обичаме." Всеки ден като изпращате по пет минути тези мисли, ще видите, че мъжът ѝ ще почне да разбира, че и тя е един ангел. А пък ние казваме: "Действително, тя е много такава." Ще си изпращате една на друга хубави мисли, на една сестра, на две, на три, на четири, на колкото искате сестри ще изпращате такива мисли. Нали искате опит. Най-първо помолете се за един дом, дето няма съгласие, пратете добри мисли. Помолете се Бог да прати благословение в този дом.

Стиховете заучихте ли ги? Един стих казва: "Ако имате любов към Мене, ще опазите Моите заповеди." Първата заповед е да имате абсолютна вяра. Мъчните въпроси с вяра се разрешават.

Щом вдигнете камъка, тогава умрелият оживява. Човек, с когото не може да живеете добре, е умрял. Този, умрелият ще оживее, значи ще дойде любовта, ще дойде смисълът на живота. Сегашните хора живеят между умрели. Писанието казва: "Без вяра не може да се угоди на Бога." Не може да служите на Бога без вяра. Слугуването е слугуване само когато става с абсолютна пълна вяра. Казано е тогава: "Бог ще ви преведе." Щом ще ви преведе, значи е с вас. Ако сами отивате, вие нямате успех. Това е за четирите стиха. В петия стих се говори за Духа. Духът, това е Божествената светлина, силното. Духът е, Който поддържа живота на всички същества, не само онова, което говори на човека. "Духът е онова, което дава живот, плътта нищо не ползува." Казва стихът: "Думите, които Аз ви говоря, са думи на Дух и живот." Тези стихове, които ви дадох, ще приложим. Ще трябва да се правят ред малки опити, за да имате вяра. Някой ще каже: "Бедните хора не може да ги направим богати." Не е необходимо света да го направим богат. В света има много богатство. Тези богатства са на Бога, но богатството не е равномерно разпределено. Ако станат всички богати, то ще имат един лош живот. При сегашното разбиране не могат всички да бъдат богати. И тези, които са богати, не живеят съобразно с Бога. Сиромашията повече съдействува за живот с Бога. В нея има отлични черти. Има една благословена сиромашия и благословено богатство. Има неразумно богатство и неразумна сиромашия. Когато са доволни богатите и бедните, тогава има благословено богатство и благословена сиромашия, а когато мърморят, и богатството, и сиромашията не са благословени. Никой не може да бъде богат, който не е бил сиромаш; и никой не може да бъде сиромаш, който не е бил богат. Ще кажете: "Как така?" Никога едно същество не може да обича един мъж, който не е бил жена. Никога едно същество не може да обича една жена, която не е била мъж. Защото жена жена не може да обича. Щом е така, нека се съберат тогава всички жени

да живеят един човешки живот на земята. Значи закон е: жената за да бъде обичана, трябва да бъде обичана от мъжа. Но никога едно същество не може да обича една жена, която не е била мъж. Следователно едно същество, което трябва да обича жената, трябва да е било мъж. И всяко същество, което трябва да обича един мъж, трябва да е било жена. Вие искате да ви обичат. Кой? - Някой мъж. Какво означава мъжът? - Разумното, Духът. Само Духът може да обича една жена. Само душата може да обича един мъж. Тогава това, което вие очаквате, трябва да бъде Духът. Вие не очаквайте вашето щастие да дойде оттам, отдето няма да дойде. Сегашният живот е един етап, който ви е даден с всички условия само за да се повдигнете една стъпка по-високо. Всяка една от вас при каквито условия и да е поставена, това е само един етап. Не съжалявайте, не казвайте: "Защо не съм като тази сестра." Не! Тази сестра трябва да е доволна и благодарна от това положение, в което се намира. На всеки един от вас са дадени тези условия, които са необходими за повдигането на вашата душа. И ако всеки мъж може да ви примамва, вие не сте жена. Една жена само един мъж да я люби. Една жена не може да люби двама мъже. В природата не съществува такъв закон. Нито един мъж може да люби две жени. Това са илюзии. И от там се раждат всички грешни състояния. Или с други думи казано, само един Дух съществува в света, Който дава всички блага. Мъжът е образ на Божествения Дух. Ако този мъж, който иде, носи Божественото начало, за да ви помогне, това е мъжът, когото трябва да обичате. Дойде ли някой мъж, който иска да ви отдалечи от целта на живота, той е един ваш неприятел. Ако искате да имате един идеал, това е то. Към този идеал трябва да се стремите. Каквито и да са погрешките на мъжа, който имате, вие ще държите този идеал, додето той изправи всичките си погрешки. И мъжът има свои ред погрешки, не и по негова воля, но отнякъде са дошли тези недъзи. Също така и у жената.

Божественият Дух трябва да дойде, за да ви освободи от тези недъзи. Това са навиците, привыките. И когато човек се освободи от всички тези нечистотии и като се намери в един свят на любовта, тогава ще каже: "Сляп бях, но сега прогледнах."

Вие искате да знаете в какво седи новото учение. Как сте живели, това го оставете настрана. Вие не сте живели, вие сте се мъчили досега. Има живот там, където царят Любовта, Мъдростта, Истината. Когато животът се проявява в своята пълнота, когато светлината се проявява в своята пълнота и когато свободата се проявява в своята пълнота - това е живот. Имате една другарка, приятелка, да нямате никакво съмнение в нея. Като я погледнете, всякога да имате доверие в нея. Като я видите, да ви трепне сърцето и да се зарадвате, че имате една другарка. Това трябва да бъде идеалът ви. Казвате: "Сега не живеем по Бога." Това са празни работи. Не по Бога да живеем ние, но Бог в нас трябва да живее. Ние досега все без Бога в нас живеем. Извън Бога никой не живее, но Бог трябва да живее вътре в нас, за да придобием това разбиране. Тогава идеята за мъжа трябва да бъде идея не външна, а вътрешна. Мъжът трябва да бъде вътре

в нас, да го носите в душата си и където и да е той, вие да се радвате. Жена, която подозира мъжа си в някое престъпление, това не е жена. Тя не трябва да го подозира в никакво престъпление, ако иска да бъде жена. Ако имате нещо горчиво в една чаша, която е направена от скъпоценни камъни, които струват милиони, то трябва ли тази чаша да я блъснете в земята, за да се освободите от горчивото. Излейте горчивото, измийте чашата веднъж-дваж, не е виновна чашата. В тази чаша ще турите нещо хубаво. Считайте, че един мъж е една скъпоценна чаша, турено нещо горчиво в нея. Изпразнете горчивото. Не да блъснете мъжа си. Не. Мъжът не е горчивото съдържание, но скъпоценната чаша. Той е душата. И тази чаша, като оживее, ще каже: "Много ти благодаря, че ме избави от тази отрова, която щеше да ми причини смърт."

Отче наш

Беседа, държана на сестрите
31 март 1932 г., четвъртък, 16 ч.
София, Изгрев

ЕСТЕСТВЕНИ ПРАВИЛА

Ще ви дам няколко правила, които са необходими; правила, които трябва да ги забележите; правила, които са естествени, които съществуват в природата. Под думата "природа" разбирам разумния живот. Никакъв разумен живот не може да има без правила. Вън от природата, вън от тия правила е глупавият живот. В рамките на тия правила е разумният живот.

Първият опит направете: когато идете в някоя планинска местност, размътете някой планински извор, дайте му ход, спрете се 10-15 минути и вижте какво ще направи. Размътете извора, изчистете го и вижте какво ще направи. Той ще вземе от центъра да се чисти, изхвърля всичката мътилка и най-после ще се избистри. Ако имате часовник, вижте за колко минути изворът ще бъде чист. Каквото направи изворът, направете и вие. Дойде някой екскурзиант при вас във вашата планина и той ви размъти по същия начин. Туй, което вие ще направите с извора, друго същество от външния свят като ви види, като в някой извор ще бръкне да ви почисти. Казваш: "Какво да правя?" - Направете туй, което изворът прави. Туй, което изворът прави, и вие ще пристъпите да направите. Това е едно правило.

Вие казвате: "Моята мисъл трябва да е свободна." Под думата "свободна мисъл" разбирам мисъл, която функционира по законите на истината. Свободна мисъл не може да имате, ако не сте в областта на истината. Вие говорите за свободни желания и свободни постъпки. Ще имате предвид, че вашите желания може да бъдат свободни само ако сте в областта на истината. И постъпките са свободни, ако сте в областта на истината. После вие казвате: "Любовно желание, любовна мисъл." Тъй както схващате свободната мисъл, тъй ще схващате и любовната мисъл. За да имате любовна мисъл, трябва да сте в областта на любовта. Тогава вашата любовна мисъл ще върви не по лично желание, но по закона на любовта. Ако имате една любовна мисъл, една светла мисъл, веднага трябва да стане промяна на вашето състояние. В любовната мисъл, любовното желание и любовната постъпка законът действа. В закона на любовта ще се тонирате. След това ще дойдете в областта на Божествената Мъдрост: мисълта ще бъде светла.

Вие отивате при Бога и разправяте за всичките ваши нещастия, обиди или сте изгубили нещо, или детето умряло, или обществото ви гони, или някое изкушение имате, вие отивате да се оплаквате и Му разправяте, разправяте. Питам, колко пъти може да разправяте? Вие Му разправяте, като че Той не знае. И с какво внимание разправяте. Господ иска още веднъж да Му разкажете. И вие ще разправяте. Ако Господ ви е разбрал, ще ви стане леко на душата, ако не ви е разбрал, тежината ще остане, не сте могли да си кажете урока. Ако сте казали хубаво урока на Господа, веднага ще ви олекне. Но трябва да постъпим по първия метод, или по

закона на свободната мисъл. Ти при Бога като идеш, ще започнеш или от закона на любовта, или от закона на мъдростта, или от закона на истината. Ако не говориш по закона на любовта, ще говориш по закона на истината или мъдростта. Няма да смесваш. Най-първо ще говориш по закона на истината и свободата и ако не те разбере Господ - да допуснем по човешки - по закона на любовта ще говориш, и най-после, като говориш по закона на мъдростта, Господ веднага ще те разбере и ще ти олекне на душата.

Трябва да се научите на едно: да се справяте с вашите скърби и страдания. Скръбта, това може да бъде слуга, слугиня, може да бъде някой ваш син, дъщеря от миналото. Много пъти сте живели на земята, имате много синове и дъщери, намират ви те един ден. Някой от тях те хване и казва: "Закъсах, осиромашах. Ще ми помагаш." Искат от вас, пък вие сте закъсали, нямате нищо. Ще дадете, хайде оттук искай, оттам искай... Таман се оправите с един ваш син, дойде втори. Таман с втория се оправите, дойде трети, четвърти, пети, десети син - всеки иска от вас. Казвате: "Много са лоши тези желания." Не са лоши тия желания. Щом дойде такъв твой син, иска да го задоволиш, да го пратиш в странство да следва в някой университет. Най-напред научи го да знае да преклони коляно, научи го да свива колене, да прави поклони. Едно време хората се молеха прави, сега ще коленичите и ще кажете: "Каквото аз правя, и ти ще го правиш." Сега вие като се молите, ще накарате и вашите желания да се молят с вас. Този ваш син, то е алегория. Туй ваше желание, тази ваша мисъл какво трябва да направите за нея? - Тази мисъл трябва да се реализира. Вие не може да изпъдите една мисъл, тя ще влезе в други, ще обиколи целия свят и туй, което иска, ще го направи. Ако сте вие пръв, вие сте на прав път. Казваш: "Нямам време." - Ще намерите време. Ако сте вие последен, вие от нея не може да се освободите. По средата ако сте, може да се освободите, ако сте пръв, може да се освободите, но ако сте последен, тогава няма отърваване. Благодарете, че не сте всякога последен, а сте по средата или в началото, но ако сте в края, ще трябва да я изпълните. Аз ви говоря сега за една истина. В края тогава ще употребите трите закона. Дойде една мисъл и казвате: "Много лоша мисъл." Дойде една мисъл да откраднете и ще откраднете нещо, ще оберете някоя каса, ще задигнете торбата. Това са доказани работи. Че вие ако не знаете как да постъпите, ще иде касата на някой банкер и вие заедно с касата. Казваш: "Как може това да стане с мене?" - Ако може да стане с някого, може да стане и с тебе.

В миналото минава един много набожен човек покрай къщата на богат банкер в Америка. Гледа една кесия с пари, забравена на прозореца. След като броил парите, в една голяма кесия турил парите и ги забравил. Набожният беден човек взема кесията и я туря под палтото. Отива си вкъщи. Казва: "Господ ми даде тия пари. Този банкер има много, нищо не значи, че съм взел кесията." Става той да се моли и щом рече да се моли, между Бог и него застава кесията. Молитвата му отива до кесията и се връща назад. Той пък държи кесията, не иска да я върне. Казва: "Опитва

ме Господ дали съм доволен от кесията или не." Той разсъждава и казва: "Доволен съм, Господи, но да ми позволиш да харча." Той не иска да харчи от парите, докато Господ не му позволи. На втория ден пак се моли, молитвата отива до кесията и пак се връща назад, на третия, на четвъртия - същото. На десетия ден той усеща, че започва да изгубва вдъхновение, да губи своята радост. Решава да я върне. Отива при този банкер и казва: "Минах покрай твоята къща, видях тази кесия на прозореца, задигнах я, но връщам ти я, понеже загубих вярата си в Бога. Река да се моли, кесията е между мене и Бога. Прости ми. Аз не искам да имам твоята кесия. Ако ти си готов да ми я дадеш, ще направя опит какво ще каже Господ." Казва банкерът: "Ела утре." Отива той и банкерът му дава две торби. Казва бедният: "Господ на голям изпит ме туря." Взел двете торби, мисли. Като се моли, казва му: "Нито пет пари няма да употребиш от торбите." Ходи той и раздава на бедните. За всяко нещо, което ще раздаде, трябва да се моли, да му се каже. Носи кесията и му казват: "Еди-къде си ще дадеш." Като раздал двете торби в една година, отива при банкера и казва: "Братко, ще ме освободиш, други две кесии няма да ми даваш, ще намериш някой друг." Защото за всяка монета, която е вътре, той трябва да се моли къде да я даде.

Неща, които са станали по този начин, няма да станат с вас. В природата два пъти нещата не може да станат по един и същи начин.

Ние казваме: "Да се въздържаме." Ето аз какво разбирам под думата "въздържание". Когато човек прилага закона на свободата, закона на любовта и закона на мъдростта, той трябва да се въздържа от какво? Трябва да се въздържа от всички ония мисли и желания, които могат да нарушат неговата свобода, или никога не трябва да вземаш една храна, която мъчно ще се смели. За стомаха храната трябва да бъде добра. Казвам: Всяка една мисъл, която служи за нашето повдигане, изпълни я. Както и при храненето: онази храна, която служи за твоето здраве, употреби я; онази храна, която уврежда здравето ти, не я приемай. Всяко едно желание, което разширява твоята душа, внася свобода или внася любов в душата, туй желание изпълни го. Не питай никого. Всяко желание, което ограничава свободата, всяко желание, което ограничава любовта, ти го остави настрана. Това са вътрешни правила. Има някои неща в дадения случай, вие не знаете как да изпълните. Няма правило за всяко едно желание, нито за мислите има правила. Има общи правила, но специфични правила в даден случай как трябва да се постъпи, няма. Там се познава умният човек. Умният човек в даден случай, ако постъпи правилно, ще прогресира. Някой път човек може да постъпи както не би трябвало. По който и начин да постъпи, не че ще направи прегрешение. Ако яде човек сега, прави ли прегрешение? Ял някой храна, че после повръща. Няма прегрешение. Но втори път ако ти дадат същата храна, ти няма да искаш да я приемеш. Може да ядеш по-малко, отколкото трябва, или може да ядеш повече, отколкото трябва. При яденето ще възприемаш толкова, колкото трябва. После храната трябва да бъде доброкачествена. Същият

закон е и при желанията. Трябва да се подбират желанията. Всички ония желания, които идват до вашата душа, трябва да знаете дали са за вас. В дадения случай може да е изпратено до вас, само че вие да го изпратите на друго място, то не е пратено за вас. Някой път известно писмо е адресирано до вас по пощата, но вие да го предадете на друг човек. Няма да го четете, само ще го препратите писмото. В духовния свят някое писмо може да мине до 10-15 души. Може някое ваше писмо да е минало през 10 души и всеки един, който получи вашето писмо, той е внесъл нещо. Ако тия хора са напреднали, добри, вашето писмо ще дойде окичено със скъпоценни камъни. Ако тия хора не са високо повдигнати, може да го отворят и го прочетат и пак да го затворят. Те ще знаят какво ви пишат.

В този път, в който сега вървите, има неприятности доста. За пример вземете въпроса за молитвите или размишленията, или за медитацията. Източните народи ще определят известно време, ще напуснат работата, колкото време остава, толкова ще работи, но ще си направят молитвата. Ако е чиновник, ще напусне работата. Туй е източното разбиране. А пък ти може да бъдеш чиновник и да медитираш. Взemi перото, пиши полека, после спри се като че мислиш и медитирай една-две минути, после пак напиши две-три думи. Защото този, старият господар на земята няма право на всичкото ти време. Казвате: "Длъжностно лице." Кажете ми, ако едно длъжностно лице е чиновник, колко време трябва да работи? - 8 часа. Кой е онзи вътрешен закон, който ангажира човека? Да кажем, преписваш едно съдебно решение - смешно е - има ли закон, който определя в колко време трябва да препишеш туй решение? Всеки един от вас трябва да научи всички банкови чиновници да медитират. Те ще имат туй настроение. Това е по стария начин.

Разправяше ми един евангелист: "Преди да бях изучил Евангелието, воловете ме познаваха, с един остен на общо основание бях воловете, казвах: Трябва да работите, мушках ги с остена. Но като четох Евангелието, хвърлих остена вече, дам им малко хляб, побутна ги по рога, по муцуната. Като се обърнах към Бога, престанах да мушкам и да бия воловете с остена. Стана една промяна. Учудиха се и воловете по коя причина постъпвам така. По силата на Евангелието." Именно, когато действува истината, трябва да стане една промяна, човек да хвърли остена. Пак ще вървят воловете, пак ще ореш, няма да се спреш орането. В живота става натрупване на много мисли, на много желания, те трябва да се култивират.

Да кажем, говори се върху една беседа два-три пъти, натрупва се един материал и нещата почват да стават обикновени. Те стават обикновени като любовните писма. Първите любовни писма с трепет се пишат. Второто - пропуснал си нещо някъде, не си толкова усърден. Само едно любовно писмо човек може да напише както трябва, всички други куцат. Колко писма съм чел, първото е всякога хубаво написано, а в другите вече се правят погрешки. Като намеря погрешка в писмото, зная, че не е първо. Във второто има една погрешка, в третото две, после четири, пет и накрай, когато всичко е погрешно, казвам: Туй е последното. Защо човек изгубва

интересите си? И в любовта човек изгубва интересите си. Най-първо човек пред вас минава за ангел. Турците имат една поговорка, когато човек е свободен, казват: "Княз на князете." Той иска да стане нещо по-високо, сгоди се. Казват: "Близко до хората е." След това казва: "Чакай да се ожени." Казват: "С хората е заедно." Като не може да живее и рече да се разведе, казват: "На хората маскара става." Най-първо е княз на князете, после близо до хората, след това с хората заедно и най-после на хората маскара става.

Та най-първо свещената идея показва, че ние мислим. Човек не трябва да идва до последното положение. Сега туй, което е трудно в живота, това са опити на човешкия дух да даде ясна представа какви трябва да бъдат отношенията на човека към живота. В края на краищата, след като минат всичките методи, ще станете като ангелите свършени, няма ни да се жените, ни да раждате деца. Ще бъдете свършено свободни, ще имате един живот, който ще се обуславя от всичката разумност. Женитбата е една Божествена школа, през която трябва да минеш и с отличие да я свършиш. Някой казва: "Да се освободя." Докато по всичките предмети нямаш 6, не може да си свободен. Жена ти ти свършише училище и казват: "Свършихме училище." Като се издигнеш на една по-висока степен на развитие, ще добиете сила да ходите и да учите другите хора.

Онзи ученик, който не знае как да се учи, той ще намери погрешката в окръжаващата среда, било в учениците, било в баща си, че не е богат, че няма средства, че не е достатъчно здрав, може много причини да намери, но причината седи в самия него. Несвършването седи в друга една причина. В духовния живот има един закон: всеки човек трябва да мине през светийството и да се опита да стане най-голям светия. Ти ще бъдеш подложен на изпит първо като последен в живота. Последно място ще заемеш, после с хората заедно ще живееш. Ако не издържиш изпита, ще те пратят наново да държиш последователно всички изпити. Затова, като дойде едно страдание, не го считай за едно нещастие, но за привилегия. Като идеш при Бога, какво ще се оплакваш? Благодарите, че те е удостоил със страдание, благодари, че ти можеш да се учиш, то е цяла тайна, то е живо страдание. Туй страдание, което претърпяваш, с него са свързани хиляди същества на твоето развитие. Ти трябва да разбереш вътрешния смисъл на страданието, да станеш весел. Дойде ли страданието, стани весел, позасмей се, попей дори малко. Като дойде страданието, ни най-малко не питай за колко дена е дошло. Вие се тонирате при една голяма скръб. Трябва в пет минути да можете да се тонирате. Пет минути са достатъчни.

Имайте едно свещено правило: не отивай при Бога да се оплакваш, не да се безпокоиш, не да се самоосъждаш. Ти като идеш при Бога, Той като те види отдалече, ще ти олекне. Господ много добре знае за страданието, искай да бъдеш весел, не си могъл, искай да станеш, но не си го направил. - Защо да съм весел, как може да съм весел? Да си весел при скръбта, не да се смееш отвън, но отвътре при скръбта да бъде човек весел. Това е

първото правило. Такива са били светиите. За пример забият му нож, той гледа спокойно. Повдигне ръката, той го заби повече, мушне го, тече кръв, той стои. Случвало се е онзи, който го мушка, не може да издържи, падне, започне да моли: "Прости ми!" Сега в България колко души има такива? Ако има един, за образец ще бъде. Аз казвам: Образец да станеш, идеал да станеш, не е лесна работа. Много голямо изкуство е. Тия ножове дойдат, мушкат, толкова подскочиш. Някой път казват: "Отдохме в дъното на ада." Едно същество, на което Бог му преподава, в дъното на ада не може да иде. Това е внушение. Ужасно нещо е внушението. Като ти внушат, като ти турят едно състояние, с една мисъл може да те оградят отвсякъде, че от тебе човек няма да стане. Ти ще кажеш като един дълбок извор: "В името Божие всички тия граници, турени да ме спъват, да идат по местата си." Всички страдате от един закон на внушението. Казват: "Тази сестра няма да я бъде." Вие не се произнасяте добре. Най-малкото, което може да кажете, е: "Господ да ти е на помощ", но каквото стане, то е Божия работа. Казваш: "Закъсала е." Не казвай така, защото друг утре за тебе ще каже същото. Турил ги е Господ тази сестра или този брат на изпит, за добро ги е турил. Може вие да мислите така: "Братът светия да стане."

Разправяше ми един човек на 33 години как се е отучил да пие. Казва: "Връщам се една вечер и един ме пита: "Защо си се напил?" - "Не е твоя работа." Но онзи започва да го бие, удря го, казва: "Този човек така ме наложи, та в мене влезе едно отвращение към пианството. Щом като река да ида някъде да пия, изскочи в ума ми: Никакво пиене! Този човек страх внесе в мене, толкова страх внесе, че много му благодаря, че ме наби, спаси ме той. Много пъти се молих дотогава на Господа да ми помогне да не пия, да ме спаси Господ по някой начин. Аз си мислех, че ще дойде някой проповедник да ми казва: "Братко, недей да пиеш", а то какво се случи!"

Няма някой от вас, който да не е налаган. И вас по някой път ви налагат по общо правило. Ако от туй налагане, по който начин и да е станало, придобиете една вътрешна свобода, страданието е на място.

Закон е: никога не употребявайте отрицателни мисли, прилагайте положителни. Ако не знаете една работа за какво става, кажете: "Тази работа е за добро." Като казвате, че една работа няма да я бъде и че от вас човек няма да стане, вие какво печелите? Кажете: "Тъй както съм, няма да стане, но Бог е по-силен от всички работи в света и Той знае какво трябва да стане."

Тия правила ще почнете да ги прилагате. Започнете със свободата на вашите мисли, постепенно да се чистят, да имате тази вътрешна свобода и да сте господари на себе си. Добрият човек не трябва да го е страх от нищо. Аз бих желал от нищо да не ви е страх. Вас ви е страх от дявола, от лошите хора ви е страх. Ще ви разправя какво може да направи една млада мома. Един човек отива да направи пакост нещо, но среща една млада мома, тя го хваща под ръка, говори с него и в него се родило желание пакост да не прави, да не отива там, закъдето беше тръгнал. Ще кажете: "Какво е направила момата, омагьосала го!" Сега вие имате такива

правила в света. При всяко едно изпитание ще бъдете смели, право в очите ще го гледате това изпитание. Бог ви е поставил на едно изпитание, за да имате една опитност. Вие ще направите опит с човека, с животните, а може да направите опит някой път и със себе си. Ако човек е богат и не може да употреби богатството, което има, какво го ползува то? Богат човек наричам, който може да прави железници, фабрики, да оре, всичкото богатство да го тури на работа. Това е богатство.

Сега какъв опит искате? Вие искате да направите опит, нали? Направете следното. Да кажем, често сте разсеяни, забравяте, дото турите нещо, не го помните. Има ред школи за подобрене на паметта. Знаете ли от какво произтича разсеяността? Разсеян човек всеки може да стане. Когато в човека се явява една неувереност в онова, което може да направи, явява се разсеяност. Когато е чрезмерно уверен, става напрегнат, а когато не е уверен, той е разсеян. Някои хора са нахални, аз зная законите защо са такива. Когато някои са разсеяни, пак зная законите.

Мнозина, които идват, казват: "На мене Духът ми говори, но не помня точно какво говори." Ти искаш другите хора да го помнят, пък ти сам не го помниш. Туй се крие в тяхното подсъзнание - всички да си кажат, че не са заинтересовани. Най-първо, ако има нещо да му говори Духът, ще говори на мене. Истината трябва да дойде в моята душа. Идеш ли от другите души, не е Божествено проявление. Туй, което говориш, трябва да го знаеш тъй ли е или не. Туй, което говориш, трябва да знаеш добро ли е или не. Тъй както говори Духът, така аз ви го предавам. Когато Господ праща един пророк, Той казва: "Ще идеш и ще кажеш така и така." Имаме един пример в Библията. Давид е един голям пророк, но той искаше да живее като човек. Когато сгреша Давид, Господ каза на Натана да каже на Давида: "Тъбе Господ те знае, знаеш къде беше, едно малко овчарче, взе те и те направи цар да ръководиш хората, така ли ти управляваш?" Господ му каза каква притча да разкаже на Давида. И Натан му я каза: "Имаше един богат човек и един беден. Сиромашът имаше едно агне, а богатият хиляда. Дойдоха гости на богатия и той не взе от своите агнета, но взе единственото агне на сиромаша и с него угости гостите си. Какво ще кажеш за такъв човек?" - "На смърт!" - казва Давид. Натан му казва: "Ти направи това - така рече Господ. - Ти го направи в тайно, но аз ще го изявя наяве. Хората след хиляди години като четат, да знаят." Тогава Давид напише 51 псалом.

Когато Господ дойде да говори, Той ще говори ясно. Знаете, че Божествените работи са точно определени. Вие не трябва да бъдете разсеяни, трябва да имате памет, да помните нещата. Ако не помните, ще се научите да помните. Ако не може да мислите, ще се научите да мислите. Ако не сте вярващ, ще се научите да вярвате; ако не знаете как да говорите, ще се научите да говорите, понеже всяка дума си има свой ефект.

За една седмица направете едно упражнение. Тази лекция е за сестрите, но и братята нека направят упражнението. Ти като станеш, тури си единия пръст на центъра на паметта. Може да туриш единия си пръст, двата пръста, може да туриш и трите пръста, може да туриш и всичките пръсти

на мястото на човешката памет, в средата на челото. Тогава, ако си разсеян, ще концентрираш ума си, да се възвърне твоята памет. Онзи, разсеяният да достигне дотам, да си спомни неща от няколко прераждания. Пет-десет минути ще си туриш пръста там, няма да мислиш, може да седнеш на колена, може да седнеш по турски, може да седнеш на стол, но да си спокоен, никой да не те безпокои. За една седмица ще направите едно микроскопическо подобрене да помните една дума повече, отколкото преди. Аз забелязвам, че мнозина от вас, като ви гледам, сте недоволни от живота. Един човек, колкото по-остарява, толкова по-доволен трябва да бъде, не недоволен. Ти си доволен, че се запознаваш с един мъж, но той утре като умре, ти плачеш. Ти се запознаваш с едно отражение, което отвътре говори, и мислиш, че с него кой знае какво си загубил.

Туй вече не е вяра, а суеверие, че в някое друго прераждане вие сте се запознали. Всяко едно прераждане вие все започвате. Кой от вас кога е започнал. Симеон (Симеонов) преди две прераждания е вървял по този път, по който сега върви, и още в ранна възраст е закъсал. Затуй сега иде рано да върви по този път. Започва работа оттам, отдето е прекъсал. На колкото години напусне този живот, оттам започва да довършва. Може да е напуснал на 56 години, като дойде на 56 години, тогава започва. Дотогава живее нашироко, яде, пие, казва: "Аз съм все закъсах, не може така." То е минало. Навсякъде свързвате един живот с друг оттам, додето сте свършили единия, почвате другия. От невидимия свят всякога използват всичките условия. Някой път съществата загатват. Никога невидимият свят не заставя насила човек да се развива, а ще се предостави кротко, по желание, ако ти имаш добрата воля. Значи на Симеона казват: "Хайде." Казва: "На драго сърце, дано сега да се поправа." (Благодаря, че ми казахте.) Вземе цигулката, започне. Аз даже като го видях в Търново, казвам: Кой ли го е накарал да дойде тук? Но сега вземам Симеона за пример, казвам как стават връзките. Понеже сте влезли в този път, използвайте всички благоприятни условия.

Никога да не те спъва един извор за това, че е мътен. След 5-10-15 минути изворът ще бъде чист. Може някой човек да го размъти, стане нещо. Трябва да се създаде една атмосфера благоприятна. По този начин дарбите, които са скрити в човешката душа, може да се развият. Всеки човек трябва да развие поне една дарба. Той не може само да се моли, но ще учи, ще се приготи да работи в някаква област. Всеки човек е определен за една работа, която никой друг освен него не може да свърши. Има много работи, които бих ви казал, но ще оставя за по-нататък. Най-първо подобрете вашата памет. Помнете, че вашите мисли трябва да бъдат свободни, вашите постъпки трябва да бъдат свободни. Мислите също трябва да бъдат любовни. Всички желания трябва да бъдат любовни и постъпките трябва да бъдат любовни. После мислите трябва да бъдат светли, желанията трябва да бъдат светли и постъпките трябва да бъдат светли. Туй е Божественото. Как ще го направите, какво ще каже някой, не му мислете много, направете го, не бойте се.

Дойде някой човек, иска ти нещо. Като бръкнеш в джоба си, което хванеш, дай, не си връщай ръката, да хванеш друга монета, по-малка. Ти бръкнеш, хванеш голяма монета, оставиш я, после хванеш по-малка. Каквото хванеш, дай го, хич не го гледай. Ти като не го гледаш, ще хванеш дявола за опашката.

Идва една бедна вдовица при Йоан Кронщадски и го моли да ѝ помогне. Той ѝ казва: "Аз ще се помоля и каквото Господ каже, то ще бъде - ела след една седмица за резултат." В туй време умира един виден княз, на когото потомък бил Кронщадски. В един плик роднината турил 8 хиляди рубли. Дават му ги. Като идва жената, той казва: "Това е, което Господ даде." Повика княза, а той оставил това. Тя като отворила плика, уплашила се, казва: "Братко, погрешка си направил, мене не ми трябват толкова пари." - "Но това Господ изпрати чрез мене, вземи го, послужи си." Като дойде да извършим волята Божия, ще я извършим както трябва. Като дойде да работим по закона на свободата, каквото намериш, изпълни волята Божия. Да не мислиш по човешки, да не дойде мисълта на тщеславието, а "да благослови Господ". Когато изворът извира, той не мисли, че трябва да извира, понеже има вътрешен напор, той не прави усилие, водата, която иде, дава напор.

Първо ще поемете вашия занемарен път. Ще знаете, че не сте лоши, но да знаете, отде сте напуснали доброто, да намерите вътрешната връзка, там, дето сте напуснали доброто, там веднага да направите връзка и да започнете работа. Някой дойде и пита: "Какво съм бил в миналото?" Аз му казвам: Еди-коя си работа си напуснал, започни да я свършиш. Някой станал на 45 години, иска да следва. Той преди едно прераждане трябвало да напусне университета, до 45 години не е могъл да свърши. Казва: "Тази работа не може да бъде. Сега на стари години ще свърша университета." Има баби, които на 60 години държат матура. То е едно желание, което на 22 години не могла да изпълни, не е могла да свърши гимназия, любовни работи имала тази баба, този любила, онзи любила, не е могла да свърши гимназия. Този момък излъгала, онзи момък излъгала, не ѝ идвало на ум да свърши гимназия. Като млада мома взема диплома, пък заминала за другия свят. Роди се, след 2-3 прераждания тогава пожелава да учи, да завърши нещо, да заеме едно обществено положение.

Тия работи ще ви станат ясни. Четете такива книги, романи. Вашите романи са написани и се съхраняват из библиотеките. Трябва да имате печатан целия роман, в който вие сте видният герой в романа. Кой от вас няма роман? Няма някой, който да няма роман. Всички имате роман. Един ден, когато завършите вашето развитие, вие тогава ще ходите в библиотеките да четете от единия край до другия този роман, в който ще изучавате вашия живот. Вие ще четете в едно съществуване как сте живели, във второ, трето, четвърто, пето, десето и след като прочетете целия ваш живот, тогава ще почнете да четете живота на другите, на вашите приятели. Но те са неща за бъдеще.

Сега практически искам всички да станете като малки деца. Много възрастни сте станали. Христос казва: "Ако не станете като малките деца, няма да влезете в Царството Божие." Вътре, по сърце, като децата трябва да бъдете. Десет пъти да те лъжат, пак да вярваш.

Като правех своите изследвания, имах много интересен случай: две деца, оставени в количките, едното дете 3-годишно, другото 4-5-годишно. Двете деца седят в количките. По-голямото дете хваща другото за косата, разтърси го, разтърси го. Другото почва да плаче. Онова го гледа сериозно, като професор. След туй, гледам, малкото го хвана за косата и то го разтърси. Големото почна да плаче. След туй първото пак го хвана. Така се хващаха няколко пъти и тия деца поумняха, засмяха се, прегърнаха се и започнаха да се целуват. Ето едно представление. Питам: Някой дойде, хване те за косата, разтърси те. Защо, за какво? Волята Божия е това. Като те хване някой и те разтърси, то е, за да научите нещо.

Първото нещо, което трябва да научите, е, че Бог ви обича. Второто нещо, което трябва да научите, е, че вие обичате вашите ближни. Третото нещо, което трябва да научите, е, че ближните ви обичат. Първото е, че Бог ви обича, после, че вие обичате. Когато ти обичаш, ти започваш да чувствуваш, че и хората те обичат. Някой път чувствуваш, дойде някой, не го обичаш. Друг дойде, приятно ти е неговото присъствие.

Първото нещо, което ще знаете, е, че Бог ви обича, че вие обичате ближните си и че ближните ви обичат. Сега това е програма. Ако сполучите да я приложите, вие ще разрешите задачата си.

Сега изпейте "В началото бе Словото".

Беседа, държана от Учителя на сестрите (в присъствието на братята)
на 7 април 1932 г., Благовещение
София, Изгрев

ДОБРОТО СЕМЕ

Добрата молитва

Ще прочета от *Матей 13 глава, 24 стих.*

За идната седмица заучете *93 псалом.*

Във вашия живот трябва да влезе нещо ново. Аз считам всички ваши възгледи като овехтели стари дрехи. Трябват ви нови дрехи за Великден. Поизтъркали са се тук-там, имат дупчици. Цветът се е изменил, някъде дупките са големи, трябва да се турят кръпки.

Казвам, човек от начало, от детинство до края на живота си трябва да учи. Целия свой живот трябва да го посвети на учение. Да не мисли, че за една-две-три години ще научи всичко, и после ще ходи само да се разхожда по курорти, да спи на мекото и да яде много хубаво ядене. Тези неща са възможни, но много солени излизат на човека. Ако вземете цялата човешка история, онези, които са живели много охолно живот - царете - много солено им е излязло. Соломон, който беше един от най-мъдрите царе на Израил, през носа му излезе всичко, което имаше и знаеше. Писанието нищо не казва, но има една вътрешна страна, че и сам той се изказва с тези думи: "Суета на суетите, всичко е суета." Един голям мъдрец, който е имал големи разочарования. Той иска да каже, че това, с което се живее, е празна работа. За тези празни работи вие бихте пожертвували всичко. Ако рекат да ви направят царица, вие бихте приели с радост. Можете да бъдете на разни събрания, на някой журфикс. Като стане човек цар, на църква не ходи пеш, не ходи сам, а има около него цял ескорт. По-рано ходеше пеш, а сега с автомобил. Като гледам всички тези хора, ми приличат на децата, които ги возят с колички, понеже не могат да ходят. Движат се с колички и слугини има с тях, в духовно отношение всички тези, които се возят на автомобили и файтони, те са деца. Конете и кочияши ги возят и мислят, че са големци. Това са деца, те трябва да слязат и да ходят. Детето, като порасне, слиза от количката и ходи пеш. И вие някой път съжалявате, че нямате файтон. Хубаво е човек, като дете, да има файтонче, но като стане възрастен - не. Понеже възрастният, ако не се упражнява да ходи, атрофират се краката му. Щом се атрофират краката му, той не може да бъде добродетелен. Краката отговарят на добродетелите, ръцете - на правдата, очите - на истината, ушите - на мъдростта, устата - на любовта. Файтонът е за деца. Възрастният ще ходи пеш. И ще се молите ръцете и краката, всичко у вас да бъде здраво.

Човека ще го познаеш по къщата му. Домакина ще го познаеш, че е спретнат по къщата му. В духовно отношение между физическия и светския живот има връзка, те са свързани. Няма отделен духовен и светски живот, те са само едно наше разграничение. Духовен живот наричаме живота с

по-високи стремежи, а светски наричаме живота с по-ниски стремежи. Един човек може да го впрегнеш да вози хора, а може да го караш да вози и теле.

Паралелно с доброто семе може да изникне нещо противоположно, като бурен. Това да ви не смуцава. За пример покрай някоя добра мисъл може да проникне някоя лоша мисъл. Това става, когато съзнанието ви не е будно. Влязла е някоя лоша мисъл. Като се върнеш в съзнанието си, ще видиш, че е дошъл някой образ чужд отнякъде. Човек винаги трябва да пази съзнанието си будно. За пример, ако вие сте в града и оперете дрехата си и я прострете, от саждите ще стане мръсна. Аумният ще я тури там, дето няма да се нацапа. Хубавите неща трябва да се държат в такова място закътани, дето да няма никакви сажди. И често хората казват, че Господ ще ни направи това-онова. Господ много добре си върши работата, но нашата работа е останала назад, ние не я вършим. Ние трябва да се опретнем, всеки един трябва да има задача, да каже: "Аз какво трябва да върша днес?" Често ние се спираме в света и казваме: "Светът не е такъв, какъвто ние го желаем." Това няма защо да ни спъва. Това е само едно субективно схващане, че светът е лош. Друг човек може да бъде точно на обратното мнение. Светът е добър, когато ние сме добри. Светът е лош, когато ние сме лоши. Често сте страдали от треска, развали се вкусът ви. Каквото и да ви дадат, когато го вкусите, казвате, че е горчиво, безвкусно. Не че яденето е безвкусно. Като се избавите от треската, яденето ви става вкусно. Някой път и водата става горчива за вас.

Та трябва да преминете към едно ново състояние. Животът трябва да вземете като наука, като изкуство. Животът е цяло изкуство. Всеки един от вас трябва да изучава едно-две-три-четири-пет изкуства. Човек има около 50 способности и всяка способност може да развие едно изкуство, значи има място за 40 изкуства. После има толкова чувства в себе си. Там може да развие известни добродетели, а пък сега религиозните хора са се научили да направят някоя молитва, два пъти на ден да се обърнат към Бога и се считат за много религиозни. Казват: "Той по три пъти на ден се моли." Хубаво, той по три пъти на ден яде, спи по 8 часа. Какво е придобил от съня, като спи човек? Или като яде три пъти, или като се моли три пъти. Три пъти като се моли човек, какво е придобил? От всяка молитва той трябва да придобие нещо. Ще ви кажа нещо, което трябва да запомните. Ако идете при някой чист извор, все ще напълните някой съд с вода и ще донесете. Ако отидете в някоя местност, дето има диаманти, смарагди, кой от вас няма да си позволи да задигне, да вземе някое камъче? Често хората отиват при Бога в тази хубава област, без да са донесли нещо. Какво струва такава една разходка? И най-после, човек като се подвизава 10-20 години, той е почнал да остарява, почва да се съмнява. Много естествено. Човек като осиромашава, почва да се пита дали някога е бил богат и като остарее, мисли, че той едно време е бил млад, сега е стар. Сам даже не вярва, че е бил млад. Стариат е променен толкова незабелязано като че всякога е бил стар. И във възгледите си човек постоянно трябва да се подмладява. С едно ядене, с три яденета на ден работа не става. То е много малко три

пъти на ден. Сега се забранява много да се яде, защото, ако се яде много, много средства се изискват. Някои ядат на 24 часа един път, други - два пъти, три пъти, четири пъти. Но в духовно отношение човек трябва да храни ума си. Сега има обикновени положения, с които човек се забавлява. Зависи от неговите чувства. Някой път някоя идея, някое чувство се налага, без да иска той. Една празна мисъл може да занимава дълги години човека, вследствие на това тази мисъл или това чувство именно не дава място на нищо възвишено, благородно в него. За пример на някой човек му се иска да стане богат. Той от сутрин до вечер мисли само за това. Събира, събира пари всяка вечер, ден-два, седмица-две, мисли, че ще разполага да има ядене, но невидимият свят го задигне. Не че желанието на човека да бъде богат е лошо. Човек трябва да бъде богат, но трябва в правата посока да търси своето богатство. Той трябва да има богатство, което никой да не може да му отнеме. Ако човек е богат, за да развие своите добродетели, за да услужва на своите близки, това е добро, но ако богатството е спънка за неговото добро, то това е един капан. За пример, ако говорите в една стая, то вашата реч не се чува отвън. И ако се молите в една златна къща, то вашата молитва ще отиде до златния таван, няма да отиде при Бога. Ако вашата мисъл не е силна, светла и ако вашето сърце не е горещо, то тази молитва не е силна. Във всяка молитва съзнанието трябва да бъде силно пробудено, това, което искате, трябва да бъде наистина за вас необходимост. Писанието казва: "Всичко, което поискате, да ви бъде." Това, което искаш, трябва да бъде най-съществено-то, да бъде много важно, а пък другото само по себе си ще дойде. Най-първо трябва да дойде важното. Ако животът дойде, той носи всичките си благословения. Ако Божественият Дух присъствува, ако Той дойде, то свободата сама по себе си идва. Ако светлината дойде, то ще има знание. Дето има любов, там има и светлина.

Под "доброто семе" се разбира това, с което човек е надарен. Например човек е остарял и той очаква да умре, да иде на онзи свят. В онзи свят защо им са стари хора, не им са нужни. В онзи свят от стари хора нямат нужда, от новежи, от грешни, от хилави, от бедни хора нямат нужда. Там болници няма. Писанието казва, че нищо нечисто няма да влезе в онзи свят. Щом влезеш чист, тогаз няма да се подложиш на онези промени, които стават на земята. Зло няма да има, сиромашия няма да има, болести няма да има. Вие искате един добър живот и този живот очаквате да ви се даде отвън, механически да ви се даде. Не искате обаче да работите за него. За пример колцина от вас каква част от времето си посвещавате за Господа? За себе си употребявате времето от 24 часа. Съвсем малцина съм срещал да употребяват времето си за Господа. Всеки един се моли на Бога за децата си, за мъжа си, за шапка, за дрехи. Някой път ще се моли да стане добър, но да работи за Бога, много малко съм срещал.

Първо трябва да придобиете вяра, че всички ваши нужди ще бъдат задоволени. Човек ако служи на Бога с разбиране, то всички негови нужди ще се задоволят. Ако иска да се задоволят неговите нужди и после от изобилието да дава, и това може. При първия начин се ражда едно недоволство. Колкото и човек да се стреми да бъде чист и свет, ще види,

че му липсва нещо съществено, за да е доволен. Чака да стане чист и свет и тогава да направи нещо, и по някой път така си заминава за онзи свят. Той мисли, мисли и казва: "Тази работа няма да стане сега", и така си заминава. А пък тя може да стане. Човек не трябва да уповава на доброто, което прави, но трябва да остави доброто в него да работи. Доброто е общо увсички хора. То не е частна собственост на някой. Доброто е Божественото, което работи в него. Някои са по-добри, понеже дават повече място на Божественото да работи в тях, някои не са толкова добри, понеже дават по-малко място на Божественото да работи в тях. Или да ви обясня, на някои къщите им са с повече прозорци, а на някои са с по-малко прозорци. Зависи донякъде от вашите възгледи. Вие искате най-първо да живеете между хора съвършени. То е хубаво, то е идеално. Но като няма тези съвършени хора и като живееш между хора, които не са съвършени, тогава какво трябва да правиш?

Та човек е изобретателен. Някой път добрите хора трябва да бъдат изобретателни, като онези пияници. Един пияница пил и се молил на Господа. Почнала ръката му да трепери. Като вземе чашата и ръката трепери - не могъл да пие вино. Почнал да тъжи, че не може да пие. Мислил как да изпие вино от чашата. Един ден той взел въже, свързал чашата и с едно дърво прекарал през шията чашата, теглил и пил вино. Най-сетне Господ му свързал и двете ръце и престанал да пие. Силният човек ще каже: "Не чашата, аз съм господар." Сложи чашата с вино пред себе си и казва: "Аз съм, който заповядвам. Сега ти заповядвам да седиш отвън и да мируваш." Туря я на масата и излиза да се разходи. Пак се върне и казва същото.

Да допуснем, че ти си недоволен от някоя сестра, какво трябва да направиш? Някоя сестра, като я видиш, трепне ти сърцето, дразниш се. Плати на един художник да я нарисува и дръж образа в стаята си. Ще ѝ кажеш: "Няма да ме дразниш, аз съм ти господар." Другояче мръдват ти сърцето, ти не може да се молиш. Тури ѝ образа там в стаята да стои, докато се справиш с настроението си към нея. След време ще забележиш, че портретът на тази сестра ще почне да се изменя. Ако гледаш тази сестра два-три месеца по един начин, ще видиш, че както се измени портретът ѝ, и онази сестра ще се измени. Като те срещне сестрата, ще почне да те гледа по-мило.

Вие живеете в един свят, в едно училище. Всички тези работи, които имате, това са задачи, които трябва да разрешите, задачи в училище. Тази задача трябва да я разрешите правилно. Един ден ще те вика учителят по този предмет и ще те пита как ще решиш задачата. Защо Господ ни даде това! Чудна работа! Учениците в училището знаят защо им са дадени геометрия, география, математика и пр. Това са предмети за изучаване. Вземете например, някои от вас имат страх. Това е един предмет. Страхът е лош, но без страх е съвсем лошо. Ако човек нямаше чувство на страх, ако влезеше в София, ще го прегаят каруците, а пък сега, като се пазиш, като ходиш по краищата, запазваш живота си. При този страх трябва да се тури чувството на благоразумие. Когато Бог вижда, че ние може да използваме онези заложи, които ни е дал Господ, и ги обработваме, Той е доволен. Когато ученикът се учи, то учителят е доволен. Когато ученикът свири

добре, рисува добре, когато декламира нещо хубаво, ученикът също е доволен.

Като влезете в небето, в невидимия свят, като отидете при царските врата, ще ви накарат да декламирате едно стихотворение. Кое стихотворение ще декламирате? Вие още не знаете едно стихотворение и се чудите кое. Ще ви накарат да изпеете една песен най-първо. Коя песен ще изпеете? Ако изпеете песента хубаво, вратата сама по себе си ще се отвори, ако не я изпеете, то вратата ще стои затворена. Ако издекламирате стихотворението хубаво, вратата ще се отвори, ако не го издекламирате хубаво, вратата ще стои затворена. Някой ще каже дали това е буквално, или алегорично? Както искате го вземете, но така ще бъде. Писаницата казва така: "Страхливите няма да наследят Царството Божие." Защото страхливият всякога, като тръгне за невидимия свят, ще го опитат с най-големите изпитания фиктивни, той ще се уплаши и няма да влезе. Една българска учителка я карали с кола от града до селото и тя се страхувала от биволи. На половин километър от колата тя вижда биволи, скочила от каруцата и хукнала да бяга. Где е по-безопасно - на каруцата ли да седи, или като бяга? Като бяга, не може да се спаси, ако я гони бивол, а на каруцата по-лесно може да се спаси. Та най-после биволът не мисли за нея. Той само ще си повдигне главата, за да види кой минава оттам. Всеки един от вас има по един такъв бивол. Няма никой от вас, който да няма по един бивол, който, като дойде, ви трепне сърцето. Един от едно нещо се страхува, друг от друго нещо, но всеки човек има нещо, от което го е страх. Дойде болестта, подуването на краката, и казват: "Ако се качи до сърцето ми?" Докато е здрав, той е с кураж, но силата на човека се показва, когато е болен. Човек трябва да заболее, да види колко е силен. Това е изпитание. Болести, неразположения, онези мъчни състояния, които идват, те са състояния само на физическото поле. Всеки един от вас ги има. Не му знаеш причината на неразположението. Умъчнен си. Мислиш като че целият свят е станал лош. Някой път си недоволен. Не искаш да срещнеш никого. Искаш да бягаш в гората. Щом мине това, промени се състоянието. Това не е човекът, той е един чужд наемател. Често вас ви впрягат като кон и целия ден возиш каруцата. Онзи, който те е впрягнал, пусне те вечерта, но целия ден си работил на господаря.

Сега, друго положение. Често ние от незнание си създаваме свои нещастия. Едно малко теле влиза в един двор на един чифликчия, намира едно гърне с ечемик, изяжда ечемика и най-после вдига главата с гърнето. Не може да вижда, не знае как да си освободи главата, а хората не могат да си обяснят как е дошло гърнето на главата на това теле. Това теле не знаеше последиците. Някой път и човек си туря на главата такова гърне. Идва чифликчията. Как са го освободили? Чуди се сега чифликчията. Теглят гърнето, не могат да го изтеглят. Казват: "Да заколим телето." Други казват: "Чуждо е телето." Трети казват, че е хубаво гърнето. И най-после решават да счупят гърнето. Добрите гърнета стават за саксии за цветя, но не и да висят на главите на хората. Или другояче казано, никога човек не трябва да туря в ума си мисъл, която да обърне ума му така - да ограничи човека и да тежи като гърне. Никога не се привързвай за каквото и да е предмет така, който ще те ослепи. Това теле мислеше, че като си пхне

главата в гърнето, ще разреши всички въпроси. Тези неща, които ви привеждам, показват от какво човек трябва да се лази. Той трябва да знае кои са съществени неща в света. Има неща съществени, които сами по себе си ще дойдат, а пък има неща, които не са съществени, те са товар за самия човек.

Различия има между жените. Някоя жена е по-силна, по-интелигентна, някоя е страхлива. То си има свои причини. Силната е станала силна, защото се е упражнявала. Страхливата е станала страхлива, защото се е поддавала на страха. Човек чрез упражнения става това, в каквото се упражнява. И чрез упражненията човек може да развие както едно отрицателно чувство, така и едно добро чувство. Само че човек трябва да постоянно живее в пътя. Някой път работите не стават с един опит.

Например някой казва: "Ще се помоля на Господа." Ти като се помолиш на Господа, Господ ще те прати при онзи, който е минал по твоя път да те научи. Все ще отидеш при онзи, който може да те научи. Не търсете да бъдете щастливи. Вие търсите щастието там, където не е, пък и изобщо е невъзможно да бъдете щастливи. Вие никога не можете да бъдете щастливи. Погледнете небето и вижте, че всичко е хубаво, там е Бог, там е щастието. Там, дето е Бог, там е щастието. Щом намериш мястото на Бога, там е щастието. Хубав ден вн от слънцето не съществува. Щом слънцето залезе, хубавият ден изчезва. Като тръгнеш в тъмната нощ със запалената свещ, то ти ще бъдеш щастлив, докато имаш запалената свещ, но като изгасне свещта, ще бъдеш нещастен. А пък истинското щастие, присъствието на Бога в тебе, то никога не изгасва.

Не търсете да бъдете добри, но търсете доброто. Защото човек не може да бъде абсолютно добър. Дойде един, който вие обичате, дадете му по-чиста кърпа да се избърше, нагостите го, радвате се. Дойде друг някой, когото не обичате, говорите му с пренебрежение, гледате да си отиде час по-скоро. Де ти е доброто? Ако на тебе направят така, ти веднага ще се докачиш. При сегашните си схващания ние се считаме много добри. Онзи, който не знае да пее, се счита за голям певец.

За едного ми казаха, че бил голям, много добър цигулар. Дадох му да свири и видях, че е обикновен. Аз си обяснявам защо свири на тях добре. Песните, които той свири на тях, допадат им, а пък според мен песните, които той свири на мене, са обикновени песни. Той за някои е добър цигулар, а за някои не. Един цигулар, който може да свири добре на умрелите, ако свири на живите същото, ще го бият. Ако един цигулар свири добре на живите, ако засвири същото на умрелите, пак ще го бият. На умрелите защо пеят много тъжни песни? Ако тези души отиват при Бога, защо им пеят мрачни песни? Свирият им такива песни като че ли ги водят на ешафода. Не е на място същата песен. Значи този човек не отива при Бога, а на мястото на страданието. Казвам: Тази песен не е за небето. Ако вие тръгвате за онзи свят, каква песен трябва да ви свирят?

Казвам: Трябват ви съвсем нови възгледи. Когато човек се ражда, ще изпеете една песен до половината и когато човек заминава за онзи свят - ще изпеете края на песента. Същата песен до половина при раждането, другата половина, като заминава за другия свят. Не различни песни. Ако песента е от четири куплета, то двата ще изпеете при раждането, а другите два при заминаването. Ако ви се роди дете, вие ще искате да му изпеете

една хубава песен, която ще му донесе щастие. Ще кажете при заминаването му да изпеете другата половина на песента. Сега ще ви кажа половината истина и като заминавате за другия свят, ще ви кажа другата половина. Всичко не може да се каже сега. Има неща, които, ако ви кажа сега, ще кажете: "То времето не позволява това, онова не позволява." Но когато умираме и когато се раждате, времето позволява.

Доброто семе като расте, плодът се събира в Божествената житница - то е отиване в другия свят. Вие не разбирате лошия смисъл. Аз не разбирам физическия свят. Когато човек се измени коренно, той ще мине от един живот в друг живот. Ако попитате онзи, който напуска тялото си, той е готов всичко да жертвува. До тогава той е бил скъперник, като умира, казва: "На този толкова, на онзи толкова." Всичко раздава, само че късно го дава. Не при умирането да го раздаде, но приживе да го раздаде. А като завещае след смъртта, те ще се карат, ще го викат, той ще ги убеждава да не се карат. Тогава ще му създадат цяло нещастие. Вие искате да намерите правия път, като тръгвате за онзи свят. Трябва да имате една книга, един пътеводител от небето, за да знаете пътя, по който ще вървите. Как в този път вие вървите? Аз не казвам, че вие не сте убедени. Човек трябва да знае нещата добре, за да бъде полезен на другите. Защото някой път човек се поставя на едно изпитание, докато дойде да си обясни истината. Но крайната истина, в която ще вярва, в нея не трябва да има колебание. Той не трябва да се разколебава никога в истината. Второ, той не трябва да се разколебава в силата на своето знание. Аз за любовта не говоря, защото най-малкото разколебаване в любовта винаги води към смъртта. Разколебаването в Божествената Мъдрост води до големи страдания. А пък разколебаването в любовта води към смъртта. Който се разколебава в любовта, той умира. А пък страданието произтича от каквото и да е разколебаване в истината или в Божествената Мъдрост. Тогава ще дойдат страданията, да ти покажат, че има Един, Който знае. След като страдаш дълго време, ще отидеш при Господа и Той ще ти каже, че страдаш, защото се разколебаваш.

Питам сега: Кой от вас не се е разколебал? Не че е грях, не че го искате нарочно, но така става. Житото като стане брашно и като се пресее брашното в ситото, остава долу, а пък триците - горе. Не че жената прави разлика. Което остава горе, го туря на една страна, а което е долу, го туря на друго място. Всеки човек все ще дойде до положението на това решето. Ще се намериш на Божествената нива посят. Ще минеш през процес на житното зърно. Ще намериш процеса на поникването, ще претърпиш зимата, вятъра, студа, додето разбереш Божиите пътища. Не че Бог има нещо против тебе, но то е за твоя полза. Тогава ще се развиваш. Иначе ще стоиш в хамбара. Когато Бог иска да ни даде свобода, то е преминаване от едно състояние в друго. Външните страдания идат като един процес на съзнанието. Страданията показват, че ние сме на правия път. Щом страдате, бъдете сигурни, че се намирате на правия път. Но престанеш ли да страдаш на земята, тогава може да се разколебаеш.

Сега трябва да изучавате тази дълбока наука за самовъзпитанието. Трябва да се възпитавате. Човек трябва да работи върху себе си, за да стане силен, за да изработи своята свобода, трябва да придобие и знание.

А пък за да придобие знание, трябва да има широк поглед, трябва да учи. Аз желая всички да бъдете много трудолюбиви, да учите и да правите постоянно малки опити. Вие сте в окултна школа. Аз виждам един стремеж, вие искате да служите на Бога. Мога да ви създам работа колкото искате в това отношение. Ще ви кажа например следното: Десет-двадесет километра да се разхождате по шосе и който пътник мине, да му дадете вода. Цял ден да прекарате така, да раздавате вода. Ще кажете: "Това не ми подобава." Нали искате един опит? Кой ще се изпита, вие ли ще се изпитате, или пътниците ще се изпитат, ако ви се даде такъв опит? Може да го направите. Няма да ви изпратя да продавате нещо, а ще се движите по един път и ще давате вода от стомната. Наука е това да знаете кой човек е жаден. Всички няма да черпите. Ще седите да разгадвате кой човек е жаден и ще му давате по една чаша вода. После ще седнете на пътя и ще четете, и пак ще видите кой е жаден. Ще отбележите колко жадни хора има. Това ще бъде ваша печалба. Ще видите колко чаши вода събира стомната. Ще вземете нова стомна. Няма да я мерите по-рано, а пък като давате водата, няма да изгубите нито капка. Ще имате едно тефтерче и ще запишете кой човек какво ще каже. После, като се върнете вкъщи, ще сметнете колко чаши вода сте дали и какво са казали минаващите хора. То ще бъде вашата заплата. Някой път ще ви дам този опит и като свършите, ще ви питам какво научихте, колко изречения ще имате написани. Ще имате най-малко четири куплета поетически, ако сте поет. Но за да направи човек всичко това, трябва да е вдъхновен от Божествената Любов. Ще имате един опит, който рядко се случва.

По същия начин Бог по някой път поставя човека в едно странно положение. Христос като дойде на земята, беше поставен в едно странно положение. Пратен беше да слугува на хората, които бяха много по-ниско от Него. Затова не трябва да ви дотяга животът. Ще вземете пример от великите души, които са живели на земята и са прекарвали живот на смирение. Трябва да знаете, че смирението, това е посоката, по която отива Божието благодат. Човек, който няма смирение, не може да приема Божието благословение.

Щом си горд, ти си висок връх, към който не може да отива Божието благословение. Ти трябва да бъдеш смирен, кротък, милосърден, добър, за да дойде Божието благословение към тебе.

Това е доброто семе, което е посято. Има хора, които са посявали само плевели. Но само това, което Бог е вложил в човека, то е добро. Правило е това. Само онова, което Бог е вложил в нас, то е доброто, а пък онова, което после всички други хора са вложили в нас, то е плевел. Всяко нещо, което после някой е вложил в нас, то няма да принесе плод, а другото ще принесе плод.

Отче наш

Беседа, държана на сестрите на 21 април 1932 г., четвъртък
София, Изгрев

УЗРЯА ПЛОД

Добрата молитва

"Духът Божи"

Ще прочета 22 глава от Притчи.

"Бог е Любов"

Изобщо най-първо децата се учат да ходят, най-първо лазят. Страхливият човек като дойде до голяма опасност, той започва да лази по земята. След като четете тази глава, ще научите истинския път, по който човек може правилно да се развива. Вие много пъти сте слушали, но има известни пътища, които не извеждат до никъде. Има известни пътища в гората, по които до никакъв край не можеш да дойдеш, или ще дойдеш до някоя река, или до някой планински връх, но до път не излизаш. Тук се разбира за един път, който има смисъл. Да може да си върнеш онова, което си събрал, да може да го пренесеш. Има един вътрешен път, който го знае, той може да направи всяко едно нещо. Вие казвате: "Какъв път?" Всички ние, хората, сме свикнали да ни е сгодно, къщата ни да ни е приятна и всеки желае да има друг да му шета. Човек не е склонен сам да се заеме да работи. Някои, които не работят за себе си, искат други да работят за тях.

Колко ще струва да дойде която и да е от вас и да измие салона? Считате го в реда на нещата да дойдете с обуца в салона, а не считате в реда на нещата да измиете салона. Вие ще кажете: "Аз ще се простудя." Че всеки, който мие салона, може да се простуди.

Най-първо ще се научи човек в духовния свят, дето се събират хората, да бъде чисто. Ще си оставите обувката вън. Мойсей като дошъл до онова място, му казали: "Събуй обувката си." Колко пъти вие искате да ви кажа някои работи? Защо не ви казвам? Защото всички вие сте все обути. За лук и пипер ще ви приказвам, но за важно нещо - не. Ще кажете: "Човек не трябва ли да бъде обут?" Човек ражда ли се обут? Защо тогава вие давате толкова тежест, че дето влезете, трябва да бъдете обути, и го считате за срамота да сте боси? Прави сте в какво отношение? Има известни места, дето, ако човек не е обут, е срамота. Кога? Краката му трябва да бъдат обути от добродетели. И кожата, от която са направени обувката, добродетелната кожа не се каля. Една птица, която хвърчи из въздуха, има право да влезе в салона. Един ден, като започнат да хвърчат хората като птиците, няма да има нужда да си събуват хората обувките. Аз не съм за изуване на обувката, но аз съм за следното: всеки, който влиза в салона, трябва да измие салона. И сега желая всички сестри да си изкупите греховете. Млади и стари без разлика, дайте пример! Защо миеш салона? Защото го окаляхте, влизяхте с обуца.

Трябва да започнем с това положение. Най-първо, ще внесете чистотата

навсякъде. С чистотата ще започнете на физическия свят. Видите ли някое петно по себе си, ще го очистите. Не го оставяйте, като го видите. Ако искате да се образува един добър навик, веднага го почистете. Или косата ви е малко разчорлена, веднага я вчешете. Или усетите, че краката ви миришат, умийте си краката веднага, за да поддържате онова Божествено правило. Сегашният живот е живот на отлагане. Отлагате веднъж, два пъти, три пъти. Щом вие отлагате, и Господ отлага. Дойде ви една добра мисъл и вие отлагате да я изпълните и казвате: "Чакай малко." Тогава и вие като отидете при Господа, Той казва: "Почакай малко." Защото тази, добрата мисъл е Негова. Той казва: "Както Аз чакам, така и ти ще чакаш."

Един човек отишъл при един богат търговец и търговецът казал на слугата си: "Кажи му, че ме няма." После търговецът имал нужда да отиде при този човек, да му направи някаква услуга. Този човек казал: "Кажете му, че ме няма." Търговецът казал: "Ама аз чувам гласа му, как го няма." Казали му: "За тебе го няма."

Духовният свят е крайно възискателен. Там няма извинение. Там като отидете, ще видите абсолютна чистота, абсолютна коректност. Които са готови за бъдещия живот, те живеят в абсолютна чистота, в хармония и мир. Ние искаме да си уредим живота тук, но той все остава неуреден. Няма да се уреди той. Правилото е: онзи, който иска земният му живот да се урежда, той трябва да урежда Божествения живот. В това няма изключение. Не търсете да се уреждате само външно, но най-напред уредете Божествения живот и после уредете материалния. Най-първо сутрин като станете, помолете се, даже един час нека да ви отнемем, не съжалявайте. Свържете се с Бога, със светлите същества. Мислете за тях и другите работи ще ги свършите по-добре. Ще забележите, че очите, които са направени от най-деликатното вещество, постоянно имат нужда за миене клепачите. Окоето и десет пъти на минута да миете, не е много. То винаги трябва да е чисто, за да гледате ясно. А пък човешката мисъл трябва да бъде още по-чиста, за да бъде ясна. Ако вие я оставите за две-три само минути, то няма да виждате вече ясно с мисълта си. Направите една погрешка, отлагате да я изправите. Направите друга и пак отлагате, и казвате: "И царят грешил, и ангелите грешат." Така вие праведни си оставате. Хората щом са грешили, са си понесли последствията. Ангелите са грешили и са понесли последствията. И вие ще си понесете вашите. Грехът на другите не може вас да оправдае. Че онзи съгрешил, какво ви ползува това? Нищо. Защото с греха си един човек е принесъл пакост на другите. Отговорността ви става голяма, понеже се засягат и другите хора. И колкото нашият грях засяга повече хора, толкова отговорността става по-голяма. Този закон е верен и в друго отношение, по отношение на доброто. Като направите едно добро, законът пак важи. Колкото повече хора доброто е засегнало, толкова е по-голямо доброто. Този закон действа еднакво за зло и добро. Някой ще каже: "Защо Бог не е направил така, че лошото влияние да не се разпространява?" Тогава и доброто не ще да се разпространява. Но понеже доброто е по-силно, то всякога влиянието на

доброто ще бъде по-голямо. Макар и лошите хора да са повече, то добрите хора са по-силни. Хиляда души като направят зло, а един човек като направи добро, то се компенсира. Ако си добър човек, ти струваш колкото хиляда лоши хора. Затова всякога лошите хора искат да обърнат един добър човек към тях си, защото това е голям капитал. Ще ви дам сега няколко правила.

Има някои неща, които сега ги учите. За пример учите краснопис. Какво ще ви ползува? Не че не е хубаво, хубаво е то. Ако вие сте млада мома и вашият възлюбен е много взискателен, вие веднага ще си измените почерка. (Учителят написа надъската "Прелюбезни ми.") Защо прелюбезни? Може би и ще подчертаете. Той е вече над всичко, освен него друг няма. Ще му кажете така: "Откак ви срещнах, моят живот се осмисли." Защо се осмисли? За да се осмисли животът, разбрали сте нещо. Вие сте срещнали някого, но не сте го познали. Като сте срещнали момъка, вие сте гледали само физическия човек - дали косите са му дълги, дали веждите му са дебели, или тънки; какво му е челото, дали е къдрава косата му, само външни белези сте харесали, но после този човек, като подружите с него, ще го видите по-другояче. Той има свойството да се кисва, да ферментира и да става на вино. Вие като пиете от това вино, ще се опияте. Като станете сутринта, главата ви боли.

Да изясня думите си, между вас се ражда дисхармония, понеже не сте видели истината. Вие не сте видели този, който ви обича. Вие търсите този, който никак не ви обича. Този на земята по някой път се чуди как се е влюбила тя в него. Тя не се е влюбила в него, но тя се е влюбила в някого. Той се чуди защо тя се е влюбила в него. Защо и за какво той не може да си даде отчет. Как може да се влюбите в един човек, когото не познавате? Вие не може да обичате една книга, която не сте чели. Само една хубава книга, която сте чели, може да я обикнете. Някой път може да се заблудите от хубавата подвързия. Един човек трябва да го четете най-малко 45 години, за да го познаете. От кора до кора 45 години ще го четете и след 45 години ще се върнете, ще направите коментар на прочетеното, за да видите какво се крие в душата му.

Ако вие имате един приятел и му направите една забележка, ще видите колко любовта му издържа. Ако вие тръгнете по един път - обич към Бога, и вие направите една забележка на Бога, защо ви е дал тези и тези неприятности - "Не знае ли Господ колко Го обичам аз!", да допуснем, че Господ не ви обича, но вие обичате ли Господа? Любовта прикрива много прегрешения. Ако Бог е допуснал някои работи, то в какво можем да намерим, че те не са съобразни? Да допуснем, че една млада мома се е сгодила за някого. Невидимият свят гледа, че те не са един за друг и ще пречи, ще развали тази работа. Питам: Какво зло има в това? Господ знае, че този момък ще развали тази мома. Той е за друга, а не за нея, но тя казва: "Аз без него не мога."

Ако ние искаме другите да са криви, а ние все прави, тогава де е любовта, де е погрешката? И като се ожени за него, след седем години той

казва: "Ти този боб не го сготви както трябва." Тогава как се осмисля този живот? Оттам насетне "многолюбезната" става "любезна". След забележката за яденето и той става "любезен". Тя след като прегори боба още три пъти, знаете ли каква става? Гърците имат една дума, казват Иванаки. Щом прегори боба, тогаз вече няма Иванаки. Отначало има Иванчо, после само Иване.

Аз искам да ви наведем на онзи велик закон: всяка една мисъл, която се заражда в човека, има известно влияние и върху него, и върху окръжаващите. Много малки работи нарушават закона на любовта. Това го правят и мъже, и жени, и свещеници, и учители, и други. Никога не поставяйте препятствие на една чиста вода. На онзи, чистия извор, който блика, не туряйте преграда, за да не се събере кал. Защото всяка една бележка, която направите на този човек, който ви обича, то е кал. И после тази вода трябва да я пиете. Защото любовта е един велик закон, който иде от Бога. И тази вода назад не може да се върне. Калта ще остане в тебе, а пък любовта ще си замине. Ти ще му чистиш калта. Законът е такъв. Ти не може да се освободиш от последствията. Ти ако кажеш една лоша дума, тази кал непременно ще проникне през тебе, водата ще се прецеди, калта ще остане в тебе. Калта ще остави известни утайки в тебе. Някой път взема години, за да се очистиш.

Трябва правилно разбиране на живота. Вие трябва да знаете силата на човешката мисъл, силата на човешките чувства. Трябва да знаете, като кажете една дума, какви последствия ще има. От онова, което казвате, той да е доволен. Всяка дума, която кажете, да е разбрана. Той може да е направил някоя погрешка, но вие оставете погрешката настрана. Ако една чешма изтича от Бога, някои са подпушили тази вода, окаляли са я, но вие не ставайте като един от тях. Писанието казва: "Всеки ще понесе своето бремe." Всеки ще понесе последствията от своята мисъл, чувства и постъпки. Това е закон. Този закон е верен в едно и в друго отношение. Доброто и злото, което направите, ще мине през вас. Добрата мисъл, която имате, ще мине през вас и ще остави своето влияние. Това е начин, по който трябва да работите върху себе си.

Някой път усещате стеснение, когато кажете "прелюбезни". Това стеснение произтича оттам, защото не сте казали истината. Когато кажете "прелюбезни", вие трябва да измените целия си живот. Скъпоценният камък не се изменя, той си остава един и същ. Онзи камък, който не е скъпоценен, той си остава все прост. Простия човек и между учени да го турите, и между добри хора да го турите, той си остава все прост. А пък добрия човек и между лоши хора да го турите, той пак си остава добър. Даже може да предаде нещо на другите. Скъпоценните камъни от външната атмосфера не се повлияват, но от живота на хората се повлияват. Има известни диаманти, като ги носят известни хора, те изгубват своя блясък и се принуждават да ги дадат на някои други хора да ги носят, за да възстановят блясъка. Има известни хора, които се показват лоши, но вътрешно са чистосърдечни. Всяка една дума в тях има смисъл, не да

говори едно, а да се разбира друго. При такива добри хора скъпоценните камъни не губят своята цена. При добрия човек камъните стават проводници на Божествена сила.

Светията дава на своята дреха нещо хубаво, но след време то се изгубва. По същия начин човек трябва да бъде добър, за да се образува една аура вътрешна, едно ухание, и като образува тази аура около себе си, той започва да усеща, като че е в дома си. Много пъти вие се тревожите, мъчно ви е, понеже нямате една хубава аура. Тук-там ви е продупчена аурата. Създайте си една аура. Това може да стане за една година, две, за десет години спартански живот. Един сериозен живот, не отшелнически. Трябва да знаете, че само доброто в света е силно. Кажете: "Бог е Любов, Бог е Мъдрост, Бог е Истина, при Бога никой не умира и аз няма да умра. При Бога всички живеят и аз ще живея." А пък ти казваш: "Аз ще умра." Умирането е едно, а пък отиването при Бога е друго. Който умира, с тарга го изнасят навън из къщи, а пък който си заминава, затваря си къщата и си заминава, и никой не го придружава. Някой път може да има изпращачи. А пък онзи, който умира, искат да го погребат. Та казвам сега: В пътя на развитието аз не искам във вас да влезе една отрицателна мисъл. Има наслоено зло в човека. То не е само от това поколение, а стотина поколения, двеста-триста поколения. Злото е дошло по тази линия у вас, но и доброто, което е останало от дядо ви, то е ваше наследство, както и злото. Като не изплащате злото, няма да ви се даде и доброто. Не е важно дали външният свят ни одобрява или не. Всички вие живеете в един свят, който е добър. Как ще обясните следното? На два-три километра дълбочина, при най-неблагоприятни условия как се е образувал този скъпоценен камък, който струва милиони английски лири стерлинги? Един въглен, за който не дават пет пари, става скъпоценен камък. Съзнанието на този скъпоценен камък се е повдигнало. Скъпоценните камъни са камъни, чието съзнание е прогресирало. Това са праведните скъпоценни камъни, а пък другите са въглища. Като излиза един скъпоценен камък на повърхността, той си има цена. Той в дълбочините на земята е водил чист живот. Ако при най-лошите условия въгленът стане диамант, светията при тия условия, в които живее, защо да не стане светия? Може, стига да иска човек. Онзи, който мисли, че е лесно да влезе в Царството Божие, се заблуждава, това е за обикновени камъни. Може да бъде диамант, а има разрези камъни, додето дойдете до обикновеното стъкло, до обикновената пръст, до обикновената кал. Калта всеки я гази и в калта се зараждат всички буболечици. Калта е изложена на постоянни промени, разлагане и пр. Същият закон важи и за човека. Ако човек не се стреми към Бога, ще има постоянно тези страдания. Страданията са, за да имат хората един стремеж за постижение. Да се стремим към Бога, то е да добием богатствата, които Бог е приготвил. Когато станем добри, ние допринасяме все нещо на духовния свят, ставаме проводници на Бога. Което Бог е вложил в нас, ние ще го дадем на света. Един ден като скъпоценен камък някой ангел може да ни тури на някой прозорец. В онзи свят не може да припарите, както сте сега. Ако влезете такива, каквито сте,

ще внесете смрад. Ангелите трябва да се чистят дълго време от миризмата, която ще внесете.

Нали съм ви разказвал примера с онзи калугер от ада? Той посетил манастира, казал къде са парите, но след това манастирът запустял.

Най-първо трябва да започнете едно пречистване на тялото. Това е една от задачите. Вие казвате, че човек е красив, докато е млад. Не. Човек е красив, докато е добродетелен. Докато е по-млад, човек има по-щедро сърце. А пък като поискате нещо от дядото, той не иска да дава. Аз съм наблюдавал бабите колко са щедри. Тя си турила торба с орехи и едвам даде два ореха на детето, а не 5-6-10 ореха. Тя му каже: "Утре пак ще ти дам." С много малко отплаща. Тя все казва: "Ако дам 10-20 ореха, ще се свършат орехите и няма кой да носи вода." Една баба, която може да накара детето само с орехи да й носи вода, закъде е? Аз съм срещал само един дядо, който е за подражание. Той свири на гъдулка и децата играят. След това те донесат вода и дядото им казва: "Утре пак ще ви свиря." Кой е по-майстор, който дава орехи или който свири? Дядото не с орехи подкупва, но със свирене. С това дава именно, като свири.

Не трябва да се подкупвате с два ореха, но дядото трябва да свири. Свиренето е мисълта. Вие доброволно, без да ви дадат нещо, да отидете за вода. Дядото всички го обичат, той е засмян, щедър е. Той половин час свири. А пък бабата даде два ореха и трепери. Той е щедър. Всички деца скачат и всички са доволни. Под "бабата" тук аз разбирам стария живот. Казвате: "Да направим добро." То е бабиното добро. Орех даваш. По този начин децата няма да се оправят. Тези орехи не са нейни.

Вие всички трябва да научите пътя на любовта. Когато човек е умен и добър, душата му е пълна с любов, той ни най-малко не трябва да мисли как ще прекара живота си на земята. Трябва да мисли как да изпълни волята Божия, да бъде полезен на ближните си, и той като мисли за тях, трябва едновременно да мисли за себе си. Защото водата, която тече, остава чиста. Нейното дъно е чисто. Трябва едно практическо приложение. Онова, което знаете, дръжте го. Обичате да се гневите, кипвате изведнъж. Не се съдете за това, но задайте си задачата: щом се разгневите, спрете се. Гневът си има ключ, завъртете ключа. Ще му кажете: "Чакай сега, имам малко работа." Ако можете да спрете гнева в себе си и неговата енергия може да я пренесете в по-горна област на мозъка си, ще е добре. С тази енергия си помислете за светите, за Бога. Че се е случило някое шише, толкова фабрики правят шишета, едно шише струва само десет лева, а пък да си изгубите равновесието през този ден за едно шише, това е загуба, която струва милиони. Ти тъкмо носиш едно богатство и за десет лева шише, изгубиш го. Знаете ли онзи гръцки философ, той след като се научил да живее един естествен живот, останало му само едно канче. Той като видял, че някои пият вода с ръка, хвърлил и канчето. Ако едно шише може да наруши вашия мир, това шише на място ли е? Ако имате едно шише, което може да се счупи и да ви разгневи, тогава го туряйте на високо място, за да не се счупи. В бъдеще може да се правят чаши, които да не се чупят.

Аз бих желал всички вие да станете еластични като гумени топки. Като направите погрешки, после като гумена топка да заемете своето първоначално положение. Да допуснем, че някоя ваша сестра има такъв навик, заради това никой не я обича. Тя е толкова красива, че ѝ завиждат, всички се плашат от нея, защото тя хапе, кълве, не я харесват, но нищо не ѝ казват. Какво трябва да правите? Съберете се две сестри и се помолете за нея да придобие мекота. После се съберете повече сестри и пак се помолете, и вижте има ли мекота. После пак продължете и ще видите, че след няколко месеца ще има малко мекота. И тя ще каже: "Дотегна ми да бъда остра, и аз искам да бъда малко по-мекка." С взаимен труд може да си въздействувате. Да кажем, че една сестра много говори, и за нея ще се помолите. Ще помогнете и на една сестра, която много се обезсърчава, не иска да живее, иска да се самоубие. Аз бих се заел да помогна на тази сестра. Тя иска да напусне къщата (тялото), не иска да работи. Ще се съберат две сестри да се помолят за нея, да се насърчи, после пет сестри. И след една година тя ще стане по-добра, по-весела. Законът ще проработи. Тя ще стане една от най-добрите работници. Това е един начин. Ако някоя сестра е болна, даже и без да знае тя, помолете се за нея, за да се усили вашата вяра. Вие казвате: "Какво трябва да се работи?" Че ако вие помогнете на една болна сестра или на една обезсърчена сестра, вие помагате на себе си. Всичко, каквото може да направите на другите, това ще се отрази върху вашия духовен живот. Сега в какво трябва да вярваме? Вие имате достатъчно вяра и достатъчно любов. Вашата любов е затворена в бъчва за вино, голяма бъчва със стотици килограми. Имате и тефтер, като дойде някой, гледате дали ще плати или не. Който плаща, давате му. Досега имате любов на канелка.

Ще ви приведа един анекдот. Той е от едно варненско село. На едно младо момче и сестриче майката казала: "Накладете огън и ако може да омесите хляб, няма да е лошо." Те почнали да шетат и пуснали виното да тече от бъчвата. Старото вино трябва да се пусне от бъчвата. Никога не се спирайте върху вашите стари навици. То е старото вино. Много навици има, от които трябва да се откажете.

Невидимият свят има за цел да преобрази хората. То е едно ново учение. Съществата идват от невидимия свят и всеки ден ще ви кажат нещо ново. Не само да вярвате, но да влезете във връзка с братята и сестрите по-напреднали. И ако вие ги обичате, и те ще ви обикнат. И работата тогава става добра и лесна. Ако те идват всеки ден, тогава работата върви добре. Тогава ще сте весели и добри. Тези същества, които идват от невидимия свят, те искат един живот съответстващ. Ако човек живее между млекопитаещите, той не може да научи нищо, но ако той живее между разумните хора, той ще научи много добри работи.

Психологическият закон е: трябва да се намери разрешението на една задача за онзи вътрешен индивидуален живот. Когато никой не съчувствува на човека, какво трябва той да направи? Ако човек знае как да възприема въздуха, как да се храни, как да мисли, може да бъде здрав. Сегашните

хора постоянно губят равновесие. Колко пъти се смущавате? Всеки ден по десет-двадесет смущения, губи се равновесието. Вследствие на това мъчно ще срещнете хора, които да не са нервни. Казват: "Тезки времена." Не че животът е тежък, сега хората ходят в една вътрешна тъмнота. Някой казва: "Лоши са условията." Друг казва: "Лоши са условията." Но всички тези условия могат да се подобрят. Тези условия се развалят от хората. Един човек може да развали условията на хиляди хора. Един човек може да дойде и да запали цял един град. Един човек може да дойде и да научи хората на добро. Въпросът седи в това: да бъде човек проводник на Божествената Любов, да бъде във връзка с реалността и да знае какво нещо е тази реалност. Както човек идва в съприкосновение със светлината на слънцето, така той трябва да дойде в съприкосновение с Божествените мисли, той трябва да има тази опитност. Някой може да ви разправя своята опитност. Това може да бъде подбудителната причина, но това, което сами опитате, то може да ви ползува. Винаги повдигайте ума си. Никога не се спирайте върху отрицателната страна на живота. Защото всеки както и да е мислил, ако мисли зле, той от това няма придобивка. Трябва да обясня: Ако водата е станала мътна, то това си има своята причина. Ако виното се е вкиснало, то това си има своята причина. Причините не произтичат от самото битие. Има едно вътрешно отклонение и тогава се създава злото в света. Щом допуснете най-малката отрицателна мисъл, тя може да стане проводник на бъдещо нещастие. Трябва сега да мислите едно: човек е в сила да подобри своя живот. Второто положение: във всички хора има желание да подобрят живота си, само че не знаят как, незнание има. Един инженер може да съгради едно здание, но онзи, който не се е учил, мъчно може да съгради. Сега трябва да знаете отде трябва да се започне.

Вие казвате: "Трябва да се живее добре и да се говори добре." Но трябва да има образци. Как ще живее човек добре? Той трябва да мисли добре. А пък да мисли добре, той трябва да има обект. Вие може да направите най-хубавата чешма, но трябва да има един извор, който да се изтича през нея. Тогава тази чешма има вътрешен смисъл, тя осмисля живота си по този начин. Защото вие ще дойдете до едно място и ще кажете: "Ние всичко знаем."

Религиозните хора имат една малка опитност, но те не са влезли в духовния свят да го видят. Те нямат тази опитност. Те само предполагат, книги са чели, представяли си духовния свят, както на земята, а не да имат опитност, както човек, който е ходил в Америка, Франция. Християнинът трябва да бъде като онзи студент, който е прекарал 4-5 години в едно заведение. Такъв трябва да бъде за него религиозният живот. Някой може да каже: "Човек като умре, ще влезе в религиозния живот." Някой може да отива така, но с това отиване нищо не се добива.

Христос казва: "Ако думите Ми пребъдват във вас, то аз и Отец Ми ще дойда и ще направим жилище във вас." Казвам: Сега, тази е опитността, която трябва да имате. Онези от вас, които искате да се домогнете до нещо за бъдеще, трябва да имате тази опитност. Вие като срещнете един човек,

който е да е, задайте си въпроса, защо го срещате. Един човек, когото срещате, или ще му повлияете, или ще ви повлияе. Понеже Бог живее във всеки човек, то Бог, Който живее във вас, какво ще му каже? Бог, Който живее в него, какво ще ви каже? Бог, Който живее в него, все ще ви остави нещо. И всеки човек, когото срещате, все ще ви даде нещо, което друг не може да ви даде. И вие ще му дадете нещо, което друг не може да му даде. Всеки ден вие ще придадете нещо на хората и на вас ще ви придадат нещо. И всеки ден вашият живот ще се отрази, ще се формира от тези същества, които дойдат. Те ще го копират и ще го занесат като спомен горе. Някой път нали чувствувате някои възвишени чувства? То е дошло като приток отвън от тези същества. Някой път казвате: "Едно време беше друго." Които почнат да говорят за едно време, те са остарели. Опитатхе миналото добро, сегашното добро да опитаме и да опитаме и бъдещото добро и тогава да имаме право да говорим за едно време. Вие сега миналото опитатхе, започнали сте настоящето. Пред вас стои бъдещето. Някой ще каже: "Нашата възраст е напреднала." Младите казват: "Ние сме млади, трябва да си поживеем", старите казват: "Ние остаряхме вече." Тогава кой ще живее за в бъдеще? Дядото казва: "Да свирят младите, аз ще си гледам старините." Младият казва: "Ако дядото носи орехи, аз ще му нося вода." Някой тогава не се интересува от дядото. Една чешма, от която тече вода, не се ли интересуват хората от нея? Интересуват се. Всички се интересуват - и животните, и буболечиците. Но като престане водата да тече, всички престават да се интересуват от нея. Човек и като млад, и като стар трябва да бъде извор. Тогава няма да бъдете стари. И тогава като дойдат децата, и вода, и всичко ще ви донесат. Не чакайте да остареете. Човек е остарял само по една известна причина. Той трябва да остарее, за да заминее за другия свят. Стариият човек е узрял плод. Само старите плодове се ядат. Младите хора са зелен плод. Щом остареете, ще дойдат отгоре и ще ви приберат в колесницата, и ще ви занесат горе. Какво лошо има в това. Някой казва: "Да не би да умрем." Аз не искам да умираме, но искам всички да узреете, всички вие да живеете. Трябва да се живее в света и да стане човек като един узрял плод.

Отче наш

Беседа, държана на сестрите на 5 май 1932 г., 16 ч., четвъртък
София, Изгрев

ПЪТИЩАТА НА МЪДРОСТТА

Добрата молитва
"Бог е Любов"

Ще прочета първа глава от *Притчи*, 2 стих. Може да я прочетете цялата.

От прочетеното се вижда, че всички страдания в света произтичат от това, че хората не вървят по пътя на мъдростта. Човек, който се спира при недоволството в живота, при мъчението или при скръбта, той не разбира живота. Те са неопределени величини. Какво нещо е мъчението, вие не знаете. Недоволни сте от нещо. Може да имате къща, недоволни сте от нея, не харесвате прозорците. В какво седи хубостта на прозорците? Прилича ли един прозорец на една красива, добре облечена мома? - Не. Красотата на прозореца седи в това да влиза изобилна светлина. Малките прозорци не са красиви, големите прозорци са по-красиви. Колкото са прозорците по-големи, толкова са по-красиви. После казвате за някой човек, че не е красив. Лицето му е красиво. Кое е по-добро, лицето му ли да е красиво или друго нещо? Кое е по-важно: лицето трябва ли да е голямо, да възприема повече светлина и сила? Всъщност силата на лицето не е в това, което възприема, а силата му е в това, което дава, което излиза от него. Ако от лицето не излиза нещо, това лице е грозно. Или когато някой човек се намръщи, е грозен. Човек, който свива своите вежди и устата си, той взема, а не дава. Някои казват: "Красиво лице." Красиво лице е лицето, което дава, когато всяка част на лицето дава. Най-красиво лице е, когато всички части на лицето са живи и дават. Сега трябва да схващате правилно.

Вие всички сте взели по един лотариен билет. Повече от вас 40 години сте чакали да ви се падне нещо. Някои 20 години сте чакали. Всеки един от вас трябва да има по един лотариен билет. Някой път и 60 години чакате. Някои заминават за другия свят, без да се тегли билетът ви. Някой път 60 години чакате, но номерът ви не печели, празен е. Дават ви книжка, в която пише, че вашият билет не печели нищо. Всеки билет за живота струва 60 лева. Значи 60 години вие сте чакали да получите нещо, да ви излезе номерът, освен че не сте спечелили, но и парите отидоха, и 60 години изгубихте, и парите, които дадохте, изгубихте.

Човек очаква нещо, но какво очаква? Той очаква нещо като сполука. Прав е той да очаква, но той трябва да знае дали това, което очаква, ще стане или не. Някои от вас могат да кажат: "Някой гадател казал, че той ще стане богат, виден." Прав е, но при какви условия? Някой, който има 200-300 декара земя, ако той я разработи и направи десет декара лозе и нивите така разработи, тогава ще му кажа, че след 20-30 години ще бъде богат. Той може да каже: "Ще дам тази нива на наемател, на изполица." Но ако

дадете на изполица и тези хора обещаят и нищо не дават, тогава какво ви ползува това, което имате?

Това е вярно по отношение на живота. Всеки един човек се самозаблуждава в нещо. Някой се самозаблуждава, че като свърши училище, ще вземе някой висок пост и ще си нареди работата. Някой път това става, а някой път никак не става. Когато повикали човека и дошъл най-първо на земята, тя била като райска градина. Разгледал той наоколо и се чудел какъв занаят да хване. Помислил за градинарство, но казал, че тази работа няма да я бъде, кой ще гони мухите по листата. Дошъл паякът, почнал да преде, да прави тънки нишки, да връзва мухите, които ядат цветовете по дърветата. Паякът казал: "Вземаш ли ме за ученик?" - "Вземам те." Учил се при него, почнал да преде. Станал по майстор от учителя си. И след като се научил да преде, казал: "Няма да ги гоня по дърветата, но под стреха, в ъгъл, в дупчица, навред. Ще направя примки и като кацне там, ще питам всяка муха защо ходи по дърветата да яде цветовете." Вие се смеете на този паяк, че не могъл да си избере занаят. Паякът се сърди на мухата, на пеперудите, че те ходят по дърветата. Това се отнася и до човека. Често човек се занимава с известно знание, което не съответствува на неговия живот. То е губене на време. Както вие чакате лотарийния билет, така и този паяк някой път по десет дни чака да хване някоя муха и стои гладен, понеже няма друг занаят. Той казва: "Хванах си един много тънък занаят." Отначало мухите не знаели и се хващали, но после мухите се научили и не се хващали толкова. Паякът започнал да гладува. Гладуването в света, това са непостигнати желания. Всеки, който чака като паяка да хване мухата, но тя не се хваща, неговите желания са непостигнати. Непостигнати желания са тези, които не вървят по онзи Божествен път.

Някой казва, че човек трябва да е млад, здрав, да се храни добре. Човек се е родил здрав, но после станал болен. Човек трябва да знае как да се храни. Като механически закон вие може да турите в един чувал колкото жито искате, но в стомаха си не може да турите повече жито, отколкото е определено. Клетките на стомаха са разумни. София не е разумна, но софиянци са разумни. София не сте срещали. Софиянци са разумни, културни, някои са по-разумни, а някои по-малко разумни. Стомахът е както София, но стомашните клетки са много умни, специалисти. Ако турите в стомаха неподходяща храна, то всички клетки негодуват и тази храна ще я изхвърлят навън. Тези клетки на стомаха са много по-умни, отколкото неговия господар. Но хората мязат на онзи гръцки поп, който кръстил десет деца в студена вода и те умирали.

Всякога, когато човек не може да роди нещо, което да е свързано с какъвто и да е идеал, умира. Страданията в света са необходимата връзка, която показва какви трябва да бъдат отношенията в света.

Сега вие посещавате събранията, толкова време сте ги посещавали. В какво седи набожността? - Нуждае ли се Господ от нашето вярване? Ако едно дете вярва в училището и вярва в учителя си, каква полза допринася

този ученик на учителя си с това, че той вярва в учителя си? Ученикът трябва да се учи. Степента на вярата се показва от прилежанието на ученика. Ако прилежанието му е голямо и е придобил знание в училището, той има вяра в учителя си. Вярата едновременно трябва да предизвика обич и любов и ако не може да предизвика любов и прилежание, то тази вяра не е истинска вяра. Всякога може да опитате вашата вяра. Силата на вашата вяра може да я опитате и всеки един от вас трябва да се опита, да се види доколко има вяра. От тази вяра, която имате, зависи вашето щастие. Някой път имате главоболие. Или някой път ви се зачервяват очите. Вие не знаете причините и казвате "възпаление на очите". Но това възпаление не е дошло произволно. Хора, които много пият, всякога върхът на носа им е червен. Така че, щом се зачерви върхът на носа, причината е пианството. Също така, ако човек има неестествени желания, пак носът става червен. Нито пий вино, нито ракия, нито имай неестествени желания. Човек не трябва да туря на мозъка си по-голяма тежест, отколкото може да носи. Най-малката прашинка, турена в окото, знаете ли колко тежи? Една мисъл може да ви причини много големи страдания. Вземете за пример мисълта, че вие вярвате, че някой може да ви убие. Тази мисъл отде е дошла? Някой път имате идеята, че не ви обичат. Несъвместимо е това. Ако не ви обичат, никога не може да дойдете на земята. А щом сте на земята, тогава най-малко двама души ви обичат. Тогава твърдението, че не ви обичат, не е вярно.

Въпросът седи така: има някой, който ме обича, но аз не го обичам. Въпросът има два начина на разглеждане. Ако никой не ме обича, где седи причината? Ако някой не ви обича, и вие не го обичате. Коя е причината, как ще разрешите въпроса? Ако някой не ви обича или някой ви обича, и вие не го обичате, коя е причината? Причината е същата. Вие казвате: "Не зная защо никой не ме обича." Тогава питам: Вие не обичате никого, защо не го обичате? Казвате: "Не ми харесва." Тогава и онзи не харесва вас. Вие не виждате никакъв недостатък в себе си, но другите виждат. Тогава где е истината? Казва се: "Истината ще ви освободи." Когато имате правилни понятия, то страданията ще изчезнат, или най-малко вие разумно ще се справите със страданията. За пример ноктите си трябва да ги режете. Има части на тялото, които не са чувствителни, а пък има части на тялото, които са чувствителни. Защо някои части не са чувствителни? Ноктите не са чувствителни по единствената причина, че са една написана книга. На тях се пише. Като погледнете ноктя на показалеца, може да гадаете какво има във вас: дали сте скържави или не, дали сте ученолюбиви или не, дали сте завистливи или не. Всеки нокът показва по коя причина са станали нещата. Някои режат ноктите си по-дълбоко, дано изтрият написаното, но не могат. Тази книга е такава. Защото колкото повече се изтриват, толкова повече растат. Вие имате известни дарби, които трябва да ги разработвате. Вие имате за онзи свят същата идея, както една млада мома за момъка. Някоя млада мома фантазира, че ще дойде нейният възлюбен и тя ще бъде като царица, ще има ядене и пиене, и те само ще се потриват. В онзи свят

има интензивен живот. Там не може да влезе човек невежа, който казва, че не знае това и онова. Ако това, което правите на земята, там го направите, то за десет хиляди години не може да стъпите там. За пример жената за един плод преди 8 хиляди години е изпъдена от рай. За две ябълки жената и мъжът за 8 хиляди години са изпъдени от рай. Вие мислите, че да се отиде в онзи свят, е лесно. За да отидете в онзи, Божествения свят, непременно се изисква един чист и Божествен живот. Тогава ще кажете: "Тогава кой ще влезе в небето?" Той и сега е в небето. Ние под "небе" разбираме разумните хора, които са свършени. Те не могат да пуснат при себе си невежи хора. Допуснете, че вашето обоняние е развито, може ли да допуснете някой човек, заразен от проказа? Болестта е едно нещо, любовта е друго нещо. Да търпиш всичките миризми на болния, ние благодарим за тази любов. Любовта има за цел да подкрепи живота. Целта не е да подкрепим болния. Като е болен някой, може да го гледат, но целта на любовта не е да гледа болни. То е вметнато нещо. Целта на любовта не е да търпи грешните, то е вметнато нещо. Целта на любовта е да развие добродетелите. Вие казвате, че трябва да се търпи. Търпението е в един свят, дето хората не живеят добре. Когато говорим за търпение, ние подразбираме един свят, дето хората не живеят добре. Когато единият човек е добър, а другият лош, ние казваме: "Търпи го." А когато и двамата са добри, и двамата се обичат, тогава каква нужда има да се търпят? Много добре. Щом ви е дотегнало търпението, вие може да го смените с друго. С какво може да смените търпението? (Със самообладанието.) Самообладанието, и то има известни черти като търпението. Може да търпите, когато вземат нещо от вас, когато постъпват несправедливо спрямо вас. Да допуснем, че вие сте дошли до крайния предел на търпението и казвате: "Човек не трябва да търпи." Като не търпите, какво трябва да правите? Търпеливият човек е мързелив. Значи търпението ще го замените с разумното слово. Един човек можете много лесно да го възпитате. Вие имате деца, говорите, говорите на едно дете, а нямате метод на възпитание. Казвате: "Това дете не може да се възпита." В Америка един професор направил една малка стая с малък прозорец, целият под е направен от мед и отдолу може да се пуска електризатор. Непослушното дете го турят там. То бие нещата. Като ги бие, излиза електричество и през него минава ток. Като прави много пъти така, то гледа с респект на всичко. Детето таман рече да направи нещо, Господ пуска тока, но вие скъсате жицата. Така на стари години детето почва да бие майка си. От вашето гледище не трябвало да има сега никакви бури, не трябвало да се разлюляват никакви листа, всичко да бъде тихо. В света, в който живее този вятър, който повидимому причинява големи бури, големи болки, той причинява и голяма полза на растенията - усилва тяхното кръвообращение, носи храна, спомага за слънчевата светлина и дава едно вътрешно опресняване на растенията.

Та сега, за известни страдания, които имате, ще кажете, при сегашните условия, които имате, ако нямаше мъчения, скърби, страдания, щяхте да приличате на онези крехки грънци, които, като бутнеш, ще се счупят. А пък

сега чрез тях, човек става пъргав и еластичен. Който е боледувал много, той лесно преодолява една нова болест. А другите, които не са боледували, като дойде болестта, могат да умрат.

Вие сте в една такава стая, дето има ток отдолу. Един проповедник казва: "Какво ми дойде до главата, аз казвах, че жените не трябва да носят скъпи коприни, а моите дъщери, като пораснаха, и те почнаха да носят такива коприни. И те не слушат. Хората ми казват сега: "Ти като учиш другите, как не можа да научиш своите дъщери?" Значи само с казване не става. Ако аз бях на мястото на проповедника, щях да кажа: "Вие вземете още по-хубава шапка, още по-хубави дрехи, от хубави по-хубави." Аз така бих проповядвал. Тогава щеше да има по-добър резултат. Ето какво щеше да стане. Бащата щеше да загази, да осиромашее и най-после ще дойде време да ходят без шапки. Ще задлъжняят и токовете ще почнат да идват. Няма да го възпитават другите хора отвън. Така и природата възпитава. Каквото някой иска от нея, тя дава, но след тези шапки ти ще фалираш, ще дойдеш до едно място, че после ще страдаш. Природата ще даде всичко, но за всичко, каквото ти даде, ти ще отговаряш. Какво се крие под думата "шапка", "хубава шапка"? Аз нямам нищо против хубавата шапка, но на една лукова глава хубава шапка не струва. На хилаво тяло хубави дрехи не струват. Ако главата няма хубава мисъл, тогава шапката не е на място.

Ние изпадаме в друга една крайност. Природата не е скържава като нас. Тя иска децата ѝ да бъдат облечени първокласно. Никак не щади за дрехите, които искате. Ако Бог облякъл пеперудите, то тяхната дреха за 500 хиляди лева не може да я направите. Колко повече един човек може да се облече. Трябва да се облече, но на тази външна дреха трябва да има нещо, което да съответствува, трябва да има някоя добродетел. За пример искаш да имаш златен пръстен. Трябва да имаш това злато отвътре. Искаш да имаш някой скъпоценен камък, но трябва да имаш отвътре някой скъпоценен камък. Някой може да мисли да ви лъже, че неговият камък е скъпоценен. Трябва да носите онези добродетели, да дадете израз на великите добродетели. Само така човек може да бъде разумен, учен човек. А всички трябва да станете учени, силни, които знаят, че трябва да учат. Има неща, които не се купуват, които всеки един трябва да ги изработи. Добродетелта не се купува, тя се изработва. За пример да изработиш своята предвидливост, че да знаеш какво ще ви се случи, да го предвиждаш, да го чувствуваш. Или да знаеш как да запазваш онези, добрите отношения. Да знаеш как да запазиш приятелството.

Вие казвате, че Бог е Любав, че Бог живее във всеки човек. И тогава Бог живее в умовете и сърцата на хората. И всеки един ден от невидимия свят ангелите слушат вас какво говорите. Вие какви ли не глупости говорите. Даже най-добрите от вас говорите глупости. След като сте говорили с една сестра, казвате: "Тя е смахната, малко ѝ хлопа дъската, няма маниери. Я ѝ виж каква ѝ е шапката!" Не е лошо човек да направи една критика, но да направиш една критика на място, да отговаря на известни истини, не само да предполагаш, но точно на място да го кажеш. Ако човек постоянно само

критикува, на какво ще заприлича светът? Светът се нуждае от много малко критици. Ще се изнесат хубавите и лошите страни. Вие вземате място на критици. Тогава изнесете въпроса, когато критикувате, какво трябва да направите? Пишете му едно анонимно писмо: "Според мене ти трябва да постъпиш така и така." По едно хубаво писмо му напишете, че ако човек прочете вашата критика, да се ползува. Някой път не е необходимо да си кажете името. Ще кажете: "Сестра, вие имате хубави страни, но имате и слаби страни. Много мигате, езикът ви е много къс. Много мислите, малко говорите. Малко лъжете. Проточи си езика малко." Човешкият език е къс. Аз бих желал да имате език като у животните. Много пъти, когато хората говорят, това не са техни мисли. За пример дойде някой и ви каже някоя новина, вие не сте я проверили. Често в селата някоя баба чула някоя новина и казва: "Ще ви я кажа, само вие да я знаете." Иде на друго място и там казва същото. Скоро цялото село знае. След като новината обиколи цялото село, какво е спечелила тя? После, като я хванат, казва: "Не съм казала аз." Ти казваш на десет места това, което си чул. Мислиш ли, че тези хора ще задържат това, което са чули? Не. Те ще кажат: "Не трябва да казваме нещо, което не знаем точно." Неща, които не са точно проверени, не трябва да се казват. Трябва да казваме неща, които са точно проверени. Често има същества, които ще ти продадат своите стъклца и казват, че са скъпоценни камъни.

Вместо човек да се занимава с великия закон на любовта, той целия ден ще се занимава с неща, които нищо не могат да му допринесат. За пример на еди-кой си наша съседка мъжът ѝ донесъл богатство, копринена рокля, лачени обувци и всички целия месец все за това говорят. После се зароди кисело чувство защо и твоят мъж не е донесъл на тебе копринена рокля. Да допуснем, че и ти имаш копринена рокля, какво си спечелила? Ще те заровят в копринена рокля. На онзи свят какво ще занесеш от своята копринена рокля? Някой казва: "Да си поживеем." Няма никаква философия в това живеене. Роклята, която се скъсва за една година, аз не бих я турил на гърба си, след това да се поправи цветът ѝ и пр. Никога да не остарява дрехата, както у птиците. Такава е била дрехата, с която е бил някога облечен човек. А сега турят дрехи, които никак не са хигиенични и следствие на това се явяват много болести. Сегашната мода какво е направила? Ако платът е много прост, той не е здравословен. В плата трябва да прониква въздух. После вие обичате да имате дрехи притиснати, да има усилие. Дрехата трябва да бъде свободна, здравословна, за да циркулира правилно кръвта. После по-рано носеха обувци с високи токове, със стиснати пръсти. И в това стискане на пръстите се зараждат много болести, мазоли и пр. После едно време мъжете носеха високи яки, впрегнати като волове. Задната част на врата не трябва да се стяга много, тя трябва да бъде еластична, да бъде мека. Едно време жените носеха кадифени шапки, сега почнаха да носят малко по-хигиенични шапки. Вие постоянно трябва да чешете косите си, да вървят в едно направление, да ви разбират, защото, каквито са косите на човека, такава е и неговата

мисъл. Косите на човека не трябва да бъдат разчорлени, постоянно трябва да ги гладите, да вървят гладко. Ако вашата коса не се подчинява на вашия ум, тогава как ще искате да работите в света? Аз считам знание: да почерни човек косите си. Най-първо да я направи руса. Сега побелява косата на някои от незнание, от мъчение, от скърби. Има едно побеляване естествено, има едно побеляване неестествено, както замазването стаите с бяло отгоре. Не че е бяла, но стените са белосани. Белият цвят на косата показва, че няма користлювива цел, всичкоото богатство, което има, го дава, за себе си не мисли. А пък някой път виждаш хора с побелели коси повече мислят за себе си, отколкото за другите. Тогава ти имаш фалшива бяла коса. Бялата пръст не ражда, а черната земя ражда. Тогава каква трябва да бъде косата на човека от вашето гледище? Според мене косата не трябва да бъде бяла, но като тубероза* естествена, не от скръб да стане бяла. Аз казвам: Косата трябва да се мени, тя трябва да придобива най-малко три краски през деня. Вечерно време трябва да става черна, когато почне да залязва слънцето, сутрин да е руса, а когато слънцето е горе на зенита, да бъде бяла. Когато косата мени своите нюанси, тя е здравословна коса. И като я пипнеш, тя трябва да бъде здрава.

Човек трябва да има една разумна мисъл, понеже светът, в който живеем, е разумен и тези, които управляват света, те са красиви. Те не са стари, те са свежи, в тях има жив поглед. Нищо костеливо няма да видиш в тях. Един ангел като го видиш, няма да забележиш на колко години е. Все ще мислиш, че е на тридесет години. Неговото лице е младо. Защо ангелите не остаряват? Защото не се мъчат. Само човек, който се мъчи, остарява. Грижете, скърбите на хората ги остаряват.

Вие търсите Бога, нали? На всяка стъпка Бог ви казва отвътре, говори ви отвътре, че не трябва да живеете, както сега живеете. Този живот е на миналото, трябва да измените малко живота си. За пример дойде ви страдание, една отрицателна мисъл. Защо не може да я смените, да я погледнете тихо и спокойно, да се позасмеете малко на страданието, да считате, че то е привилегия. Искам да се отпушвате. Вие сте направили в себе си бентове, бентове. Отпушете всички тези бентове. Нека си върви течението, да бъдете съвършено естествени. Но не каквото искате да говорите. Това не е естествено. На музиканта тонът е определен. Вие като срещнете един човек, колко думи трябва да му кажете и как трябва да започнете. Вие казвате: "Откъде идеш?" Онзи отговаря: "Не зная отде ида." - "Къде отиваш?" - "Не зная." - "Къде се спираш?" - "В хотел "Лондон." - "Колко време ще седиш там?" - "Като си замина, ще ти кажа." - "Колко плащаш?" - "По 50 лева на вечер." Аз откъде ида, не зная и накъде отивам, не зная, къде да се спирам и колко плащам, зная. Обаче откъде идат тези пари? В Америка има обичай, като спреш в някой голям хотел от 10-15 етажа, ще ти кажат: "Ето тук има голяма кука на дълго въже. Като има пожар, да знаеш как да бягаш." В България такива въжета няма.

При самовъзпитанието, при всичките несгоди и неволи на живота, вие

* растение тубероза (*Polyanthes tuberosa*)

трябва да имате знание. Вие се спирате върху една мисъл и казвате: "Защо Господ направи света така?" Този въпрос са го задавали хиляди хора преди вас. Но никога досега не е казано защо светът е така създаден. За мухата светът е създаден според мухата, за вола - според вола, за хората - според хората и за ангелите - според ангелите. Всеки свят съществува според съществата, които живеят там. Аз не виждам в света нещо лошо, но има нещо в неразбирането на този свят. В тебе остава някоя мисъл, че нещо ти недостига. По-богат от баща ти няма, но не само баща ти трябва да бъде богат, но ти трябва да се опретнеш да работиш. Не само учителите трябва да бъдат способни, но ти трябва да се опретнеш да учиш. По-богат от баща ти няма. Ако вие ходите окъсани, то е, защото не работите и не учите. И ако има някой невежа, той ще се оплаче, че баща му не го праща на училище, че училище нямало в тяхното време. Целият свят е едно училище. Ще ви приведа пак онзи разказ. Във Варненско имаше една знаменита селянка, тя минаваше за мързелива, имаше две слугини, но след като изпадна тази жена към 40-50 години, стана учителка да учи другите как се тъче и преде.

Вие как ще се научите да говорите на хората? Човек никога не може да предаде на другите това, което не е опитал. Никога не може да говориш за любовта, която не си опитал; никога не може да говориш за вяра, която не си опитал; никога не може да говориш за знание, което не си опитал. Може да говориш, но в пълния смисъл не може да се предаде това знание, което не сте опитали. Та трябва да започнете с нещата, които знаете. Някои от вас сте суеверни и казвате, че вторник и петък не трябва да се почва работа. Защо във вторник да не вървят работите? Понеже във вторник имало войни, бой и който излезе, главата му се пука. А петък е опасно, понеже там стават любовни работи и като излезеш, може да се уплашиш. Тогава остава понеделник на месечината, сряда на търговията, четвъртък на благородството, на аристокрацията, а събота е на набожните хора, които трябва да се молят. Съботата е още по-опасна от вторника и от петъка. В събота, ако ти не се молиш, работата е зле. Като дойде съботата, ти през целия ден трябва да се молиш, за да не те сполети някое зло. А пък в петък защо е зле? Ако ти излезеш в петък и не знаеш как да обичаш, работата ти ще бъде несвършена. Ако не знаеш как да обичаш, ще се върнеш със счулено сърце. Който не знае да обича, петък е опасен за него. И който не знае да воюва, вторник е опасен за него. В петък сърцето ти да е на място. Защо петък е лош? Защото сърцето ти не е на място. Защо вторник е лош? Защото волята ти не е на място. Ти казваш: "С любов работа не става." Но какво разбирате вие под думата "любов"? Любовта носи живот, изобилие. Всички блага в света идат по закона на любовта. Но това не е онази привидна любезност, която хората имат. Онзи, който ви обича, той ще донесе нещо и ще си замине. Когато светлината минава и заминава, тя ви обича, тя донася нещо и излиза навън, пътува. Това е законът на любовта. Светлината и топлината, като идат заедно, всичко донасят: плодове и всички блага. Като излезеш в петък, ти трябва да бъдеш като светлината

и топлината. Тогава, ако не бъдеш като светлината и топлината, вие ще бъдете като свещи, които не могат да се запалят. Всеки ще ги хвърли настрана. Някой ще каже: "Може ли човек да бъде светъл?" Човек е запалена свещ и трябва да се усили неговата светлина. Всички трябва да бъдете умни, мъдри трябва да бъдете всички и тогава новият ви дом, който ще построите, ще се преобрази. Нали в бъдеще вие ще остарееете и животът ви съвсем ще се обезсмисли. На 70-80 години, някои може би на 90 години като остарееете, къде ще намерите утеха в себе си? Утехата е в онази любов, която носи вечното подмладяване. Човек трябва да влезе в закона на подмладяването.

Въпреки че остарявате, не вярвайте в остаряването. Въпреки че умираете, не вярвайте в смъртта. В какво трябва да вярвате? Казвате: "Аз не го ли виждам това?" Че ако аз дегизирам някого, че го направя стар, тогава трябва ли да повярвам, че е стар. В театъра млади хора се дегизират на 80 години, като старци. Докато са на сцената, са стари, но като слязат, не са вече стари. Кажете си: "Ние сме актьори и условията на актьорството изискват ние да сме стари и ние сме стари. Актьорството изисква някой път да плачем, но ние не сме плачливи." С четири реда сълзи плачете. Кой би повярвал на онези сълзи на актьора?

Съществено е да дойдем до искрения живот. Човек, който страда, той цялата земя може да носи на гърба си. Щом не може да носи цялата земя на гърба си, той не е страдал. Аз търся хора на страданието. Аз съм петимен да видя човек, който страда. Много красиво е страдащото лице. Аз не съм намерил още страдащ. Някой казва: "Знаеш ли колко страдам." Погледна го и казвам: Не си дошъл още до страданието, до скръбта си дошъл, а в страданието има нещо обновляващо. Има някоя надежда. Дошъл си в положението на змията, която хвърлила кожата си. Погледът му е жив с надежда, а не с обезсърчение. Той е сериозен. В света страданието носи най-хубавите работи. А пък радостта, която човек може да има, то е вече качество на ангелите. Човек значи тогава е влязъл в техния живот. Страданието е нещо възвишено, благородно. Всички светии са страдали, Христос е страдал. Всички Учители са страдали. Страданието е последното, с което се завършва еволюцията. Йоан, който се е пренесъл в невидимия свят, е попитал: "Кои са тези в белите дрехи?" Казали му: "Те са, които са минали през голямото мъчение, минали са през страданието и сега са облечени в бели дрехи."

Аз не искам да ви представя живота такъв, какъвто не е, да ви кажа, че ще бъдете късметлии. Ще ви кажа: Най-първо ще бъдете недоволни в първата фаза, във втората фаза ще се мъчите, а в третата фаза ще скърбите, в четвъртата фаза ще страдате. Ако може да превърнете недоволството в доволство, ще имате едно богатство. Ако превърнете мъчението в размисъл, ще имате второ богатство. Ако превърнете скръбта в радост, ще имате трето богатство, а пък като превърнете и страданието, ще имате всичкото богатство. Недоволни сте, мъчите се, скърбите, страдате, ще ги превърнете тези неща.

Епиктет* живял при един римски патриций, който имал две хиляди роби. Този патриций бил много своеобразен. Той потупвал Епиктета и Епиктет тогава се поусмихвал. Страшно се възмущавал римският патриций от това. Епиктет му казал: "Един ден ще разберете защо се усмихвам на всичко." Случило се веднъж, че господарят силно натиснал крака на Епиктета, който му казал: "Както ми натискате крака, ще го чулите, пък като се чули, няма да мога да ви върша работа." Патрицийт се зачудил на неговото самообладание, дал му голяма сума пари и го освободил. Епиктет отишъл в Гърция, където живял свободен. Ако един човек, който нямал познанията на християнството, живял така, тогава вие, които имате познанието на християнството, как трябва да живеете? Вас са ви учили малко по-другояче. По-друго възпитание имате. Някой ученик отива при учителя си и му казва да му тури по-горна бележка, за да мине. Учителят може да му тури по-горна бележка, но в живота той ще има пак слаби бележки.

Това, което сега придобиете, ще го имате през цялата вечност. Та заслужава човек да изучава пътищата на мъдростта. Първото нещо е да имате силна вяра. Бъдете пълни с любов - любов, която да лекува даже. Ти обичаш една болест, да ти стане много приятна, тогава тя ще си замине вече. Аз съм виждал хора, които, като ги тресе, вземат си стомната и отиват за вода. След един-два месеца треската ги остави, замине си, а пък онзи, който се бои, с години може да има треска.

Събуди в себе си Божественото, мисли за Божественото, за да те освободи от всички мъчнотии. Да събуди човек Божественото в себе си и като го събуди, то е всесилно в него. Ако не го събуди, ще ходи на чешмата, а като го събуди, ще има извор.

Та основното нещо разберете. Щом сте недоволни, подложете недоволството на научно изследване. Щом имате мъчнотия, подложете мъчнотията на научно изследване. Щом скърбите, подложете скръбта на научно изследване. Щом дойде страданието, подложете страданието на научно изследване и вижте какво Бог е вложил в него. Причините кои са? Та когато дойдат дните на изпитанията, трябва да сте готови. Трябва да вървите по пътя на мъдростта сега, та когато дойдат дните на изпитанията, като се обърнете към мъдростта, да я повикате да ви говори. Вслушайте се в доброто, което живее във вас. Не казвайте, че във вас няма добро. Във всеки човек има добро. Човек трябва да се вслушва вътре и да върва в това добро. Като каже, че в него няма добро, значи не е развил доброто, не го е използвал.

Сега бъдете силни в словото. Прилагайте словото, прилагайте търпението, говорете тогава на себе си. На себе си да говори човек, е най-интересно. Ще кажеш на себе си: "Ти си много даровит, но дарбите ти не

* Епиктет (роден около 50 г. от н. е. във Фригия - умрял около 130 г. в Епир) - гръцки философ, стоик, освободен роб. Проповядвал любов и равенство между хората, чистота на душата. Запазени са извадки от учението му, записани от негов ученик, в книга "Ръководство за морала".

са развити. Много любов имаш, но не си я проявил. Много сила имаш, но не си я развил. За небето си кандидат, но не си готов още. Дълго време имаш още да учиш на земята, ще се стегнеш да учиш." Ако трябва да отидете на царските врата и да нарисувате една хубава картина, ще трябва да я нарисувате. Ако работите, тогава ще ви приемат. Ще трябва да изпеете една хубава песен, да изтъчете едно хубаво платно, да напишете едно хубаво произведение, за да ви приемат. Поискате да кажете нещо от Евангелието и не можете. Някои от вас даже и Евангелието на Йоана не знаете. За пример в десетия стих от десетата глава от Евангелието на Йоана какво пише? Ще кажете: "Духът да ми проговори." Какво има в петнадесетата глава на първия стих? - "Аз съм истинната лоза, и Отец Ми е земеделецът." Трябва да знаете поне първия стих от всяка глава. От вас искам от всинца ви първия стих от първа глава от Евангелието на Йоана и първия стих от всичките глави. За идната седмница ще научите първите стихове на първите седем глави.

Няма да приличате на онзи американски професор, който отишъл на пощата и си забравил името, и трябвало да се върне вкъщи, за да пита жена си за името си. То е вече едно болезнено състояние. Човек трябва да учи, да помни. Слабата памет показва, че има едно стълкновение между ума и сърцето. Когато имаш разнообразна мисъл и чувство, които не си хармонират, тогава винаги паметта отслабва.

Един ми казва: "За философия да ми разправяш, аз гладен ще умра." Аз му казвам: И много пари да имаш, гладен ще умреш. Всички хора все гладни умират. Ти няма да мислиш, че гладен ще умреш. Ти гладен няма да умреш, но когато умираш, няма да ти дадат да ядеш, за да не бъдеш сит, че като ти дадат обед там, да ядеш. Или другояче казано: Ти там не може да имаш обед. Ти ще гладуваш известно време тук, че като ти дадат ангелски обед там, ще кажеш: "Отличен обед!"

Та страданията на земята са едно подготвление, за да оцените богатата, които ще ви се дадат. Ако тук страдате, вие сте съучастници на радостите, които ще имате. Защо са страданията? Както сте съучастници на страданията, така ще бъдете и съучастници на радостите. Онова, което ви се дава на земята, е, за да придобиете по-големи блага. Това е истинското верую. Трябва да вървите по правия път на живота. Ако имате друго верую, ще имате разочарование. Този живот, който сега имате, е отчасти добър. Нито царят е доволен, нито майката е доволна. Нито една майка не е имала дъщери и синове като ангели. Ако се родят два ангела при нея, тя втори път няма да иска да има деца. Тя ги търси тези две деца. Аз вземам това в мистичен смисъл, докато се родят две мисли в човека, едно желание и една мисъл, които да бъдат център на целия човешки живот: Любов към Бога, която трябва да осмисли живота, и този Бог трябва да бъде навсякъде с вас. Като Го повикаш, да послуша. Когато сме недоволни, когато се мъчим, скърбим, страдаме, като Го повикаме, да ни отговори. Това е любовта. Като чуем гласа Му, недоволството изчезва. Като проговори

Бог, недоволството, мъчението, скръбта и страданието изчезват и се превръщат в радост. Направете пълна връзка с любовта и почнете да учите. Изучавайте стиховете, изучавайте притчите.

Вие мислите за остаряване. На онзи свят като идете, ще се приготвявате да работите. Като отидете на онзи свят, ще се върнете тук на земята 20 години да проповядвате от дом на дом невидими. Някои се отчаят, вие ще го обърнете към Бога, ще идете при втори, трети, четвърти, 20 години ще проповядвате. Някои от вас 20 години ще учите хората да не пият вино. Други 20 години ще проповядвате на момите да не се женят пощо-защо. Други 20 години ще учите момците на същото. 20 години други ще учите да не лъжат. Други ще учат 20 години да се не страхуват. Други ще проповядват на хората да ядат умерено. Че това е наука. Господ ви е турил някъде. Сега вие искате да ви дадат големи дарби и знание изведнъж, че като проповядвате, да кажат: "Колко знае този човек!" Във Варненско преди известно число години се явява гадателка и цялата околност се стичаше при нея. Гадаеше с един голям морски охлюв. Тя всичко знаеше, но тази гадателка я обраха разбойници и тя не можа да види на охлюва, че ще я оберат.

Та сега човек може да има всичкото знание, всичко да гадае, но трябва да знае и кога ще го оберат.

Всяка една работа на земята не трябва да се довършва. И аз ще направя същото. Има нещо, което няма да кажа. Не искам да ме оберат.

Отче наш

Беседа, държана на сестрите на 12 май 1932 г., четвъртък, 16 ч.
София, Изгрев

НОСИТЕЛИ НА НОВОТО

Добрата молитва

Ще прочета част от десетата глава от
Евангелието на Йоана (от 1 до 19 стих).
"Бог е Любов"

Първият стих от прочетената глава казва: "Истина, истина ви казвам: Който не влезва през вратата в кошарата на овцете, но прелазя от другаде, той е крадец и разбойник." Исус взе една обикновена дума - "вратата". Всяко нещо си има врата. Всяка стая си има врата. Естествен път е вратата. Когато някой разбойник иска да влезе в стаята, той пробива някоя дупка и през нея влиза. Значи, който не влиза през вратата, той се различава от своите намерения. Така е обикновено в живота. Искате да знаете какво е искал да каже Христос. Той взема сравнението, Той казва, че крадецът, който влиза в някоя кошара, идва да вземе някоя овца или да я продаде, или да я изяде.

Някой път вие се запитвате защо злото съществува в света. Но ако бяхте на мястото на някоя овца, как щяхте да си обясните положението на един крадец, който влиза в кошарата? Какви са подбужденията, с които влиза и я задига от кошарата? Има интерес. Сега може да запитате какво зло сте му направили. Мрази ли ви? Не ви мрази, обича ви, от голяма обич влиза в кошарата и ви задига. Сега на същото основание някоя мисъл може да причини някоя пакост. Има някои живи мисли, които влизат като живи същества и причиняват големи вреди. Всяка мисъл, която влиза като крадец, си има своя стремеж. Как да ги разпознавате? Всяка мисъл, която влиза във вас и ви причинява пакост, не влиза през вратата.

За пример вие сте напълно уверен, че Бог ви обича. Някой дойде и ви каже, че някой ваш приятел говори лошо за вас. Вие, без да проверите, свиете веждите, начумерите се, свиете уста, неразположени сте, започвате да мислите защо така е говорил. Не сте проверили. Почвате да се заканвате в себе си: "Аз ще му дам да разбере, как той говори така!" Хората са много лековерни.

На истината не вярвате, но на един клюкар вярвате. Ако се разнася каква да е лоша мисъл, всички ще повярват.

В този век най-първо трябва да се научите да разпознавате качествата на своята мисъл. Защото мислите са сили, които строят. Каквито са мислите, такъв и човек става. Щом почват да влизат обикновени мисли, огрубява лицето на човека. Целия ден той се занимава с обикновени мисли. Обикновени мисли аз наричам всички мисли от материален характер, свързани са само със земния живот. Така човек свързан, огрубява. Как някой човек работи? Казват, че човек като работи, има мазоли, пришки на ръцете.

Силата на учените седи в това, че те познават нещата. Мнозина от вас правите известни разлики, но някои от плодните дървета вие не може да определите по какво се различават. За пример листата на една ябълка, череша, на една слива, зарзала, мушмула и други. Хората считат, че тези неща са маловажни. Някои от вас не може да правите разлика между една физиономия и друга. Казвате: "Хубаво лице, валчесто, вежди хубави." Но какви са веждите, не знаете да ги опишете. Казвате, че устата са много хубави, но не можете да ги опишете. Също така и ушите. Имате известно понятие само. После казвате, че космите му са много хубави. Но той не знае дали са тънки или дебели. Хубавият косъм е гладък като коприна. Като извадите един косъм от главата си и го прекарате през пръстите си, тогава може да опишете характера на човека какъв е. И всичкият живот е написан на един косъм. Ако сте нервни, то е написано на косъма. И косъмът е такъв. Ако сте скържав, и косъмът е скържав. Има известни грапавини. Ако сте груб в характера си, и косъмът е груб, дебел. Ако имаш хубав, възвишен, благороден характер, косъмът е гладък от единия край до другия. И като го пипнеш, приятно ти е, като че ли влива нещо в тебе. Ако вземете косъм на един светия, който е прекарал 30 години в планината, косъмът му е особен.

Защо светиите носят дълги коси? Защото отрязването на косите означава физическа свобода. Като не ги режете, казвате: "Каквото Господ каже", а пък сега хората, като си стрижат косите, казват: "Каквото ние кажем." Част от жените поддържат "Каквото Господ каже", а пък част от жените си стрижат косите и казват: "Каквото ние кажем." Но да оставим това. Това е външната страна.

Ако прекарате пръстите си по косъма на светиите от единия край до другия, то неразположението ви ще изчезне, ще ви дойде приятно разположение и ще мислите, че има смисъл да се живее. Затова хората обичат да държат нещо от светиите. Като имате косъм от светиите и прекарате косъма през пръстите си, както жената, като прече, прекарва нишката, тогава косъмът ще предаде това, което има.

Така е и с храната. Ако вашият организъм не прекарва тази храна през себе си, за да изтегли това, което Бог, което слънцето са вложили в храната, не може да се ползува. Всяка мисъл, всяко чувство се отпечатват върху ума ви. За пример някой казал някоя хубава дума. Вашият приятел е казал това и вие го повтаряте, вашето настроение се изменя. Това е вярно и по отношение на Евангелието. Като четете, някои думи имат отношение към вас, не са изгубили своя дълбок смисъл, който те съдържа.

Тогава всяка мисъл, която влиза през вратата, е добра - през вратата влизат само добрите мисли. Лошите мисли се отличават по това, че имат друг цвят, други трептения, звукът им е съвсем друг. Лошите мисли са ужасни грозотии. Всяка мисъл има формата на човек. Какъвто е човекът, такава е и тя. Защото, ако мислиш да откраднеш едно агне, то мисълта ти на краденото агне изразява как си задигнал агнето, как си го взел, всичкия процес по-нататък, как агнето е било живо, как си го заклал и т.н.

Като кажете по адрес на някой ваш приятел нещо, в края на краищата

почвате да съжелявате. Защо съжелявате? Самата лоша дума има отрова в себе си. Разни отрови има. Не само като я възприемете, но и като я пуснете по някой адрес, тази мисъл като минава през вас, ще повреди и на вас, и на онзи, който праща мисълта. Ще ви напакости, както пчелата, като ужили някого, ще плати с живота си. Всяка мисъл, която излиза от човека и причинява някоя вреда, тази мисъл ще умре, това умирање има обратно действие върху човешкото съзнание.

Съвременните страдания произлизат от неестествено приложение. Вие някога се чудите отде ви нападат тези лоши мисли. Лошите мисли идат винаги от материалния свят. Достатъчно е някой от вас, който има хубаво религиозно настроение, любов към Бога, да излезе и да посети някой приятел, да види как имат хубави легла, разполагат, може да се върне неразположен. Къщи, постлани с килими, като се върне, каже, защото той няма тези блага, които има богатият? Има едно различие. Ако един голям кит, който живее в морето, има голямо тегло и знае да се движи навсякъде, човек съжелява, че не е такъв голям кит. Кое е по-хубаво - човек ли да бъде, или кит да бъде. Един богат човек е един голям кит, който живее във водата. Ти си го посетил и искаш да бъдеш като него. Китовете са изложени на големи опасности. Вие пожелавате положението на богатия човек. Но богатият човек има много големи страдания. Сиромашът има външни страдания. Някой път например няма да си донесе, но той няма онези страдания, които богатият има. Бог така е определил нещата, че богатството си има своя лоша и добра страна. И сиромашията също така. И учението си има своята лоша и добра страна. Също така и религиозният живот си има своя добра и лоша страна. Защото, за да сте религиозни, вие вече си имате известни задължения. Живеете в едно общество и не можете да правите каквото си искате. За пример живеете в едно културно общество. Вие ще говорите това, което е благоприлично, което е морално и което хората няма да осъждат. Хората имат едно вътрешно съзнание и всички хора познават кога човек вътрешно е добър. Даже и животните познават.

Във Варненско имаше един бедняк, наричаха го Дали Васил, крайно беден. В цялото село, където и да мине той, и при най-лошите кучета, които съдират дрехите на другите хора, той като влезе, кучетата не го лаят. Как ще си обясните това? Пък всички хора го наричаха Дали Васил, смахнатия Васил. Питам: Защо не го лаеха кучетата? Защото този човек обичаше кучетата. Куче, което обичаш и като те види, познава, че го обичаш, почне да си маха опашката. Кучетата са много честолюбиви. У кучето има едно вярно чувство да разпознава хората, кучето после е и много привързано. Ти като го погледнеш и като нямаш добро чувство към него, то те залае. Казва: "Не си благодарен." Откъде е останало това чувство у кучето? Това е един психологически момент. И ако хората биха имали дори тази привързаност на кучетата, те биха живели много по-добре. У кучетата освен чувството на привързаност има чувство на кавалерство. Едно мъжко куче никога няма да сдава едно женско куче. Благородство има. Може да има някои

изключения, ако е дресирано куче, но поне аз не съм видял. Ако дойдете между хората, така ли е? Значи в кучето има чувство на привързаност, едно благородно чувство, после чувство на самосъзнание на дълг към противния пол. Хората трябва да го вземат за пример.

Когато ние говорим за религия, каква е целта на религията? Да внесе най-красивото, най-благородното в човешката душа. А в сегашния век има една опасност от морализиране. Казват: "Така трябва да живеем." Аз съм за учението. Всеки един човек да се стреми да прилага. Защото в приложението е красотата на живота. Някой ми разправя как ял череша, колко са сладки. Този господин ако ми даде и аз да опитам черешите, той може да разправя тогава и аз ще споделя, ще кажа: Вярно е, аз опитах, действително е така. Вие казват: "Трябва да бъдем добри хора." Има едно застояло добро в света. Някой казва: "Да бъдем богати", но има едно състояние, когато всеки един човек може да бъде богат. Ако човек е умен, всеки ден има един момент, когато той може да стане богат, щастлив, но той пропуска момента. Когато дойде този момент за неговото щастие, той се занимава с други посторонни работи. След като мине красивият момент, когато няма никакъв изглед за някое щастие, той тръгва да го търси и казва: "Няма го щастieto в света." Тръгва да търси добрите хора. Има добри хора, но добрите хора минават все през вратата, през царските врата, а пък онези, които минават през прелезите*, те не са добрите хора. Ако две сестри се карат, те са при прелезите от едната и от другата страна. Ако две моми съседки се карат, че кокошката на едната снесла в другия двор, и тя не дава яйцето, карат се за едно яйце! Питам сега, през вратата ли се карат те? През прелеза, през дупките се карат за едно яйце! Да допуснем, че цялата седмица е снесяла яйцата в чуждия двор. Турете по 20 лева за яйцето, струва ли си един спор за 20 лева? Ако е няколко милиона английски лири поне, ще кажете: "Голяма сума", а тук за 20 лева, които даже не правят и един швейцарски лев. Така човек изгубва своето добро настроение. Някой път за цяла година изгубва хубавите случаи и огрубява човек.

Направи някой една погрешка и после се извинява, казва: "Имам право да го кажа, аз не съм глупав." Който има правила и ходи да се разправя с хората, мислите ли, че е много умен? Че ако ти ходиш да кажеш, че този не върви добре, че онзи не върви добре, тогава питам: Има ли някой да ти е благодарил, че сте го окаляли при вашата опитност? Поне аз не съм срещал такъв човек. Някой път човек има едно вътрешно говорене. Има едно вътрешно говорене, има и едно външно говорене. А пък някой човек говори със себе си и спори със себе си. Казва: "Той е такъв, той е онакъв, че защо Господ го е направил такъв, не можеше ли да го направи друг?" Той мърмори, после пак иде да се моли. Като се моли, казва: "Не ме слуша Господ." Ти като отидеш със свои правила, какво ще постигнеш? Господ не се нуждае от никакви правила. За Господа те са абсолютно непотребни. Господ е направил хората толкова съвършени, че абсолютно няма нужда

* пробито място в плет, през което може да се минава

да ги пилиш. На онази гъсеница, която яде листа и знае как да преобрази характера си, кой професор ѝ дава наставления? Тя се качва на това дърво, на онова дърво и става на пеперуда. Някоя сестра казва: "Да възпитахме онази сестра." За мене е много интересен въпросът да намерим от вашия опит случаи, че две сестри са могли да опият някоя сестра хубаво, че после тази сестра да е станала светия. Няма такъв случай. Аз зная една сестра, която видяла друга сестра, която много грешила. Тя ѝ казала: "И аз съм самотна. Считат ме много лоша. Да се съберем." Аз мисля, че тази сестра разсъждава много добре.

Някой път това, което наричаме зло в света, ние не знаем подбудителните причини, за какво става...

(Една котка ходи около Учителя.)

Това е предметно учение. Тя (котката) слуша беседата, без да я разбира. Тя си има свой маниер. Ще си поглади опашката, и тя си има нещо предвид. Аз зная защо се глади. Тя иска нещо материално, нищо идеално няма. Казано на ваш език: "Ако сестрите ти донесат някои хубави работи, и на мене да оставите. Хубав кашкавал ако ти донесат, и на мене да дадете, да не забравите." Поневе котката е едно колективно същество, онези същества от невидимия свят съвсем друго искат да изразят. Те искат да покажат чрез котката така да искате като котката, да не ви е срам. Котката казва: "Аз добре разбирам, благодаря на Учителя. Готова съм на послушание. Щом съм повикана, готова съм." Да оставим сега котката. Тя отвлече малко вниманието.

В самовъзпитанието си човек никога не трябва да се изтезава. При сегашния развой на човешкото развитие постоянно човек трябва да изправя своите погрешки. Всичките погрешки са колективни погрешки. За пример някой път дъжд вали, окаля се стената. Ще вземеш четката, ще намажеш стената. Някой счупил джама. Ще купиш нов джам, ще го туриш. Някой оцапал, ще очистиш. Това става постоянно.

Светът е пълен с добри и лоши мисли. Човек като не разбира законите, е изложен на външно влияние. Ако вие влезете в едно общество, веднага ще възприемете настроението му. Ако влезете между учени, музиканти, религиозни и други, ще вземете настроението им. Ако се печете на слънце, ще вземете настроението на слънцето, ще имате разположение. Ако се печете на месечина, ще имате съвсем друго настроение.

В духовно отношение изисква се всеки от вас да има силна мисъл, а не да се влияе от средата, в която живее, но да навлезе в по-висша среда. За пример влезе една Божествена мисъл у вас. Как познавате, че една мисъл е Божествена? Дойде ви някой на гости и на вас ви дойде мисълта: "На този човек дайте му две хиляди лева да си върви." Друга мисъл минава: "На този човек да му купиш костюм, дрехи и да го изпратиш." Трета мисъл: "Ще го приемеш на гости и утре ще го изпратиш." Коя мисъл е Божествена от тези трите? Някой ще помисли, че да му дадеш две хиляди лева е Божествена. Или ще помисли, че втората е Божествена. От мое гледище Божествена е третата мисъл. Аз ще направя така. Пари, дрехи няма да му дам. Ще го

нагостя. Защото, ако е закон, че трябва да му дам дрехи или пари, то ако Бог изпрати при мене една птица, какво ще правя? Една птица ме посети, седи на моя прозорец и ходи по джамовете, иска да влезе. Няколко часа седи по прозорците и се качва, после пак седи. Какво иска тази птица? Тази птица ми дойде на гости. Ако е Божествен закон да дам пари, да, но тази птица няма нужда от пари, тя и от дрехи няма нужда. От храна има нужда. Следователно Божествено е това, което в дадения случай е общо за всички. Това ще дадеш, необходимото; това, което е общо за птичката, човека и ангела. Това е Божествено. Тази е Божествената мисъл. А пък другите неща са специфични. Който постъпва по човешки, ще се намери в противоречие. След като дадеш на един човек две хиляди лева, него го е страх и той ще каже: "Я прати слугата си да ме пази, да не ме оберат." А пък ако му дадеш да се наяде, няма да го е страх. И ако иска да му пратя слугата, няма да го направя. Понеже този човек е пратен от невидимия свят не да му служат, а той е пратен да служи. Всеки един човек е пратен да служи. Онзи, който не разбира закона и чака другите да му услужват, той е забравил своето обещание.

Много болести идват в света поради следния закон, когато ти кажеш: "Дотегна ми да шетам, искам да си почина." В момента, когато пожелаеш да имаш слуга, ще дойде слуга, но ще почнеш да боледуваш. Господ ще ти прати един слуга. Аз говоря на вас, които искате да вършите волята Божия. Аз не зная как може слугата да желае други да му служат. Един слуга да иска други да му служат, това е малко чудно, той да иска да има слуга, а пък той е слуга на по-голям господар. Той иска да бъде господар на друг слуга. Божественият закон гласи: докато си в положение да служиш, искай да служиш, ти ще бъдеш здрав. Докато искаш да служиш на Бога, ти си здрав, краката ти са добре, ще бъдеш здрав, нищо повече. Няма да казваш: "Дотегна ми да служа." Щом туриш мисълта да имаш слуга, щом искаш да станеш господар, то вече дъщеря ти, мъжът ти, всички ще бъдат недоволни от тебе. Те са възприели твоята мисъл. Твоята мисъл се е предала на мъжа ти. Тогава мъжът ти иска да бъде господар. Тогава всички вкъщи воюват, на нож са. Дъщеря ти не се подчинява и тя казва: "И аз не искам да слугувам." В дома си вие често си създавате своите нещастия. Каквото пожелае, пожелава го и другите. Ти пожелава да имаш хубава дреха, но син ти, дъщеря ти и другите пожелават да имат хубави дрехи, но няма пари за всички. Тогава се карат: "Защо на онзи направи, уши му дреха, а на мене не!"

В света има и друг един закон, у птичките този закон съществува: колкото птиците повече носят своите дрехи, толкова стават по-хубави. Някое перце като падне, друго изниква. Ако пазите този закон, то вашите дрехи няма да се изтриват. Аз зная хора, които десет години са носили един костюм и не се изтрива. Десет години нов костюм. Това е икономия. Онзи, който живее по Бога, има икономия. Десет години по един костюм от две хиляди лева. Ако живееш по Бога, тези дрехи ще бъдат все нови. Някой светия е седял 30 години с наметало и това наметало остава ново. Който светия не си издържи изпита, наметалото му става вехто.

Христос не снемаше дрехите от гърба си, не ги закачваше, като влезе някъде.

Искам да ви наведе на една основна мисъл, за онази велика вяра в Божественото, което дава мир и спокойствие на човешката мисъл. Онова самосъзнание в дадения случай, да преодоляваш мъчнотиите. За пример скръбен си, мъчно ти е. Като отправиш мисълта си към Бога, изчезва мъката ти. Или имаш спор, отправиш мисълта си към Бога, казваш: "Господи, уреди тази работа." Като се е оцапала една дреха, ти ще я опереш и ще се свърши работата. Казал ти някой нещо, ще разбереш това в Божествения смисъл. След всяка лоша дума, която ти е казана, след всяко изпитание, ако издържите, ще се яви едно велико благословение, което даже не подозирате. Изпитанията са Божествени блага, които са скрити, за да ви опита Бог. Бог ще ви изпрати едно голямо изпитание и отвън ще ви се стори толкова страшно, че вие ще кажете: "Това нещо не го искам."

Вие не разбирате Божия път. И затова Писанието казва: "Всички онези, които изтърпят, каквото им се случи, онези, които правилно разрешат въпросите, ще имат вътрешно спокойствие и вътрешна сила." За пример всеки един от вас могат да го изведат от равновесие. Нощем минават през гората, един казва: "Засада!" Няма никаква засада. Там, дето е Господ, никаква засада не може да има. Никаква пречка няма да се приближи към тебе, ако слушаш Бога. Мечката ще мине и ще заминее. Но ако не слушаш Господа, мечката ще ти държи една лекция, ще те пита: "Защо не изпълниш волята Божия?"

Писанието казва: "Всеки, който не влиза през вратата в кошарата на овцете..." Тази врата е Божествената Любов, да вярваш, че в Бога няма никакво изменение. Онова, което Бог е казал, няма изменение. Има една наука, която не зависи от знанието на човека. Защото, ако едно дете посади една семка и един учен посади една семка, резултатите ще бъдат едни и същи. Детето и ученият човек ще зароят семката в пръстта и семките ще дадат същия плод. Вие мислите, че ако сте учени, ще бъдете по-добри. Не, учението ще бъде един придатък. Нито пък невежеството може да ви ползува. Учението ползува до известна степен. Специалист може да бъде човек. Но и добър да бъде човек, специалистът си има своите постижения.

При сегашните условия трябва да се справите с известни мъчнотии. Да допуснем, че вие искате да развivate онова чувство на яснотидство. Някой казва: "Учителю, защо не ни отворите очите?" Аз мълча. Аз ще ви кажа защо не ви отварям очите. Представете си, че вие седите в една стая и искате да излезете навън, да видите планината. Казвам: Ти трябва да излезеш вън от стаята, за да видиш планината с очите си. Ти казваш: "Няма ли някой бинокъл, някой телескоп." Казвам: Ще излезеш и ще видиш на самото място планината. Като се качиш на високия връх горе, ще видиш това, което при обикновените условия няма да може да видиш.

Онези, които не искат да развиват тези дарби, намират, че е много високо горе планината, може да се пукне сърцето им. Там има студ, сняг.

Ще отиват, като се направят специални пътища с автомобили, с аероплан. Кога ще бъде то? Хубаво е с аероплан. Трябва да чакаш 200-300 години. А пък сега, без да чакаш аероплан, може да отидеш и да придобиеш каквото ти трябва.

За пример за ясновидството вие имате едно понятие, че то може да се даде отвън. Ясновидството аз да ви кажа как може да го придобиете. Представете си, че вие живеете в един салон, но дедите ви никога не са измивали прозорците и те са зацапани, че влиза слаба светлина и нищо не се вижда. Вие всеки ден ги миете, но пак не се вижда. Казвам: Отвън сте ги мили, кога отвътре ще ги измиете и веднага ще прогледнете. Ясно ще видите през прозорците. Една сестра ще дойде, ще каже: "Това не е за нас." Може да паднеш от стълбата, нека дойде една слугиня да ги измие. А пък никога една слугиня не може да измие вашите прозорци нито отвън, нито отвътре. Казвам: Как се мият прозорците? Някой път лоши и посторонни мисли нападат вашия ум - изпъдете ги вън. В ума си човек трябва да туря яз*. Всичките непотребни мисли да не позволява да смущават ума му. Това е като у един ученик, трябва да преодолява онзи материал, който учителят му е задал. Не да се занимава с въпроси какво отношение има Учителят към този и онзи. Когато дойдеш на изпит, няма да те пита дали обичаш учителя си или не, а знаеш ли или не, учил ли си или не. В невидимия свят, който не учи, няма добро поведение. Там учение и добро поведение вървят заедно. Не учиш ли, имаш лошо поведение. Тук на земята има ученици с много добро поведение, но не учат. Разсеяният ученик има нещо лошо. Човек, който е с добро поведение и не се учи, има нещо лошо в него. Това психологически е вярно. Умът му е отвлечен. Той привидно е добър. Но за природата, която не се лъже, той има лоша привычка, която разсейва ума му. Тази разсеяност може да не е силна. Ти седиш и мислиш, че си една княжеска дъщеря, да си имаш добра стая, деца, слуги, да разполагаш, и не учиш, постоянно се разсейваш. Много работи си въобразяваш и се разсейваш. Ще се стегнеш сам. Ще кажеш: "Никакъв княз, никаква княгиня." Една сестра казваше на друга: "Нашата Райна княгиня, небесната ни слугиня."

Да знаеш да работиш, да знаеш да учиш, да разчиташ на това, което Бог е вложил в тебе. Вложеното във вас може да развие. Може да развиете вашите дарби. Духовната наука дава онези методи, чрез които може да ги развиете. А пък всяко едно учение в света може да бъде достъпно за човека само тогава, когато той обича. Ако обичате един човек, вие ще запомните думите му; ако не го обичате, няма да ги запомните. Ако обичате един предмет, вие ще напредвате в него. Според обичта ви, колкото е обичта ви, толкова ще бъде и паметта ви. Паметта ви отслабва, когато механически помните нещата.

Способният ученик ще учи, учи, учи. Дарбата му е дадена, но той ще работи и ще заслужи това, което е придобил. Ти трябва да вземеш пример

* бент

от него. Добрият човек не само има дарба, но той е работил. Музикантът, и той е работил. Това е вярно и за каквото и да е друга дарба...

Да ви задам една задача, както Питагор е правил. Да кажем, че ще се намерите в една Питагорова школа. В неговата школа са идвали княжески синове и той ги е подлагал по 3-4 години на крайни подигравки. И ако един от тези кандидати издържи след 4 години, той е бил приеман в школата му, за да му разкрият тайните науки. Ако вас един месец ви подиграват, не знай колко души ще издържат. Ще има нещо, което не сте сънували. Вие ще кажете защо Господ допуска това. Това е изпит. Онзи ученик на Питагор няма да отговори на подигравките, на обидите, на оплюването, но ще се въздържи и след четири години ще разбере ще стане ли ученик или не. Той разсъждава и като мине през този изпит, ще влезе в училището. Ако човек иска да влезе в небето, той трябва ли да обръща внимание, когато му кажат: "Вие сте извратени, смахнати." Могат да ви кажат, че вие по три пъти на ден се молите на Господа и не сте богати, живеете в цигански колиби, а онези хора нито се молят, и какви къщи имат. Я оставете тези шуротии. Вие един ден кажете: "Дали тия хора не са прави?" Аз задавам въпроса на вас, които не сте щури: Вие гробища имате ли, свещеници заравят ли ви, опяват ли ви? Поне ние сме щури. Като умрем, я ни заравят, я не. И да не ни заравят, все едно ни е. За погребение пари не оставяме. Ще кажете: "Той умира и трябва да го погребат." Христос дава една притча. Бедния Лазар никой не го погребва, турят го в една кола и му направят просто погребение. Умира богатият и му направят тържествено погребение с музика, с кимвали. В другия свят турят богатия в пъкъл, а пък Лазара, когото занасят с тарга на гроба, ангелите го занасят в лоното Аврамово. Как бихте желали да ви погребат, като богатия и да отидете в ада или като Лазара и ангелите да ви занесат в лоното Аврамово?

Това е старият порядък на нещата. В новия порядък на нещата човек няма да умира. Ще дойде един ден и няма да има умирање като сегашното. Просто като дойде време, човек ще заминне със съзнание за онзи свят. Той ще тръгне и ще заминне, и никой няма да знае къде е отишъл, нищо повече. Сега всички знаят. Или като Илия ще заминне за онзи свят, ще остави кожата си.

Една сестра говори много красноречиво. Тази сестра, която ви говори, дава един ребус. Тя говори едно, а се разбира алегорично. Ребус е това. Тя казва: "Ти си такъв, ти си такъв, вие сте такива." Това е общо казано. Тя казва: "Иване, Драгане, ти си такъв." Но има хиляди Ивановци и Драгановци. Според тази теория всеки един ученик е на едно вътрешно голямо изпитание. А пък при сегашните условия тези неща са непонятни.

Сега за всички няма материални условия да бъдат щастливи. В семейството няма достатъчно умни синове и дъщери, за да направят дома щастлив. Не са достигнали до тази степен на развитие. Топърва трябва да се подготвят хората, за да разберат, да работят по великия Божи закон. И вие трябва да разберете Божиите пътища.

Има един начин за изучаване Библията. Има един механически начин,

но има и друг начин за изучаване. Някои хора изучават Библията като онзи, който имал десет хамбара с костилки от сливи, ябълки, круши, мушмули. Всяка година той броял семената, изваждал ги, броил ги и пак ги турял в хамбара. Знаел кой хамбар колко костилки имал. Хората така знаят Библията. Но това не е знание. Знанието е в посаждението. Трябва да се посади, после да се смели плодът, да стане плът и кръв в човека. И ако не приемеш соковете на черешата, не можеш да приемеш нейната сила. Черешата е писмото. Като прочетеш това писмо, ще разбереш съдържанието му. Сегашното разбиране е съвсем механическо. Сега хората искат да станат здрави, а здравето зависи от човешката мисъл, чувства и постъпки. Всеки човек може да бъде напълно здрав, когато има единство между неговите мисли, чувства и постъпки, да няма никакво противоречие.

Да кажем, че имате картофи и трябва да ги опечете. Известни мисли приличат на картофи. Опечи я в любовта на този Божествен огън. Плодът на дърветата е печен на най-хубавата светлина. Един турчин във Варненско натоварил една кола с череши и отишъл да ги продава в Добрич. По пътя ял череши с костилките. И като отива в Добрич, не може да слезе от колата. Извадили 8 кила костилки от червата му чрез операция. Има неестествени желания у хората. Ти туриш едно желание, второ, трето, изпълниш си стомаха с костилки и после знаеш ли какво може да стане. На една череша изияж месото, сдъвчи я и костилката посей. Като изядеш десет череши, достатъчно е. Няма защо през целия ден да ядеш череши. Казвам: Сега ние искаме да разрешим въпросите като този турчин. Той мислеше, че като тури осем кила костилки в себе си, ще разреши всички въпроси. Но трябва да се направи операция и да се извадят костилките. Стомахът не е място за костилки. Той е място за храна. Човешкият ум, мозъкът не е място за скотобойна, а е свещено място, да мислиш. Свещен трябва да бъде мозъкът, хубави мисли да има. Сърцето не е място да го напълниш с тревоги, но то да носи най-хубавите желания и чувства. Ако всеки ден така правиш, тогава животът ще има друг смисъл. Няма да има страх от смъртта. Всеки един от вас го е страх, че един ден ще умре. Сега всеки, който се е родил, все ще мине през смъртта. Смъртта сама по себе си не е страшна. И Христос е минал през нея. Всички мъченици и святии, всички хора искат или не, все ще минат през смъртта.

Трябва да се справите с едно правилно разбиране. Смъртта е опасна, когато умираш без любов, а когато умираш с любов, то не е смърт. Всеки, който не влиза през вратата в живота, всеки, който не изучава така истината, той е крадец и разбойник - разбойник за богатата, които Господ му е дал. Може да бъде крадец и разбойник за себе си. Защото ще го осъдят за сто години, и така да прекара целия си живот. Или може да прекара целия си живот в боледуване, нещастие, може да прекара живота си така, както може да прекара един добър човек посред бурното море, всред негодите на живота. Може да прекара един добър живот. Така е, който разбира законите.

Над всичките условия седи Божият закон, Божествената промисъл. В света има един общ промисъл, има едно общо съзнание, което се грижи за всички същества и промишлява. Това е и за народите. Каквото и да става, каквото и да мислят хората в света, има друго нещо, което помага, на което човек всякога трябва да разчита. И доколкото човек съзнава и е верен на този закон, дотолкова той може да бъде щастлив. Бог казва, че онези, които го обичат и изпълняват закона Му, Той ги е написал на дланта Си. Това е една фигура, за да се покажат грижите, които Бог има. Всякога Неговият Дух махва негодите, страданията, които човек има. Мъчиш се, сменяш се условията и дойде нещо хубаво. Не бой се, има такъв един пример в Писанието. Апостол Петър, когато беше затворен в тъмницата, 120 души се молеха и през вечерта дойде ангел и му каза: "Излез и не се връщай!" Така е, ако човек вярва. Някой ще каже: "То е било едно време." И сега е същото. И сегашните времена е пак същото време. Всякога е време, когато вярва човек, и всякога не е време, когато не вярва човек. Щом човек вярва, нещата могат да бъдат. Аз говоря за онази жива вяра на любовта, която твори чудеса. Тази трябва да бъде общата мисъл. Всички трябва да бъдете носители на новото в света. Човек трябва да бъде проводник на Божията Любов.

Някой ще каже: "Какво може да бъде от мене?" През езин прозорец влиза светлина. Като има много прозорци, ще влезе много светлина. Ще вземеш една стъпка, после втора, трета, хиляди стъпки ще правиш. В това отношение всеки човек има велико бъдеще. Това, което има да се постигне, е несравнено много повече в сравнение с това, което е постигнал човек. Сега човек е в областта на скръбта, но след скръбта ще дойде страданието, след страданието човек ще влезе в радостта. След страданието ще дойде радостта. Христос казва: "Сега скръб имате, Аз ще ви видя, и скръбта ви ще се превърне в радост."

Отче наш

Беседа, държана от Учителя на сестрите
на 19 май 1932 г., четвъртък, 16 ч.
София, Изгрев

ЕДНА ЗАДАЧА

Добрата молитва
"Ще се развеселя"

Ще прочета първа глава от Притчи.
"Духът Божи"

Ще ви дам само за една седмица една задача. Искam тази задача да я изпълните. Който я изпълнява, може да се учи, а който не я изпълнява, не може да се учи. Ще вземете едно малко тефтерче от десет листа или може да си направите такова. Задачата започва от утре. Всеки ден ще отбелязвате по три пъти какво е времето, какво е вашето небе, състоянието ви какво е: ясно ли е, облачно ли е, дъждовно ли е, снежно ли е, бурно ли е. Ще отбелязвате както метеоролог. Ще имате една графа и в нея три пъти ще отбелязвате, ще си туряте бележка. Ако имате една лоша мисъл, ще си я отбележите, като че на някой ученик преподавате. Ще си туряте бележка - 1, 2, 3, 4 и т.н. Да видим колко добри мисли ще имате. Това ще правите до идния четвъртък. Няма да забравите. Дойде ви някоя лоша мисъл, ще я отбележите, като ви дойде добра мисъл, и нея ще отбележите.

Нали някой рибар като хвърли мрежата, хваща риба. Които са за работа, турят ги в коша, а които не са за работа, връщат ги обратно. Да видим колко добри мисли ще хванете. Да видим какво ще направите вие с капитала ви. Когато кажем, че някой търговец е богат, ние определяме неговото богатство. Може ли при сегашните условия, който има хиляда лева или две хиляди лева, да бъде богат? С две хиляди лева вие едва може да преживеете. И с пет хиляди лева не е богат. И със сто хиляди не е богат. Богат за да бъде човек, и то обикновен богат, трябва да има един милион. Това е за България. Един обикновен богат американец трябва да има един милион долара. Един милион долара са 500 хиляди златни лева. Умножете ги по 140 лева, колко струва всеки долар, колко правят? - 140 милиона лева. Значи един българин е богат с един милион лева, един американец е богат със 140 милиона лева. Неговото съзнание е такова. Един американец с десет хиляди долара какво може да направи? Една разходка из Европа. Като се върне, няма да има пет пари в джоба си.

Като казваме "добър човек", трябва да знаем в какво седи неговата добрина. Трябва да знаем, че касата на този търговец е пълна. Когато кажем, че някой земеделец е богат, той трябва да има ниви, някой овчар трябва да има стадо - десет хиляди овце, някой градинар трябва да има нещо. Ние казваме за някого, че е учен човек. В какво седи богатството му, неговата ученост? Или казваме, че някой е красив. Красотата е качество на човешкия ум, човешката душа, има си външен израз. Много пъти вие сте се оглеждали, някой път сте красиви, някой път сте грозни. Някоя статуя,

направена от восък, е всякога красива, а човек всякога не е красив. Това, което всякога е красиво, то е красиво, а това, което някой път е красиво, а някой път не, то не е красиво.

В какво се състои красотата? Ще кажете: "Той има красиви очи." В какво седят красивите очи? Красивите очи трябва да бъдат меки, изразителни, да няма разсеяност, да не гледа едного, а да вижда другото. Някоя дама ви дойде на гости, гледа тук-там, не са красиви очите ѝ. Красивият човек нищо не го интересува. Той като влезе в стаята, всичко вижда, после не обръща внимание, нито столовете вижда, нито другите вещи. Който вижда столовете и другите неща, очите му не са красиви, занимават го дреболии. Щом го занимава каква е вашата рокля, той няма красиви очи. Ако утре вашата рокля овехтее, той ще каже, че не е хубава роклята. Тогава вие ще приличате на Настрадайн Ходжа. Отишли да препускат с конете си, а той се качил на стария си вол да препуска. Те казали: "С този стар вол не може." Той казал: "Като беше младо теле, много бягаше."

И вие ще кажете: "Едно време какви бяхме, като тръгнахме в този път. През целия ден се молехме, сърцата ни горяха, но то едно време беше. И любовта ни каква беше, но сега не е вече тъй." Всички говорят все за едно време. Коё време? Едно време или сегашно време? Младият, който остарява, е изгубил любовта си. Някой от вас казва: "Остарях." Казвам: Изгубил си любовта си. Стариият казва: "Ще умрем." Изгубил си мъдростта си. Питам тогава, какво ни ползува, че ние сме остарели и че сме умрели? Казвате: "Ще се мре." Каква философия има в това, че ще се мре? Защо хората сега остаряват?

Малкото дете, което е напуснало куклите си, не е вече дете. Ти се занимаваш с големи работи. Когато младият напусне онези, хубавите работи на своята младост, той остарява. Когато стариият напусне хубавите работи на своята старост, той умира.

Аз още не ви познавам вие кои сте. Вие всички пред мене носите псевдоними. Всички пишете под чужди имена, никой не е дошъл със своето име. Вие пътувате с някоя титла, както някои видни хора пътуват, като графове за пример, граф еди-кой си. Името, с което сте знайни в другия свят, а не тук на земята, то е важно. Вие сте забравили даже вашето име. Вие приличате на затворници, които имат номера 1, 2, 3, нямат имена. Кой си ти? Той казва: "Аз съм № 1" или "№ 2." Стражарят го пита: "Кой си ти?" Той казва: "Аз съм № 125." И вие носите номера само. Питам: Човек, който носи номер само, може ли да се нарече човек? Стражарят, който носи № 1, е мъж, който носи № 2, е жена, № 3 е дете, № 4 е стар дядо. Той е баща вече на едно поколение. № 5 е стара баба, 6 е правнук, 7 е прадядо. Всички физически стражари са дегизирани.

Вие седите някой път и сте недоволни. Но не сте си задали въпроса, вън от тялото какво представлявате. Човек вън от съзнанието си не може да излезе. Човек е това, което не се мени. Когато дойдете до онова положение в живота, когато нищо да не ви смущава, това сте вие. Докато скръбта ви

засяга, вие не сте човек. Това, което не се мени, това, което не се засяга, то е човекът. Нали искате да бъдете свободен човек. Който и да е от вас, и най-търпеливия може да го изкарат от релсите. Някои от вас минават за много кротки, много търпеливи. Но представете си, че всички са се надумали и изсипят върху вас куп хули. Казвате: "Тези сестри какво направиха върху мене днес?" Дойде една сестра, говори ви и ви нахока. Възможно ли е от един извор в един момент от него да излиза чиста вода и после в друг момент да излиза лоша вода? Възможно ли е от една уста да излиза и добро, и зло? След като говоря аз, сестрите си гукат нещо отрицателно. Това тяхно съзнание ли е или не? Това е сдружение, фирма е това, подхлъзва се. Казва някой: "Той е такъв и такъв." Да не мислите, че аз искам да ви обвинявам. По този начин като разсъждавате, нещата се познават кои са позлатени и кои не са позлатени. Това, което се изтрива, е позлатено, а това, което не се изтрива, не е позлатено. Ако вашето добро се изтрива, то е позлатено, ако не се изтрива, то не е позлатено.

Животът, който живеете на земята, е едно училище. Тук е място за крайни изпитания. От това, което очаквате, нито една хилядна няма да видите реализирана. Най-първо сте красиви, всички говорят за вас. След това след 40-50 години всичко това изчезне. Косите ви бяха черни, гладки, по-рано сте били стройни, изправени, а после всичко това изчезне и казвате: "Този живот не струва." Защо? - Защото имате една представа, която не е вярна.

Животът е едно опитно училище. Тук на земята се изпращат всички хора, за да се изпитат какво представляват. Когато някой ангел иска да го пратят на работа в друга слънчева система, Господ го изпраща на земята да го опита. Най-после един ангел ще го изпратят в една волска форма, да оре при един български земеделец. Десет години да оре и земеделецът да го мушка. И този ангел да каже: "Много добре прави той." После, като се върне, ще каже, че той учил десет години в един български университет. Какво ще кажете на това? Не че е така, но аз го давам като пример, който приблизително е верен. Казва се, че ония ангели, които били херувими, за да излъжат първите хора, станали на змия. Какво унижение е това! И оттам насетне този ангел излъгал хората, останал на змийска форма, изгубил ръцете си - значи изгубил своята воля. Всички лоши хора се отличават по това, че нямат воля, имат ум, но воля нямат. Те не могат да ви хванат да ви удущат, но може да насъскат другите против вас, все търсят някой да дойде да ги носи на гърба си. Винаги турят на змията помощници слуги. Нали сте чели "Фауст"? Какво спечели накрая Мефистофел? - Нищо. Той искаше да ограничи човека. Някой път се разслабвате и се питате: "Аз ли съм това или не?" Това е външната сила. Тази сила ще я турите на работа цял ден да ви оре. За пример гневни сте, ще впрегнете гнева на работа. Най-работливите хора са гневливите хора, тези, които не работят, не са гневливи. Писанието казва: "Гневете се, но не съгрешавайте." Вместо той да ви впрегне, вие го впрегнете.

Един анекдот има. Един стар български чорбаджия много рано сутринта,

в един-два часа след полунощ, отива и събужда слугите си в Абаджийската чаршия да почнат работа още през нощта. Той после пак се връща вкъщи и продължава да спи. Казва: "Младите нека работят." Най-после слугите му решили да го изцерят от този навик. Имало слух, че в едни гробища имало таласъм. Когато една нощ пак излязъл да събужда слугите си, двама от неговите слуги се предрешили, единият се качил на гърба на чорбаджията, а другият го води и го развеждали два часа из гробищата през нощта. После го пуснали и той се върнал вкъщи. Жена му го пита: "Събуди ли слугите?" Той казал: "Опасна работа е." Оттам насетне той никога не е тръгвал нощем да буди слугите си, а чакал слънцето да изгрее. После казва: "Нека си поспят момчетата, Ти, Господи, и малката работа ще благословиш." Не казвал, че таласъми са го уплашили. Казва: "Защо да ходя нощно време да ги безпокоя?"

Да направим аналогия. Дойде във вас една мисъл на малодушие. Вие сте яхнат, таласъмните ви мушкат. За да ви мушкат, значи не сте изпълнили великия закон на Божията Любов. Защо така върви светът, защо не върви по правия път на любовта? Нещастията днес се дължат на безлюбието на цялото човечество. Както първите хора са се отклонили, после и другите по същия начин са се отклонили.

Каквото и да ви се говори, мъчно могат хората да се поправят. Ако аз говоря хубаво, то е за мене, но и вие трябва да слушате и хубаво трябва да прилагате. Първото нещо, човек трябва да се отличава с търпение, да може и когато говорят най-лошото за него, да може да търпи. В Питагоровата школа един ученик ще го поставят при другите ученици, които ще го плюят, ще му казват най-грозните думи. Ако може да издържи, приемат го за ученик. Той гледа спокойно и се усмихва малко. Ще му говорят подигравателно. Коя сестра от вас би издържала този опит? Питагор преди повече от две хиляди години е работил така. Малцина са влезли в школата. Защо? Защото само на този, който търпи, само на него могат да му се поверят Божествените богатства. Че малко знае човек, се познава по това, че изгубва младостта си и старостта си. Тогава где е човекът? Ако не може да намери своето място в другия свят, тогава где е човекът? Какво го ползува след смъртта, че тук е бил богат, че имал милиони? Какво го ползува един богат богатството му, ако той изгуби зрението си, вкуса си, не може да яде? Очите са важни и полезни, доколкото може да си служи с тях. В живота важи само онова ядене, което може в дадения случай да се възприеме. И онази мисъл важи в живота, която може да даде подтик на човека към християнски хармоничен живот.

Човек със задоволство казва, че е вярващ, че принадлежи към някоя школа. Той може да принадлежи, но важно е знанието, което притежава, добродетелта, която притежава, или онази добродетел, с която той има благословение. Кой е благоугоден на Бога? - Който върши волята Му. Трябва да знаем, когато вършим волята Му. Писанието казва да изпитваме каква е волята Божия. Във всеки момент трябва да знаем кога вършим волята Божия и кога не вършим. Може в някой момент да вършим, а в друг да не вършим.

Човешкото естество е много сложно. Когато някой е разсърден, това не показва, че той е лош и когато някой път човек е мек, когато има разположение, това не показва, че той е добър. Ако може да се моли, когато има разположение, това не показва още, че е добър. Но вие трябва да се молите винаги, независимо от разположението ви. Някоя лоша мисъл може да дойде, нищо не значи това. Добрият човек при всички случаи е добър и си остава все такъв. А пък лошият човек и да го позлатят, пак си остава същият.

Когато някой паяк направи своята паяжина, вие търпите нали, защо? Някой път не може да търпите паяка в къщата си. Защо е направил този паяк паяжината? Той чака да хване някоя муха, да я хване и да я изяде. Днес хване една муха, утре втора, трета, четвърта, изяде ги и вие претърпявате този разбойник. Казвате: "Защо Господ направи света такъв?" Аз казвам: Защо търпите този паяк пред вас да изяде една муха? Аз съм правил често опити с паяци. Видя, че един паяк е хванал една муха. Казвам му: Пусни мухата! Паякът се нахохори*. Казвам му: Ако ти в мое присъствие не пуснеш мухата, няма да оставя паяжината. Ще пуснеш мухата сега. Паякът откъсне нишките и пусне мухата. Казвам му: Ти си умен паяк. Ако не беше пуснал мухата, щях да си послужа с бастуна и щях да го пратя на хаджилък, но не да го убия, а да му разваля паяжината.

Този паяк може да дойде във вашия ум. Човек трябва да бъде господар на себе си. На този паяк казах: Ти си свободен, но в мое присъствие нямаш право да изядеш една муха. И мухите нямат право да кажат, че в мое присъствие е изядена една муха. Аз не искам да ме викат в съдилищата свидетел за това нещо.

На вас ви трябва самообладание. Вие минавате през една фаза на самовъзпитание. Силната воля на човека се познава по това, че той може да се самовладее. Не само да се въздържа. Някой път някои минават за търпеливи. Какво разбирате под думата "търпение"? Един млад момък иска да се ожени, намерил една мома, много внимателна. Разхождали се заедно. Той се сгодил за нея и казал: "Намерих една годеница, няма втора като нея." Веднъж той случайно я спянал и тя излива чашата, която носила. Тя казала засмяна: "Няма нищо, изля се чашата" и излязла да напълни отново чашата. Той се похвалил: "Вижте характер! Какво самообладание!" Онзи, комуто казал това, отговорил: "Блазе ти, че Господ ти даде едно толкова красиво същество. Ще живеете добре." Като се оженил за нея, не излязло така. Той й казал: "Ти беше като ангел, като те бутнах веднъж, ти се прояви като ангел." Тя казала: "А като спяхох долу, от яд почнах да хапя масата."

Невидимият свят, за който го вижда, представлява едно предметно учение за нас. И вие представлявате едно предметно учение, както дърветата, както всички по-нисши животни под нас, така и по-горните. Вие правите една постъпка и по-горното същество изучава защо така правите. Както аз изучавам една ябълка, по същия начин те ви изучават. Има кой да

* наежи се

се интересува от вас. Всички тези мисли, които имате, лоши или добри, минават през един или друг свят. Когато имате лоши мисли, вие минавате през областта, дето живеят лошите същества, а когато имате добри мисли, вие минавате през областта, в която живеят добри същества. После имате тъжни мисли, музикални мисли и т.н. Във всичките тези области, които минавате, трябва да извлечете поука.

Трябва да имате един начин за изучаване на Писанията. Пророците преди да станат пророци, Бог ги е поставил на най-големи изпитания, преди да ги прати да проповядват. И когато са минали през тази школа, на тях е било поверено знание и са били пращани. Също така и християните минават през много изпити. И вие сте дошли на земята да научите нещо. Първото нещо е да научите търпението, второто нещо е да научите въздържанието и третото нещо е да можете да се справите с всяка мъчнотия.

Дойде ви една лоша мисъл. Един комар ви е ухапал, може да го духнете, кое е по-право? Като ви ухапне комарът, духнете го да си отиде. Той ще отхвъркне, ще дойде друг комар. Вие може да го натиснете и убиете, но по-добре е да го духнете. И ще му кажете втори път да не идва. Аз познавам дали идва втори път. Във Варна имаше един комар много интелигентен. Като дойде време да заспивам, той бръмчи, като се събужда, той се отстранява. После дълго време не можех да го наморя. Разговарях се с него. Денем се криеше и не можех да го наморя. Той беше много умен, знаеше кога аз спя, кога съм буден. Щом съм буден, няма го никакъв. Знаеше кога аз излизам от тялото си. Как знаеше, това е негова работа.

В живота си ние трябва от всяко нещо да изваждаме известни изводи. Човек е поставен на земята. Какво е неговото предназначение на земята? Да се саморазвива и да се самовъзпитава. Той ще мине през едно самовъзпитание, през един режим неприятен. Всеки един си представя на земята един живот, какъвто не може да се постигне. Някой път вървите до едно място добре, после става обратното. Единственото нещо е: каквито са вашите отношения към духовното, такива ще бъдат отношенията на всички сили, които действуват в природата, към вас. Но законът на любовта е разумен. Ако вие живеете по закона на любовта, тогава пак ще минете през известни мъчнотии, но лесно ще минете, ще се спогаждате с мъчнотията. А ако не живеете в закона на любовта, тогава ще дойдат най-големите мъчнотии. Когато има любовта, тогава човек има прозорливост, предвижда нещата, приготвя се и знае как да постъпва. А когато изгуби любовта си, той изгубва своето равновесие. Трябва да се наблюдавате, не да се съдите. Ще изучавате себе си. Някой път не може да познаете себе си. Някой път вие сте легнали по един начин и могат да дойдат много нисши същества и между тях не може да се познаете. Размесвате съзнанието си с другите съзнания. Вие не знаете тогава как да постъпите. За пример кажат ви нещо, вие търпите, търпите до известно време и после кипнете. Развали се всичко. Този човек, който учи търпението, прилича на следния случай. Българинът като играе, клекне, викне "иху-ху". Веднъж един казал на този,

който играе: "Ще играеш, но няма да викаш "иху-ху" и тогава ще ти дам крава с теленце." Онзи почнал да играе и по едно време казал: "Ритам ти кравата и телето" и извикал: "Иху-ху." Вие казвате: "Аз ще търпя вече." Но дойдете до едно място и си кажете: "Не се търпи вече."

Някой път се опитвате да търпите и наблюдавате колко пъти сте изтърпели. И ако много сте търпели, дойде едно ново просветление и се радвате, че сте търпели. Някой път дойде обаче до конец. Избухнете, после съжелявате, но искате да докажете, че всичко виждате, и да не ви мислят, че сте балама, че сте говедо. Вие мислите, че като му кажете, ще се оправи работата. Пък тя става още по-голяма каша.

Две булки се карали, между тях имало река. Едната говорела, другата я слушала спокойно. Първата казала: "Кажми нещо, ще се пукна." Онази била спокойна. Та нетърпеливият във вас казва: "Кажми нещо, ще се пукна." Като кажете така, не се пука той, а се пукате вие. Стомната като се пукне, не я бива вече. И да я мажете, не става вече за нищо. При търпението накарайте онзи да ви каже: "Ще се пукна, кажи нещо." Той нека се пука, но вие ще търпите и гледайте да не се пукнете. Вие сте много щедри, за да не се пукат другите, вие се пукате. Както виждам, все на пукане върви. Не жалете вашите неприятели, нека те се пукат, но вие да не се пукате.

Един човек на новото учение трябва да се отличава с характер. Господ не дава на хората повече страдания и мъчнотии, отколкото могат да изтърпят. Всеки има много малко страдания в сравнение с другите. За пример някой се оплаква, че има много големи страдания. И като го заведете при другите, казва: "Моите са нищо." Вторият заведете при трети и вторият казва: "Моите са нищо." Глъбините на страданието никой не може да издири. Също така и на добрините дълбочината не може да се измери.

Именно това е училище. Когато слизате надолу, да имате сили да се качите нагоре. Като направите погрешка, да имате силата да изправите погрешката си. Аз ви занимавам с практическата страна на живота. Ако се усилят, животът се подобрява. В човека се намира магическа сила, която прави живота по-лесен. А пък човек като се демагнетизира, отслабва, става нервен, както колата, която скърца.

Човек не трябва да осиромашава, трябва да бъде богат. Някой път се обезсърчава и казва: "Не съм използвал условията." Изменява се съвсем лицето му. Казва: "Едно време мислех така и така, но не трябва да се живее така, както светиите са живели." Човек трябва да бъде богат. Но богат може да бъде само онзи, който има вътрешно богатство. Да имаш богатство, което да не изгубваш. Това богатство да остане с тебе заедно винаги. Богат е онзи човек, който замине за онзи свят и вземе богатството със себе си. И Христос казва: "Събирайте богатства, които да носите с вас."

Дето мнозина спят от вас, то е хубаво. Някой път ми е приятно, като видя, че някой спи. Защото, ако аз го щавам десет души, а деветте спят, то ще нахраня само едного, а другите не. Мене ми е приятно по-дълго време да спят. Който е буден, той се ползува. Някой път ще говоря защо заспивате.

Някой път тези, които спят, се събират на едно място. Аз гледам другояче на спането. Спането е благословено от Бога, особено ако спи човек, когато трябва. Щом тук не може да ме разбере, отива горе да ме разбере, то е хубаво. Но ако отиде горе, и там не разбира, тогава няма смисъл да слуша ни горе, ни долу. Да спиш и да си починеш, това разбирам, но да спиш и да не си починеш, това няма смисъл. И онова спане се познава. Онзи, който спи, тогава той прилича на светия. Ако заспи на стола и си клати главата, тогава не е хубаво. Най-първо ще се отучите да си клатите главата при спането. Аз ви позволявам да спите. Онзи, който спи, мога да го събудя много лесно с амоняк. Някоя сестра заспала, обременена, пари й трябват, уморила се. Ако оставя една торба със злато да я носи, тогава тя няма да спи. Това заспиване се дължи на натрупване на млечна киселина в мозъка. От големи грижи и тревоги се натрупва млечна киселина в мозъка. А пък млечната киселина има свойството да съкращава краката на мозъчните клетки. Когато тези крака са скъчени, то всичките енергии текат правилно, а иначе токовете не могат да минат и тогава човек заспива. Затова трябва да не се тревожите много. Много грижи, много безпокойства, много мълвене за това и за онова причинява натрупване на тази отрова - млечна киселина. На стотина души все трябва един да спи. Спането не е голям недъг. Онзи, който спи, е човек, който търпи. Аз бих предпочел един да спи, отколкото да дърдорим. Кое е по-хубаво? Спането е най-малката погрешка, която на земята може да има.

Сега на вас ви трябва самовъзпитание. Възрастните, напредналите сестри в учението с какво трябва да се отличават? Младите с какво трябва да се отличават? - Със сръчност, а старите с умение в дадено поле как трябва да се направи нещо. Младият да е готов да служи, да е готов да направи нещо. Старият да знае как да се направи нещо, да даде най-добрия план. Младият и старият едновременно работят в човека. Щом ти дойде една хубава мисъл и разбереш най-хубавия начин на приложение и приложиш, тогава едновременно си и млад, и стар. Тогава работят в тебе едновременно законите на любовта и мъдростта. Вие сега ще се посмеете малко на себе си. Че някой спал тук в събранието или въкъщи, каква разлика има? Тук се спи по-сладо.

Един проповедник казва в едно събрание: "Аз проповядвам на тези, които спят." И които спят, и които не спят, еднакво са отговорни, стига това, което се говори, да се приложи. Да кажем, че десет сестри спят и изпълнят задачата, а тези, които не спят, не я изпълнят. Тогава кои са за похвала? Които спят или които не спят? Разбира се, тези, които спят и изпълняват задачата си, за похвала са, защото и като спят, изпълняват. А пък най-хубавото е и без да спи човек, да изпълни. Писанието казва: "Стани, ти, който спиш." В *Притчиите* се казва - "разумното знание". Човек трябва да има знание за своето естество. Не да се бои от проявите. Ще дойдат хиляди прояви в него. Ако той не разбира своето естество, той ще дойде в големи противоречия. Ще каже: "Аз едно време бях такъв и такъв." А пък човек, който има всички дарби или заложби, работа му трябва само. Ако вие два

часа прекарате в размишление в свободното си време, ще имате големи постижения.

Мога да ви дам една система за самовъзпитание. Не да се дресира човек, но да се самовъзпитава. Сегашните недъзи при едно самовъзпитание могат да се отмахнат. За пример разстройството на стомаха или на нервната система, или други подобни състояния могат да се премахнат. Тогава човек добива един весел поглед, Божествена промяна става в него. Като срещне някой човек, веднага влиза в общение с него. Някой път си между хората, но не ги виждаш, няма ги хората там. Като че от въсък са направени хората. Човека го няма там. А пък някой път виждаш и като че ли направо влизааш във връзка с душата. Сега много пъти човек го няма. А пък за да събудиш душата си, трябва да се създадат нови условия. Тогаз иде разрешението. Без него идват постоянни разочарования. Днес ще бъдеш разположен, утре неразположен, после пак разположен и т. н., докато кажеш, че не знаеш какъв е смисълът на живота.

Та сега основната мисъл: първо да работите за търпението. И като ви дойде мисъл да говорите, да се попитате дали да говорите или не, да мислите ли по този начин или не, да кажете ли това или не.

За една седмица ще се контролирате. Ще отбелязвате каквито и мисли да ви дойдат в тетрадката. За пример сутрин ви дойде добра мисъл, на обед лоша, вечерта лоша мисъл. Или сутринта лоша мисъл, на обед добра и вечерта средна. За една седмица да видим колко мисли ще ви дойдат в ума. Ще отбелязвате в едно тефтерче по три пъти на ден. Тефтерчето ще го носите за една седмица. Ще имате за една седмица статистика за състоянието, през което ще минете.

Вие едва сте влезли в едно учение. В бъдеще ще има да изучавате природата, тя сега за вас е една книга затворена със седем печата. Отсега нататък трябва да я изучавате. Вие чакате да идете на небето при ангелите и те да свирят с китара. В небето за да слушате един хор, трябва да разбирате от музика, там трябва да вземете участие в пеенето. Там няма да бъдете само слушател. И на земята е така. Някой казва, че времето не е дошло. Времето за всички е дошло. Времето за всички не е дошло да станат съвършени и всеилни, но времето за всички е дошло да бъдат добри и умни. Вие казвате, че имате пари. Всеки от вас трябва да вложи доброто като една вътрешна сила. Това е една работа, която човек постоянно трябва да върши. Доброто е прогресивно. Ще направите това, което може да свършите.

Тогава прочетете още веднъж *Притчите*. Знанието е потребно. Без знание и без добро човек не може да служи на Бога и да изпълни Неговата воля.

Отче наш

Беседа, държана от Учителя на сестрите
на 2 юни 1932 г., четвъртък, 16 ч.
София, Изгрев

НЕПОКЛАТИМА КАНАРА

Добрата молитва

Трябва да прочетем цялото *Евангелие на Йоана* и да приложим най-малкото от Евангелието. Казано е: "В този час, в който каза, в този час оздравя синът му" (*Евангелие от Йоана 4:51*).

Ученикът трябва да учи. Не учи ли, не е ученик. Така, както правите, вие сега ще остарееете и после какво ви очаква? Какво ще стане с вас? Ще остарееете. Вие сте ученици, обаче не учите. Вие сте като младите, които остаряват, а пък аз желая да бъдете като старите, които се подмладяват, и като младите, които се учат.

Да дойде Бог да живее във вас и щом Бог живее във вас, само тогава ще се подмладите. Едно ви липсва на вас, както Христос казва, и аз ще ви кажа: На вас любов ви липсва. Като дойде любовта във вас, тогава ще се подмладите и всичко добро ще дойде. Любовта ще ви подмлади. Но кога ще дойде любовта във вас? Когато заживее Бог във вас. Не онази любов, физическата, но онази любов, която търпи всичко. Тази любов, която е канара непоклатима и всички страдания понася с радост. Любов е, когато през всичките дни си благодарен, и да кажеш: "Този ден ми е най-хубавият ден. Като този ден съм нямал." Утре пак така да кажеш. Ако ние не сме доволни и всеки ден съжаляваме за това, за онова и се тухкаме, така ще остареем. Любовта е да бъдем благодарни. Като отидем на работа в света, като ни питат какво трябва да правим, ще кажем на всекиго: "Да живеем като Христа. Търсете първом Царството Божие и Неговата правда и всичко друго ще ви се приложи." Вие чакате Христос да дойде. Кой знае как Го чакате. Казано е там: "Царството Божие е вътре във вас." Христос ще дойде вътре във вас. Който върши волята Божия по любов, за него Царството Божие и сега е дошло.

Ангелите, светиите биха искали да имат нашите страдания. Това го считат за привилегия. Сега както живеете, живеете като децата: ядете, пиете, спите, а трябва да учите. Мислите, че вършите духовни работи. А пък главното е да живеете като Христос.

Сега, като ви гледам, вие сте с един прозорец. Трябва да си направите още един прозорец, за да влиза повече светлина във вас. Светлината не разбива вратата и прозорците. Тя чака свободно да отворите прозореца, за да влезе.

Сега, като ви гледам, ще остарееете скоро. Какво чакате вие сега? Ден за ден ще остарееете. Ще ви повикат горе. Понеже не учите, то Господ ще каже: "Тези непослушни ученици повикайте ги горе, при Мене." Да нямате мисъл, че ще остарееете, а да имате мисъл, че ще учите, това е Божият закон. Младият, който се учи, не остарява, а старият, който се учи, се

подмладява. Не е Божествено, една мома като се ожени, да накара мъжа си да не обича свекървата. Защото иначе ще дойде ден, когато и тя ще ожени сина си, и с нея ще стане така.

Една майка за да не мъчи детето си, не го заставя да учи. Тогава какво ще стане с това дете? Значи и небето ако много ни гали, нищо няма да излезе от нас. Този свят е отражение на невидимия свят. Този свят е както изрисуваните на едни картини мечки, езера, природа. Но вие не се страхувате от нарисуваната мечка да я похванете, но ако отидете при същинската мечка, ще се страхувате да я похванете. Същинската реалност е горе, а пък физическият свят е отражение на духовния свят. Духовният свят е реален свят. Тук е всичко на картина.

Когато искате да дадете нещо на човека, ще го накарате да изпразни торбата си и тогава ще му дадете от съдържанието на вашата торба. Ще му кажете: "Моето е по-хубаво, махнете онова, за да вземете това." Ако има някой в торбата хляб, не му давайте, ако каже, че има, кажете: "Не, не, моето е по-хубаво." Вземете ли, ще види. Испитайте в някои села къде могат да ви дадат цяла пита. Ако сте с Бога, ще ви дадат цяла пита; ако не сте с Бога, няма да ви дадат цяла пита. Ако отивате някъде и вратата е отворена, влезте, но ако вратата е затворена, не влизайте, т. е. ако душата на човека е отворена, говорете му, а пък ако не е отворена и той не приема, не иска, не му говорете. Когато влезете в една къща, ще омесите питата, ще почистите къщата, ще изметете, ако ги няма там, като дойдат, да се изненадат, т. е. ако намерите една душа готова, работете в нея и той сам ще се изненада и ще каже: "Какво става с мене?" Нападете се хубаво някой път и отивате някъде. Там са разточили баница. Не хапвайте, щом сте се наили. Тръгнете за някъде и нещо ви вика: "Не ходи там!" Тогава не ходете.

Отче наш

Беседа, държана от Учителя на сестрите
на 30 юни 1932 г., четвъртък, 16 ч.
София, Изгрев

ЕЗИКЪТ НА ИСТИНАТА

Първа глава от Първото послание на Йоана

Някой път хората се хранят с най-хубавата храна и стават най-лошите хора в света. Някой път има бедни, които се хранят с лоша храна, и стават най-добрите хора. Някой път хора, които са учили, на които истината е казана, са най-лошите хора. Има хора, на които е казана лъжата, и са станали добри. Онзи човек, който е превърнал една лъжа в истина, е жив човек; който е превърнал една истина в лъжа, той е слаб човек. Някой може да каже: "Дали аз съм силен?" - Няма какво да доказвам дали е силен или не. Всеки от вас може да знае дали е силен или не, всеки един от вас може да знае дали е праведен или не, дали е умен или не. Опитайте се да вдигнете един товар и ще знаете колко ви е силата. Опитайте се да прочетете едно съчинение, да разберете колко разбирате. Опитайте се да говорите един чужд език и ще знаете доколко знаете езика. Живейте между хората и ще видите каква е вашата обхода. Това са елементарни работи, няма никаква философия. Свинята носи своята козина, каквото и да философствува, тя е свиня. Вълкът носи своята козина, каквото и да философствува, носи своите зъби. Той е вълк. Той може да си пише името на светия, може да си пише името на някой философ, но той е вълк. Змията може да философствува както иска, да се кичи с каквито имена иска, но тя е змия без крака и ръце.

Казвам: В света наставя една епоха и няма нужда да се говори истината на хората. Всеки, който би искал да говори истината, той говори лъжата. Истината сама за себе си говори. Свещта не говори никому, но тя е проводник на светлината. Ако един човек не е проводник, а само говори, той говори лъжата, но ако е проводник, той сам по себе си говори истината. Езикът на истината, това е най-деликатният език, който някъде съществува. Той не е език на гръмотевица, той е наречен в природата "тихия глас", той е онова, висшето съзнание. Когато то проникне в сърцата на хората, те разбират. Засега човечеството изобщо не разбира езика на истината. Каквото и да говоря, аз съм опитвал хората, знам. Аз ги познавам за себе си, познавам кой какъв е и няма нужда да ми казва кой какъв е. Никога не обичам да ми казва кой какъв е, аз нямам нужда от това. Когато минавам покрай някое дърво и то хвърля своя образ покрай очите ми, от мене зависи може ли да възприема. Но във всичките хора има едно невежество. Ученикът мисли, че може да добие знание от учителя си. Лъжете се. Ако грешникът мисли, че може да добие светийство от светията, и той се лъже. Желязото може да добие временно известна горещина, но щом излезе отвън, ще изгуби топлината си. Туй, което не е твоё, ти никога не може да задържиш. Следователно съществено е само онова, което

изтича отвятрe у човека. Понеже, ние като казваме, че Бог пребъдва в хората, то е по отношение на Него, не е по отношение на нас. Че Бог пребъдва във всички неща, то не е достойнство заради мене. То е само едно условие заради нас, но ако аз не пребъдвам в Бога, благата, които са скрити в Него, аз никога не съм ги реализирал. Препбъдване в Бога едновременно подразбира: ако ти не Го познаваш, Той в тебе ще създаде ада; ако Го познаваш, Той ще създаде рая. Следователно адът, мъчението в хората е в тия, които не познават Бога. Тия, които познават Бога, раят е в тях. Който познава Бога, раят е в него; който не познава Бога, адът е в него. Това се отнася до онези, които разбират. Някой от вас ще си зададе въпроса: "Аз от кои спадам?" Това вие сами ще си отговорите. Състезанието между хората да се показват кой е по-добър и кой по-лош, то е друга философия. Защото каквото грамадно различие съществува между всички видове животни, които съществуват в света, такова грамадно различие съществува и между хората, понеже разните хора в света спадат към разни видове животни. Хора има, които носят образа на човек, но носят характера на змията; има хора, които носят образа на човек, но носят характера на вълка, други - характера на мечката, на лъва, на тигъра, на всички тези звероподобни.

Мислите ли вие, че като дойде едно висше същество от невидимия свят, че няма веднага да определи какъв сте? Или ако вие идете в оня свят, та няма да се изяви вашият характер какъв е? Защото има два вида вълци: едните са вълци, а другите вълци мязат на кучета, има една реформа - вълкът станал на куче.

Казвам: Онзи, който не е проучил дълбоката философия, която съществува в природата, не разбира. Природата е една велика книга, която е всякога отворена. Тя не е създадена за съвременните хора, природата е създадена за най-великите същества, които трябва да я четат. Съвременните хора се радват само на подвързията на тази книга. Вие разглеждате реките, които текат по лицето на земята, усещате теченията, въздушните течения, греенето на слънцето, на звездите, хилядите промени, които стават в природата, наблюдавате ги. Но колцина има, които разбират връзката между едно въздушно течение и едно вътрешно; връзката, която съществува между слънчевата топлина и светлина и вътрешната мисъл?

За пример вземете образа на Христа. Христос взел образа на агнеца Божии. Хиляди години са го превеждали и днес още го разбират като тия, малките агнета, които стават жертва, а същевременно това агне е емблема на онзи очистителен огън. Христос казва: "Дойдох да запала огън и ако се запалил, какво искам повече?" Значи в света онова, което спасява хората, то е огънят, топлината. Огънят, това е емблема на Божията Любов, която се пробужда. Ако вие във вашето съзнание нямате този Божествен образ, то любовта не може да се прояви. Любовта може да се прояви само в един абсолютно чист свят. Там, дето се проявява, всички същества изменят характера си. И в най-долните същества, дето се прояви любовта, съществата изменят своя характер. Вълкът в дадения момент, когато

дойде любовта, не е вълк. Змията, когато дойде любовта, не е змия. Щом престане да действува любовта, тогава всяко едно същество проявява своя характер. В закона на любовта имаме едно единство. Разнообразието, различията съществува, когато любовта се оттегли. Или казано на човешки език, когато не разбираме любовта, тя създава едно вътрешно противоречие. Вземете елементарното положение - човек иска да бъде здрав. Но здравето съществува само при два полюса - при нормалната светлина и при нормалната топлина. То е граница. Здравето е резултат на светлината и топлината в тяхното нормално проявление. Всякога, когато се изгуби тази нормалност, всичките хора, дали знаят това или не, те заболяват. Най-първо, когато човек заболяе, той казва: "Не съм разположен, мъчно ми е." Става вътрешно потъмняване, след туй идат болезнените състояния. След като се намали светлината, намалява се и топлината. Следователно физическата светлина и физическата топлина са нормалните неща в света. Щом разбираш светлината, тя ще хвърли една проекция в твоето съзнание. Или най-първо ще се прояви едно вътрешно прозрение, или просветление. Хората са дошли до друга една философия, да очакват едно механическо спасение: да бъдат богати, да бъдат добре облечени, да бъдат учени. Това са резултати. Учението е резултат, богатството е резултат, здравето е резултат, всичките работи, които сега имаме, са резултати на една разумна деятелност, която седи във от сегашния живот. Следователно в момента, в който нарушаваш отношенията на този разумен живот, веднага кредитът се намалява, както един търговец, който не постъпва честно с онези, които го кредитират, и веднага изгубва тяхното доверие, и той започва да осиромашава. Същият закон съществува за всичките хора в света. Защото грешенето не е спрямо хората, но ние грешим спрямо Божиите закони в света и оттам идат всичките нещастия.

Всичките хора сега искат да се примирят едни с други. И сега се примиряват. Две държави се примирят с друга, но силната държава наложи се и мир има. Слабата държава се готви за в бъдеще да се наложи на силната. И все се примиряват хората. Същият закон е и в дома: ако мъжът е по-силен, наложи се. Между мъжа и жената има война, те се примирят, но всякога има едно затаено чувство. Сегашното нещастие е, че ние живеем в един неразбран живот. Гледам, човешкото съзнание е толкова дебело, че хората елементарни работи не могат да разберат. При мене са идвали хора, които нямат никаква любов, а мислят, че като тяхната любов няма. Аз имам един инструмент, с който меря любовта. Достатъчно е този инструмент да го туря около ръката на човека и да покаже каква е любовта. Достатъчно е да му кажа две думи, да видя какво разширение ще стане. За пример тебе ти говорят за любов. Под думата "любов" трябва да изпъкне онзи, първият образ, който е събудил това чувство в душата ти. Кой е този образ? Ще кажеш - майка ти. Не е майка ти. Ти майка си не си виждал. Майка ти може да е умряла. Ти може да кажеш, че е някоя кърмачка. Но тя те е доила не от любов, не е имала туй безкористие, за

пари те е гледала. Ти ще кажеш: "Моят учител." Но и твоят учител те е учил за пари. Баща ти е плащал пребогато, научил те някои работи и ти си станал като него. Да намериш един човек, който ви е учил без пари. Или казано на ваш език, което ви е дал, да не е очаквал нищо от вас. Ние наричаме това Първото Същество. Това е Бог, Който е създал света, и Той не очаква нищо от света, понеже светът е Негов. Очаква нещо само слабият човек. Ако Бог очаква, трябваше да е слаб. Но Той не очаква нищо. Ако Бог очаква нещо от нас, то е да се пробуди нашето съзнание, за да участвуваме ние в Неговата радост и Неговото веселие. Ако се пробудим - добре, ако не се пробудим, за Него е пак добре. Ако се обърнеш към Него, Той нищо не печели; ако не се обърнеш към Него, Той нищо не губи. Ако се обърнеш и ако Го обичаш, то е за твоя сметка. Не се иска да ни обясняват, че трябва да обичаме Бога, за да се прослави. Господ знае, че Той е прославен, всичката сила е в Него, няма какво Той да се прослави. Трябва да се прослави Бог за нас, защото, ако не се прослави за нас, ние ще бъдем всякога нещастни.

Според туй гледище тази е отвлечена философия. Мнозина мислят, че първото обяснение дава осмисляне, дава чест и похвала на Господа. Ние казваме: "Няма като Господа." Питам: Вярно ли е? Онези, които казват, че няма като Господа, те обичат ли? Обичат ли съвременните хора Бога? - Не Го обичат. Ако Го обичаха, те трябваше да изпълнят волята Му. Ако Господ се тревожи, че не изпълняват волята Му, светът би се унищожил. Той ги оставя свободни, за да страдат сами. Следователно ние сме затворени в света и всеки един от вас е затворен в себе си. Всеки има един ад и един рай. Ако вършите волята Божия, вие живеете в рай; ако не вършите волята Божия, вие живеете във вашия ад. Този рай е създаден за вас и този ад е създаден за вас. Райт е едно знание. Аз ви обяснявам, ако очаквате един ден, както казва Христос, да дойде и да ви вземе, да ви заведе някъде, мислите ли, че Христос ще ви заведе в някой друг свят да печелите пари? Като отидете в небето, с какво ще се препоръчате? С какво ще се препоръчате в оня свят, кажете ми?

Да сте някой велик художник, не сте; да сте някой велик поет, не сте; да сте от силните хора, не сте. Защото малките деца на небето могат да вдигнат топка като земята, може да я вземат и да си играят в пространството. Питам, кой от вас би турил земята на ръката си, да я хвърли? Вие даже в сегашното състояние не бихте заемали мястото на комара. Даже невидимият свят не би обърнал внимание. Вие тук на земята ще обърнете повече внимание на един комар, отколкото те на вас. Даже няма да подозират, че влязъл един светия. Вие ще ме запитате защо е така? Аз ще ви запитам тогава защо то не е така? Как трябва да бъде? Аз ще ви приведа примера: ако онази, бедната овчарка вдигне тояжката си и влезе в един съвременен град одърпана, ще обърне ли някой внимание на нея? - Не. Но ако тази овчарка се жени за царския син, всеки ще обърне внимание. Същият закон е: ако вие нямате връзка с Любовта на Бога, вие сте едно същество, което нямате никакво съдържание в света. Това трябва да го

знаете. Вие на земята може да носите всичките имена, но ако вие нямате тази любовна връзка с Бога, вие сте без значение, без съдържание в другия свят. Тази връзка зависи от вас.

Христос казва за Себе Си: "Както Ме е Отец възлюбил, така и Аз ви възлюбих." Но кои възлюби Христос? Или преведени думите Христови: "Както Ме възлюби Отец, Който живее в Мене, така и Аз възлюбих Отца, Който живее във вас." Или казано другояче, както Христос е проявление на Бога, така и хората на земята са проявление на Христа. Ще вземете Христа, но не този Христос, Който преди две хиляди години се е родил и страдал, но този Христос, Който отначало е бил. Йоан казва: "В начало бе Словото и Словото бе у Бога." Думите Христови сега са станали спънка за хората. Християнството в света не е допринесло това, което се чакаше от него. Не допринесе, понеже не знаеха какво е християнство. Християнството е като един път, да дойде любовта на страдащите хора, на онези, които са изоставени. Християнството не е за изоставените хора, не е за слабите хора. То е за силните. Христос казва: "Аз не дойдох за праведните, но за грешните." Който е силен, той няма нужда от християнство; който има знание, той няма нужда от християнство. Апостол Павел казва на едно място: "Елементарни работи има, за които трябва да се говори." В кой Господ ти вярваш? Там, дето има много богове, то е само проявление на Бога, ти не може да намериш Истината. За да се намери Истината в света, необходимо е една вътрешна връзка. Тази връзка трябва да бъде свързана със сегашния живот. Ние не трябва да очакваме какво ще бъде моето положение след милиони години. Не след милиони години. Туй положение, което сега имаш, туй положение ще го имаш и за бъдеще. Дървото ще мяза точно на онази семка, от която е излязло. Малката семка носи всичките възможности, но ако не се постави при съответните условия, милиони години може да минат, нищо няма да те ползува. Законът е вложен в тази семка. Ако ти направиш една връзка, ако ти му създадеш условия за резултати, след като си дал възможностите, райт в тебе ще се създаде. Сегашните учени хора очакват да умрат, да идат в оня свят, да идат в рай.

Когато учениците запитаха Христа: "Покажи ни Отца и доста ни е", това е един философски въпрос. Казвам: Който види Отца, доста му е. Има едно вътрешно разбиране на живота. Ако нямате туй прозрение, истината ще остане недостъпна за вашия ум. Или казано другояче, ако вашата нервна система не е достатъчно чувствителна, вие може да употребите каквито и да са влияния, плачове, но те няма да реагират, то няма да направи никакво впечатление върху вас. Ако вашето око не може да възприеме светлината, ако вашето око не може да реагира или не е в съгласие с трептенията, вие няма да може да възприемете. Хората ослепяват, хората винаги оскудяват, когато човек изгуби нормалните трептения на своя организъм. Много хора от страх ослепяват, много хора с вяра проглеждат, възстановят се. Нещастията в света произтичат от

онзи факт, че ние сме изгубили нормалните трептения, които идат от Бога, или закона на Любовта. Сега търсим спасението по един механически начин. Преди хиляди години хората очакваха Христа. Христос дойде, после очакват идването на много други същества. Слънцето милиони години огрявало, много растения са създадени, много реки са образувани, но питам, всички тия растения, всички тези реки какво са допринесли на земята? Ако вземем живота, развитието, както се е развивало, какво е допринесло слънцето? Животът станал ли е по-добър? Освен че страданията и изпитанията не са се намалили, но са се увеличили. Безверието в света се е увеличило, коравосърдечието се е увеличило, противоречията в живота са се увеличили. Всички ние, съвременните хора, сме недоволни от това, което имаме. Някой път мислиш, че си праведен, някой път мислиш, че си грешен; един ден мислиш, че си богат, друг ден мислиш, че си сиромаш; един ден мислиш, че твой брат е най-добрият човек, друг ден мислиш, че е най-лошият човек. Един ден мислиш, че баща ти и майка ти те обичат, друг път мислиш, че не те обичат. Питам: В кого ще вярваш? Не че ти го искаш, не че то излиза от нашата вяра или от нашето съзнание, но ние се намираме в едно течение, от което най-после ще бъдем изхвърлени. Съвременните хора са като онези, които са претърпели корабкрушение, всеки се хванал за една дъска и се носи по повърхността на водата и чакат ден тия вълни да го изхвърлят на брега. Някои може да бъдат изхвърлени, някои дълго време ще бъдат носени от океанските вълни.

Сега лично вие ще си зададете въпроса: "Ние толкоз години търсим Бога, ние мислим, че сме Го намерили." Аз не отричам, че сте Го намерили, но във всичките хора има едно прекъсване. Те нямат добрата воля да служат на Бога постоянно. Пакостта седи в това, че Бог е всякога в нас, но ние нямаме туй прозрение, ние нямаме тази връзка, ние не Го познаваме. Нещастията на живота произтичат от този факт, не че Бог няма Любов към нас, но ние нямаме Любов към Него; не че Бог няма връзка с нас, но ние нямаме връзка с Него. Този свят според индуската философия Господ ще го държи едно число от една единица с петнайсет нули. Толкоз милиона години ще го държи и след като види, че нищо няма да стане, казва: "Тези хора не са пригодени да служат на Моето учение." Тогава Той ще ги тури в огън, от тия същества няма да остане нищо, или според онова турско поверие, според което, когато се свърши светът, всички същества ще умрат и ще остане само архангел Михаил, най-после и той ще умре. Най-после Бог ще попита: "Има ли някой или не?"

Аз ще ви попитам: Какво разбрахте от туй, каква доза от вероятност има? Вероятността е там, че младият, който не разбира закона на Мъдростта, ще остарее; богатият, който не разбира закона на богатството, ще осиромашее; философът, който не разбира законите на природата, ще изгуби своите условия. Ако този живот, който имаме, не разбираме, как ще разберем другия живот, който иде след време? Онези християнка, която

не може да обича своя другар, за когото се е оженила, мисли ли, че тя може да живее с Христа? Христос ще иска ли последователите Му по този начин да живеят? Защото сега се проповядва едно учение в света, което не е право. Жената не трябва да иде при Христа без другар. Сега проповядват едно учение, че за да живееш добре с мъжа, с Христа не трябва да говориш. Учените проповядват, че за да станете богоугодни, станете половинки. Това са философски учения, които нямат отношение, които нямат нищо общо с онзи, свършения живот, нямат нищо общо с любовта. Когато се говори за Бога като Любов, която пребъдва в човешката душа, когато се говори, че човешката душа трябва да има връзка с Бога, аз подразбирам един живот не такъв, какъвто хората разбират. Защото вие, които не сте видни, аз може да ви направя много видни. Може да накарам и мухите, и пчелите да ви обичат. Поне тази магия може да стане. Някой може да каже, че никой не го познава, никой не го обича. Ако ти намажеш една дреха с мед и я туриш до един кошер, пчелите няма ли да оберат меда? Всичко ще оберат. Някои хора казват, че имат велики мисли. Казвам: Това са пчелите, които идат да оберат меда. След като оберат меда, вие ще останете пак такъв, какъвто сте. Може да кажете, че вас никой не ви познава. Ако ви натоваря с 40 кг злато, най-малко ще има 40 души апаши, които ще тръгнат подир вас. Те се интересуват от вас, но заради парите, които носите. За да влезеш в невидимия свят и да бъдеш обичан, за какво ще бъдеш обичан? Тук на земята, за да бъдеш виден, трябва да бъдеш здрав, трябва да бъдеш богат, трябва да бъдеш учен, трябва да бъдеш музикант, поет, трябва да имаш някакво качество, за което да те обичат. Ти не може да бъдеш хилав. Християнинът не може да бъде болен човек, трябва да е здрав. Болният човек праведен не може да бъде. Когато греши човек, праведен не може да бъде. Когато греши човек, не може да бъде в небето. Грехът е болезнено състояние. Доброто е здравословно състояние. Само праведните хора, само здравите хора ще влязат в Царството Божие.

Небето не е място за развлечения. Царството Божие не е място за разводи. На земята може да живеете така, но Царството Божие е място за здрави, богати, умни, любещи, праведни с всичко онова възвишено. Та онези, които искат да си поставят кандидатурата, трябва да са такива. Царството Божие е бъдещата религия. Бъдещата религия няма да говори за спасение на хората. Който не е спасен, ще го пратят на земята, да се спасява. Болният отива в болницата, да се спасява. Щом излезе от болницата, какво трябва да прави? - Ще иде в училището да учи, ще иде в работилницата да работи. Онези от вас, които не искат да работят, трябва да се учат. Онези, които са в болницата, трябва да оздравеят. Онези, които излизат от болницата, питат: "Какво да правим?" - Идете в училището да учите. Ако не искате да учите, идете да работите. След като свършим работата, какво ще правим? Върнете се дома си, откъдето сте дошли. Това са положения.

Сега туй, последното положение остава. Някои още не са се отписали

от болницата. Трябва да идете в онова училище, да се добие истинското знание за живота. Когато аз говоря за знанието, между ученика и учителя трябва да има вътрешно разбиране. Ако ученикът е болен или ако учителят е болен, какво отношение може да има между тях? И двамата се нуждаят от лекар. Ако ученикът е силен и учителят силен, те се борят, те са пехливани. Това не е училище. Когато хората се препират за външния свят, това е пехливанлък. Когато хората говорят коя вяра е по-права, това е пехливанлък, това е борба. И то е хубаво, на място е. Обаче Онзи, Който създал света за разумните души, Той иска душите, които са в училището, да Го познават. Може да познаваш един човек само по закона на Любовта. Когато човек мисли, че "Това не е за мене" - тази мисъл е тягостна. Някой може да каже така: "Действително в младите години човек е готов да възприеме истината." Младият човек не е покварен. Когато той се товари с грехове, той остарява, научава се да лъже. Старият човек е артист, който знае да прикрива греховете си. Младият още няма това изкуство.

Много хора искат да кажат, че са откровени. Откровенията хора са напукана стомна, която се е разсърнала някъде и пуца водата. Казвате след това, че този човек е откровен. Счупените стомни са откровени. Откровеният човек не прави зло никому. Откровеният човек не мисли зло никому. Благороден човек е.

Казва *Йоан в Първото послание*: "Бог е виделина", той подразбира този вътрешен живот. Без тази виделина човек не може да направи никакъв успех в този свят. Та първото нещо, което трябва да се зароди, желанието, което имате всинца, е да направите връзка и връзката ви да бъде постоянна. Защото, ако няма тази връзка, човек подозира себе си най-първо, че не живее добре, после подозира другите хора. Питам, ако аз знам, че не живея добре, и ако знам, че и хората не живеят добре, какво печеля? Да знам, че аз имам връзка с Бога и другите хора имат връзка, и когото срещнеш, той носи светлина в себе си. Ти като го срещнеш, той носи светлина в себе си и ти носиш светлина в себе си, това е запознанство. А пък запознанството с хора, които нямат светлина, спада към съвсем друга категория.

Та казвам: Размишлявайте върху думите "Бог е виделина." Когато човек падне в каквото и да е положение в света, аз вземам живота в неговата цялостност, аз не изключвам нищо от живота, каквото положение и да имате, ако познавате този закон на виделината, мислите, че Бог е виделина, веднага ще работите в дадения случай, не другите да ви помогнат, вие сами ще си помогнете. Ако не знаем да си помогнем, тогава, както сега, ще носим нашето страдание, безпокойство и пак ще умрем с безпокойство. Това е безполезен живот в света. Полезният живот е да се започне със закона на Любовта, със закона на знанието, със закона на свободата. Ще започнете тогава да четете тази велика книга на живота. Но някой път ние четем у хората това, което не трябва да четем. Най-хубаво е да прочетете цялата книга, но ако нямате време, ако някой иска да чете

Библията и ако няма време, да прочете само три думи - "Бог е Любов." От край до край, цялото Му Битие, всичко, "Бог е Любов" - който има време, може да чете. Щом дойдем до думите "Бог е Любов", това е нещо вътрешно, то е една свещена тайна в самите нас. Не е една книга външна, но една вътрешна книга, написана само тайно на душата.

Ще запомните сега - "Бог е Любов", но същевременно и "Бог е виделина."

Тайна молитва

12 юли 1932 г., вторник, Петровден, 10 ч.
София, Изгрев

СВЕЩЕН ТРЕПЕТ

Отче наш

„Зора се чудна зазорява“

Ще прочета 11 глава от Матей до 21 стих.

Ще взема само третия стих:

„Ти ли си, Който има да гоиде, или друго да очакваме?“

Двадесетият век е век практичен, конкретен, материалистически, реален. Туй не е един век на отвлечени идеи, но нещо най-конкретно, което може да се реализира, да се види, да се туря известна научна форма и да стане достъпен. Близките неща са реални. Това е едно състояние на децата. Материализмът показва детинството на човечеството. Първоначално, когато земята се е създала, всичките хора са били материалисти. Всички са изповядвали материализма, туй е било общото учение. Какво разбраха тогава хората? Под думата материализъм и идеите - толкоз е грамадно различieto, колкото от земята до небето. Разликата е такава грамадна между тогавашния материализъм и сегашния реализъм. За идеализма нищо няма да говоря. Най-хубавото в света е, когато очакваме. В очакването е всичката красота. Онзи, който ще дойде, то е реализирането на известен идеал. Трябва да дойде някой, защото всяко желание, всяка мисъл си имат обект в света, както и доколкото отвлечено да говорим, всякога ние, хората, говорим за конкретни неща, даже и ангелите, не крилатите ангели, но ангелите, които седят 100 пъти по-горе от хората по разумност, и те мислят конкретно. За пример човешкият свят за тия същества съставя такава една област, както за нас съставят микробите. Те със своите микроскопи, телескопи изучават хората, искат да проникнат, понеже не може да влязат в нашето състояние. Те не знаят какъв е мотивът, защо един човек върви в една посока, а не в друга. Защо си вдига и слага ръцете, ангелът не може да си даде отчет, наблюдава под микроскопа какво се движи. И се старае да отгадае какви са подбудителните причини. За вас е проста работа. Казвате: „Мене да ме викат за съветник.“ Най-после защо един човек си вдига ръцете? Един ангел, след като посвети 100 години за наблюдение, дошъл до едно заключение защо човек си вдига и слага ръката. Едно дете ще каже: „Той бие жена си.“ Много проста работа е. Ангелът, след като наблюдавал 100 години, намира, че има някаква подбудителна причина. Той научно заключение ще извади. Причината за тия движения е жената, която дава подтик, импулс. Той казва: „Жена ми дава заповед.“ След туй започва да наблюдава защо тя го заставя да си вдига и слага ръката. Детето ще каже: „Това е много проста работа, то не съставя трудност.“ Туй, което за нас е обикновено, за децата то съставя една област толкова обикновена и за ангелите съставя

една психическа област да открият тайната. Но какво грамадно различие има между схващането на един ангел за причините на вдигането на ръката, за причините, по които детето мисли, че не само човек, когато бие, вдига и слага ръката си, но когато милва, и тогава вдига и слага ръката си. Когато го изваждат из водата, също. Детето прави много общи заключения. Пък ангелът трябва всяко помръдване да следи по какъв начин се помръдва. Той знае причините за движението на ръката и по туй движение знае какво е състоянието на туй, малкото същество, с тази интелигентност. По някой път ангелите се учудват, че такава малко същество има такава голяма интелигентност в себе си. Тогава вие ще се намерите в положението на онзи анекдот, дето един французки писател, мисля, че е Волтер, той представя французите, понеже са много тщеславни, когато направиха една експедиция за Северния полюс, тази експедиция била наблюдавана от едно същество от Сириус. Тръгнало това същество да посети Земята. Тръгнало то, ходило то по Слънчевата система, дошло му на ум да дойде на Земята и като стъпило в океана, толкоз било голямо, че едва потънало до глезените. Ще си представите какво същество е. И забелязало, че нещо микроскопическо се движи по океана, хванало то това същество с двата си пръста. Това било параходът. Той взел с щипците си един французин, който се намира в парахода, турил го под микроскопа и започнал да го гледа и започнал да говори с него на научен език. Пита това същество французина: „Какво търсите?“ - „Ходихме на експедиция да изследваме Северния полюс.“ Учудил се жителят на Сириус на това малко същество, пък такава грамадна интелигентност да има. Хората, колкото и да са малки, се виждат много интелигентни. Сега, това са още анекдоти, това още не е наука, това не е забавление, това е подтик за знание.

Някой път ние мислим, че знаем, но после трябва да наблюдаваме. Кое ще наблюдаваме? Астрономът наблюдава звездите. Военният, на бойното поле е той, наблюдава с пушката. Търговецът, и той целия ден седи и наблюдава дано мине някой. Всички изобщо искат наблюдение. Всеки има един обект да наблюдава. Хората очакват да дойде някой на земята, после да дойде в техния дом. Сутрин ние очакваме слънцето да изгрее. След като изгрее, праща своята топлина. Светлината на слънцето е всякога добре дошла. Донякъде сме се общо ориентирали във всички негови прийоми и едва сме се запознали с туй слънце, езика на което не познаваме. До известна степен се интересуваме в нас. Щом намери някой затворен прозорец, казва: „Какво правите тук?“ - Разговаря се. И като се огледате в огледалото, казва ти: „Ти не си толкова красив.“ Някой път ти казва: „Красив си.“ Туй е говор на слънцето. Защото, ако няма светлина, вие ще кажете: „Отде изважда туй заключение?“ Ако няма светлина, няма да може да извади туй заключение. Слънцето е подтик да виждаш, че си красив. Кои неща са красиви и кои неща не са красиви? За пример как бихте описали някой красив човек? Даже художниците мъчно може да опишат. Те може да опишат, но известна съразмерност трябва да има. Лицето ако се раздели на три части, челото трябва да съставя една трета,

носът - една трета и брадата - една трета, да бъде лицето съразмерно. Художниците имат известни съотношения - лицето трябва да представя една десета от тялото, от височината. Защо е така, то е тяхна работа отде са го извадили. Отнякъде са го взели, но съществува известна пропорция; защо една десета, а не девет десети? Ние трябва да констатираме известен факт, понеже тази система, с която ние броем, тази система, тя съществува в природата. Частична система съществува в природата. Тя е възприета от други същества, много по-напреднали. Хората са ги копирали. 3-те съществуват, 7-те съществуват, 10-те съществуват, 2-те съществуват, 1-то съществува. Всичките тия числа са извадени от самото тяло. Ако вземете от колко пръста за пример... Ако вие откъснете само една кост от човека, цялата хармония ще се измени. Ние сме против хирургическите операции от известно гледище на природата. За нас реалното представлява площ, тялото представлява една площ, чрез която природата се изразява, изявява. Човек знае само това за природата, което може да възприеме чрез тялото си. Което може да възприеме чрез сърцето, което може да възприеме чрез мозъка си, чрез своята симпатична нервна система, чрез кожата си, всичко туй, което може да възприеме чрез петте сетива, но всички тези са разпределени по цялото тяло, следователно развоят, облагородяването на човека, неговата интелигентност напълно зависят от площта, която тялото завзема в дадения случай. Те казват, че интелигентността се дължи на гънките на мозъка, но колкото площта е по-обширна, толкова е по-голяма интелигентността; повече възприятия има от външния свят, колкото тялото е по-голямо. Мекотата винаги показва една площ по-широка, отколкото, когато тялото е грубо. Всички, които имат груби организми, показва, че площта е по-малка. Следствие на това всички хора, у които косите са по-тънки, завземат по-обширна площ, следователно през тънките коси възприятията по-лесно се възприемат, отколкото през по-дебелите. Колкото мускулите са по-деликатни, толкова и възприятията са по-големи. Колкото мускулите са по-грубо устроени, толкова възприемателната сила за света е по-слаба, вследствие на това нашите понятия за света ще бъдат илюзорни, същото се отнася и за очите. Силата на очите зависи от тяхната площ. На някои площта на очите е по-широка. Има хора, които виждат на 80°, има хора, които виждат отпред и отзад, площта е широка. Някой вижда зад себе си така, както отпреде си. Сега не искам да го доказвам. Защото има неща, които не трябва да доказват. Има неща, които не може да се докажат поради самото естество. Не може да ви докажа какво нещо е сладкото. Може да ви доказвам нещо, за което вие имате опитност, за което може да имате някаква далечна идея. Непременно сладчината трябва да съществува като реалност в природата, за да може да говорим върху нея. Сега например не може да съществува в света нещо илюзорно. Даже илюзията, която съществува, не е илюзия. Само че е преувеличена. За пример вие може да увеличите една микроба хиляда, 10 хиляди пъти, илюзията е, че този микроб не е толкова голям, колкото го виждате под микроскопа. Някой път и природата си играе

с увеличения или намаления. Природата е поставила слънцето на такова далечно пространство, намалила го хиляда пъти. Едва го виждаме малко. Тогава може да го разбираме. Ако природата би го турила наблизо, да завземе една четвърт от пространството или да завземе половината, то щеше да завземе половината небе и ние щяхме да се погълнем само в светлината на слънцето. И тогава мислим, че няма друга реалност в света освен слънцето. Сега някои имате идеята, че има Бог. Под думата Бог какво разбирате вие? Ако тази идея е толкова близо до вашия ум, че покрива целия свят, какво понятие вие ще имате за Бога? Ние всички по отношение на Бога сме крайно материалисти. Аз не съм срещал нито един, който да има идеалистическо схващане за Бога. Колкото хора и да съм срещал - французи, англичани, професори, учени, всички имат материално схващане за Бога. Прави са те, но това не е реалното схващане. Ние Бога не може да Го проучим. За Бога знаем дотолкоз, доколкото знаем за Неговите дела. По никой начин не може да Го проучим. Ти не може да кажеш, че има Господ и че няма Господ. Нито ти си Го виждал, туй, което не може да видиш, не може ти да го отричаш, нито да го доказваш. Туй, което не може да видиш, ти не може нито да отричаш, нито да приемаш. Туй, което си виждал - можеш, но туй, което не си виждал, не можеш нито да го отричаш, нито да го твърдиш. Туй, което не може да мислиш, за което никога не си мислил, не може никога да отричаш. Ти може да отричаш идеята за Бога, идеята, която свещениците имат, но тя е далеч от идеята за Бога. Тя няма никакво отношение. Ти може да отричаш концепциите на някой учен човек, но това са техни схващания. Реалността няма никакво отношение. Може ли ти един художник да го познаваш какъв е във от неговите картини? Ти трябва да проучаваш картините, които той е създал. Има ли тия картини, става художник, няма ли тези картини, няма художник. Един химик може да го познаеш в лабораторията, туй, което може да направи, както и един физик.

Казват за някого, че е вярващ човек. Мене не ме интересува в какво вярват хората. За мене вярата е туй, което е в тебе. За мене всичкото вярване е вятър, който духа отвън. Като духа вятърът, казвам: "Вярвам." Вярвам в какво? - Във вятъра, който духа. Вярвам в слънцето, което ме напича. Вярвам в топлината. Като има светлина и топлина, това е просто обяснение. Вятърът казва: "Когато се разширявам, нагоре отивам; когато аз се смалювам, надолу отивам. Следователно в тия две свойства, които имам, на смалюване и на разширение, аз си правя известни забавления. Или някой път като слизам надолу, изстудявам хората, а като се качвам нагоре, аз ги стоплям." Сега вие може да дадете доказателство. Че като стопля въздуха във вашата стая, той отива нагоре; той като влиза в стаята ми, вътре, беше студена. По какво се различава? Станала ли е някаква голяма промяна във въздуха? Разликата между топлината и студа седи в количеството на топлината, която се изпуска. Следователно, ако вие бяхте един човек да имате зрение, щяхте да видите, че нали когато влизат във водата някои частици, изменят свойството на водата. Следователно и във въздуха влиза по някой път топлината. Сега, разбира се, ни най-малко не

искам да обяснявам какво нещо е топлина, понеже вие я знаете, учили сте физика. Туй, което се изяснява физически, туй считате за истина, както съвременната наука обяснява. Аз мога да ги приема тия неща, то е отношение на движение. Защото светлината периодически мени своята скорост не във физическо отношение. Туй е мое твърдение. Но може да се докаже при какви условия, щом светлината мени скоростта, значи във външните условия има нещо, което изменя нейната скорост. Следователно всичката светлина, която излиза от слънцето, голяма част от нея се поглъща, понеже тази светлина, която иде на слънцето, иде от друго едно слънце, много по-грамадно от това, с милиони пъти по-голямо, с колко милиона да ви кажа, 75 милиона пъти или 120 милиона пъти, или 500 милиона пъти. И едното може да бъде неразбрано, и другото. Но някои предполагат, че туй слънце, от което иде енергията за нашето слънце, е 25 милиона пъти по-голямо, и тогава пресметнете: ако нашето слънце е 1 милион и 500 хиляди пъти по-голямо от Земята, то колко ще бъде диаметърът на това слънце, което е 75 милиона пъти по-голямо от нашето слънце, каква ще бъде топлината и светлината му? Пресметнете какъв ще бъде неговият диаметър. Учените хора не са го пресметнали, но вярвам, че след 5 или 10 години хората ще дойдат до диаметъра на това слънце. Засега няма обяснения, но има други хипотези, предположения. Че съществува друго слънце, за него въпрос не става, и колко е голямо, и тоя въпрос не ви интересува. Сега тези работи са посторонни за вас, не ви интересува това слънце.

Има известни работи, аз съзнавам, че те са непотребни за хората. Да ви представя сега непотребните работи, които мене не ме интересуват.

Мене ми разправяше един американец: "В живота ми само веднъж затрепери моето сърце. Отивам на едно зрелище, гледам, една жена застанала на една дъска с ръцете опрени до дъската настрани. Около главата, гърдите и ръцете ѝ забити ножове - 7-8-10-12 ножа. Един мъж хвърля тия ками отдалече и ги забива по на няколко милиметра от нея в дъската. Като гледах това, изтръпнах. Той взема камите остри и ги хвърля. Казвам: Лед ли е този? Заобиколи я с ножовете. Искаше да дадат друг номер, но аз си взех шапката и излязох. Ако дойде нещо по-силно!"

Сега, какво ще ви допринесе това изкуство? Сега аз се чудя на онази сръчност, на онова самообладание, на онази вяра на онзи, който мисли, че няма да се забие ножът в него. Питам: Колцина от вас бихте застанали на тази дъска, да забиват ножовете около вас? Зная, че ако на вас ви даде някой хиляда английски лири, едва ли ще се съгласите. Как не, може да ви коства живота! Някой би се съгласил за хиляда, но питам като този американец: Не щеше ли да ви трепне сърцето, като забият ножа? Ще хукнете, ще си вземете шапката. Защо? Има известни опасности в света. Има известни изключения в света. Изключения често идват. Аз съм чел за един змиеукротител при известна обстановка с една голяма боа, и правил много пъти опити да се замотава върху тялото му и да се размотава. Но веднъж, като се замотала тъй, че му счупила костите. Тази магия на

външното го смазва много хубаво. Как ще си обясните? Сега аз не искам това да остане - то е само за обяснение. Изключения има във всеки опит, навсякъде има изключения: във физиката има изключения, в химията има изключения.

Мене ми разправяше един американски професор, правил опити с неизвестни вещества, та взривът е толкова грамаден, че може да пострада човек. Той като усетил най-малката частица, казва на студентите: "Бягайте всички!" И студентите, и професорът, всички избягват от аудиторията и след това става взривът, всичко отива. Бягай! Защо да се бяга? Бягай - нищо повече! Опит се прави, научен опит. Сега вие казвате: "Този професор защо е толкова глупав?" Не, учен човек е. Та кой от вас не е правил несполучливи опити? Аз може да ви наведе хиляди опити, дето вие сте бягали на общо основание.

Един германски конт или граф, не зная какъв бил, май граф бил, води една богата германка една вечер да минат една река, води я на забавление някъде, на театър. Той мисли да се жени за нея, ухажва я, носи ѝ подаръци, но същевременно и слугата на тази германка ги придружава. Той с лодката превежда ги на брега и се връща. Като излизат на другата страна, веднага ги нападат разбойници, случайно, не в засада. Графът офейква, оставя момата и тя почва да вика, да плаче. Графът офейква, няма го никакъв, той става на гр...^{*} Слугата с лодката отива наново на другия бряг, спуща се, разпръсква всички, взема господарката си, туря я в лодката и я завежда у дома ѝ. Една случайност, която в дадения случай повдига слугата в съзнанието на господарката, а графът пада в очите на момата. Сутринта иде графът с цветя и казва: "Много съм радостен, че вие така сполучливо се избавихте." Тя му казва: "Ще бъдете тъй добър втори път да не ви виждам тук." Един несполучлив опит е туй. Той искаше да заведе тази богатата мома на театър, но случва се, че разбойници развалят и правят опита му несполучлив, обаче сполучлив за нейния слуга.

Сега някои от вас може да пожелаете да бъдете като графа. Нещата не се повтарят. Само веднъж е станало. Друг пример за графа не съм чул. Това са само слухове, но в живота съществуват хиляди примери, които може да се изнесат само за изяснение на тайните на природата. Кои са причините, че графът излязъл? Кои са причините, че този слуга отишъл? Ако този слуга имаше сърцето на графа, той не щеше да седи в лодката, но като графа щеше да избяга. Голяма площ имало неговото сърце, такава голяма площ, че той казал: "Или трябва да умра, или трябва да освободя господарката!" Сърцето на графа беше толкова малко, че нито едно бръмбарче не беше в състояние да се побере там. Някой ще обяснява, че куршумът не хванал, че пистолетът не хванал, това-онова.

Тогава да ви приведа как хващат патроните. Един търновски адвокат отива от Търново в Севлиево и пътят има завой, там го хващат разбойници. Искат пари и понеже не носел, набили го, че няма пари. Той носил два кобура и те го попитали защо носи тези кобури. - "За зор-заман." Взели, че

^{*} текстът в ръкописа не се чете

го набили втори път, че той извадил два урока. Казали му разбойниците: "Поне 600 лева да носеше. Адвокат да не носи пари със себе си! Ако носеше, нямаше да те биеш. При това с туй оръжие ти можеше да убиеш някой от нас. Та научи се пари да носиш, револвер да не носиш. Защо ти са тези два кобура да носиш, да си даваш кураж на себе си? Парите в дадения случай са по-силни, отколкото двата кобура." Тук парите аз считам знанието.

Знанието за нас е много по-ценно в дадения случай, отколкото нашата физическа сила. Нашата физическа сила аз я уподобявам на два кобура. Но тъй се случва, че ти не можеш да ги употребиш. Умствената сила всякога може да я употребиш. Умствената сила, която имаш в себе си, може да те извади от много злини. В ума има известни способности, ти може да предчувствуваш. Ако хората слушаха своя ум, има едно вътрешно предчувствие в човека, което почти никога не лъже. Не знай дали на десет хиляди случая има един несполучлив. Може да се случи точно тъй, както предчувствуваш.

Менѐ ми разправяше една българка, сега тя е в другия свят, заминала е. Пътуват от Виена за друг град в Австрия. Качват се на влака, но тя казва: "Нещо ми е мъчно, като че цялата земя е над менѐ. Нещо ми е неприятно, като че не трябваше да тръгна." - Туй казва на мъжа си. - "Не трябваше да тръгваме, ще изгубим времето. Нещо ме мъчи. Тъй съм заспала и изведнъж става едно голямо сътресение, куфарите изпадат, един куфар удря главата ми. Разбяхме се вънка със смачкани дрехи, шапки и мъжът ми иде със смачкана шапка. Какво се е случило? Един вагон се е откачил от трѐна, че останал на линията и нашият влак се удря в него. Чакахме няколко часа да дойде друг трѐн. След това всичко ми олекна." Усещаш някаква тежест в душата си. Питам: Откъде накъде туй, мъчното чувство, туй предчувствие в какво отношение именно, само един предмет, който не е разумен, един вагон, който седи на пътя, може да причини това. Онези, които не разбират вътрешните закони, намират едно противоречие. Онези, които разбират вътрешните закони, разбират, че всичките предмети са живи, всеки предмет може да те предпази. Ако се качиш на едно дърво, дървото казва: "Не се качвай на менѐ, някои клончета са меки, тънки, може да се убиеш, да паднеш." Ако се качиш на някоя канара, скала, може да ти каже нещо: "Слушай, много е неустойчива тази почва, ще ти се случи нещо." Ти казваш: "Ще се кача." Качиш се, но после паднеш. Ако ти каже, че канарата е неустойчива, ти казваш: "Бива, бива, но такова невежество има ли?" Казвам: По-голямо от твоето има ли? Ние мислим, че сме умни. Ние едва себе си разбираме. Хората едни други не се разбират, че ще разберем дървото, ще разберем камъните!

Ако се измени тази площ на чувствителността и стане по-голяма, отколкото на обикновените хора, гледището на това схващане е по-голямо. Сега окултистите имат един начин за обяснение, с който ни обясняват нещата. Окултистите казват, че човек има седѐм тела, които са едно в друго. Седѐм тела едно в друго не може да бъдат. Физически е право, но в духовния свят човек няма седѐм тела. На земята има седѐм тела, а в

духовния свят има само едно тяло. Когато се говори по отношение на обвивките, има, може да падне една обвивка, втора, трѐта, четвърта. На човека всякога остава едно цяло тяло. Това е площта, това са всичките възможности, които природата е вложила вътре, един запас да работите. Всичкото богатство седи в туй да станѐм господари на нашето тяло. Нашето тяло, което сега имаме, още не ни е поверѐно. Ние се занимаваме само с обвивките на своето тяло, а тялото не е дадено в наше разпорѐждане. Понеже сме невежи хора, много малко хора има, които разполагат с тялото си, но разполагат с обвивките си. Обвивките на тялото може да се развалят, може да се повредят, но тялото на човека не може да се строши. Краката може да се строят, главата може да се строши, но тялото остава неразрушѐно. Човек като излезе от това тяло, той може да си прѐсъздаде тялото, с което той живѐе. Може да си създаде една обвивка, каквато иска. Сега аз не ви казвам това да вярвате, аз ви говоря от научно гледище. Вие няма какво да вярвате. Вие ще си направите изследвания и най-малко десѐт години трябва да се занимавате, докато направите опит. Вие казвате: "Кажете ни го!" Няма какво да ви кажа. Стѐгнете се да учите и работите. Един студѐнт, който иска да изучава математика, той трябва да се стѐгне да учи чѐтири години в университета, седѐм години в гимназията преди това. Единадесѐт години учи той, докато изучи висшата математика и трябва му още три години да специализира по геометрия. Един математик, който не може да разбира геометрия, той нищо не представя. Най-първо, една математическа концепция, която не може да се превърне в геометрическа, остава непонятна. Вие не може да дадете една концепция на четвъртото измерѐние, да дадете едно тълкувание. Ще начертаете един куб за примѐр, но кубът не представя идеята на четвъртото измерѐние. Кубът представя една страна на тялото от повисше измерѐние. При това вие считате, че сте господари.

Съвременните учени хора като правят своите изследвания, те са изчислили, че в мозъка човек има 3 билиона и 600 милиона клѐтки. Какво нещо е това? Някои от тези учени хора правят своите изследвания, че всичкото знание, което досѐга имаме, може да се събере в 90 книги като Библията и те като се напечатат в мозъка, ще остане място още за 900 такива книги. Та човѐшкото знание от Адама досѐга може да се събере в 90 такива книги и остава място в мозъка за още 900. Всичкото това знание очаква своето място и време да се разбере. Каква грамадна площ и възможност за наука! Ти сѐдиш и казваш: "Какво може да излезе от менѐ?" Ще изучаваш 90-те книги, в които знанието е написано, после ще се приготвиш за 900-те книги. Религиозните хора, за да се избавят, казват: "Ще идем в рай." Турците си представят рай с планини от пѐлаф с масло, при това си представят, че най-хубави, най-красиви моми около един турчин налягали и те играят наоколо, и той ще бѐде в тоя рай. Че кой не обича такъв рай? Такъв и на земята има. Това са детински забавления. Няма нищо лошо, отчасти са верни тия забавления, отчасти не са верни.

Като се погледне лицето на човека, това е една площ, която трябва да

се обработи. Погледнете лицата на съвременните хора и вижте каква част има обработена. Не е обработено човешкото лице, то мяза на развалина, пороища разкопали тук-там. Това не е лице, обработена площ е друго. Като погледнеш тия хора, мязат на малджии, защото малджията саморазкопава и заминава, не обработва. Всички сега все имане търсят, все разкопават. Тук някои са идвали, които се занимават със своята наука, влизат при мен, че почнат да ме копаят. Казвам: Слушайте, това не е знание. Вие сега искате да ме изследват. Но това не е научен метод, така човек не се изследва. Той ще ме погледне, може да ме измерва наляво-надясно. Казвам: Много хубаво. Но по някой път аз съм много умен, употребявхитрина по някой път, за да ви заблудя - ако говоря френски, тъй преплетя думите, като че не зная френски или английски. Вие ще ме коригирате. Като ме коригирате, аз ви изследвам. Защото в този момент, когато вие се занимавате с моята погрешка, аз изследвам вашите погрешки. Ако вие не ме коригирате, аз ви считам за умен човек. Може да ме коригираш. Ако отидете в Америка, американците са много снизходителни, казват: "Отлично говорите." Някой път ще се смеят. След като кажеш една дума, казват: "Сречи" я." Казва: "Много хубаво може да говориш." Ако не знаеш да срещеш думата, вдига си рамената човекът. Онзи американец, който отишъл в Париж, минавал за професор по френски език. Разправя нещо на келнера, на този, на онзи, не може да го разберат. Казват: "Извинете, господине, какво искате да кажете?" Най-после келнерът казва: "Господине, не знаете ли английски?" - "Разбира се." Като започнал на английски, разбрали го. Той говорел френски по английски маниер.

Та казвам: Всички ние, когато изучаваме природата, мязаме на този американски професор. Не само това. Има в света един език на природата, той не е език на плача, не е език на страданието, не е език на скръбта, не е език на мъчението. Той е език на знанието. Ако знаеш този език, ти чувствуваш мощ, сила, пред тебе целият свят се отваря, говориш с едни същества, с други, с всички същества говориш и дото минаваш, говориш. Минаваш през някой извор, говориш: "Тук еди-кой си минал ли е?" - "Мина." Минаваш покрай едно дърво и питаш: "Тук един господин минал ли е?" - "Мина." Минаваш покрай една круша, питаш: "Мина ли един господин?" - "Мина, той се качи по гърба ми, взе 10 круши, доста лаком човек."

Сега вие може да кажете, че това са приказки от "Хиляда и една нощ". Прави сте от ваше гледище. Едно нещо може да е вярно, може да не е вярно. Питам аз: Колко от тия неща, които ние знаем, са верни? Аз съм съгласен с вас, но колко от тия неща, които ние знаем, са верни? За пример вие казвате така: "2 по 2 прави 4; 2 по 4 прави 8." Това е куб. "3 по 3 прави 9." Тогава, ако ви кажа така, че кубът на 2 е равен на 9, вие ще кажете, че не е вярно. Но това вече не е куб. 8 е куб. На физическото поле 9 е единица в друго измерение. 2-те не може да стане на 8. Никога не може да стане на 8. То е прост резултат. От 8 като извадите 2, е 6, резултат, работата, която 2-те изработват. Тази работа, то е времето и пространството, в което 2-те

* сричам, казвам буква по буква

функционират в дадения случай, това е кубът. Времето и пространството, и работата, която е свършена. Ако разбирате този закон, ти ще отгадаеш тайните, които са в природата. Сега ти се задоволяваш само със статистическите числа. Казваш, че 2-те се е увеличило на 8. В духовния свят 2-те винаги си остава 2, 3-те си остава 3, 4-те - 4. Както и да го увеличавате, има увеличение на 4-те единици, на работата, която се извършва.

Сега това е едно разбиране. Аз не коригирам положението на науката на земята, но казвам: Това е отношение. Щом едно число 9 в моя живот работи, аз го считам щастливо число, като число извън физическия свят. То е вече разумно число, то е вече в съчетание с числа, които са от един по-висш порядък, които се интересуват от тебе. Да кажем, дойде числото 9, една полица иде, оттук-оттам ти изплащаш; след 4-5 години пак дойде деветата година, девети час, пак се явят хора, изплатят. Туй число мислите ли, че то е фатално? Туй число 9 принадлежи към един по-висш порядък на същества, които се интересуват от твоята съдба. Когато ти се намираш в нужда, те се интересуват от тебе. Вследствие на това, когато ние ставаме крайно неверни, ние заключваме вратата на 9-те. След туй ще дойде обратният процес: в живота започват ред нещастия на хората. За пример епохата от Христа насам от две хиляди години, тя се завърши. От Христа светът се развивал в чисто материалистическо отношение. Духовно той никак не прогресирал. Две хиляди години светът абсолютно е прогресирал в материално отношение. И при всичките други грижи на човека във физическо отношение има подобрение, но в духовно отношение много малко са подобренията. Тази добрина, тя е вече естествена, тя е вече един резултат на нашето усилие. Щом си добър, значи си правил усилие. Ти си роден такъв. Тя е наследена черта. Една овца се ражда овца. Затова, ако бих видял един вълк, който престанал да яде месо, тогава ще нарека този вълк добър. Следователно добър е само онзи, който по собствено усилие е станал добър. Значи използва естественото добро в себе си. Защото другояче човек може доброто, което е скрито в него, да го използва за зло. Един човек може да използва своята сила за зло, един човек може да използва своя ум за зло. Всеки човек може да използва своя ум за добро.

Та казвам: Научната страна зависи от площта, колкото вашата кожа е по-деликатна...* Всичките тия дами си мажат с масло кожата. Аз се радвам, че си мажат кожата с масло, за да бъде мека. Много работи не им трябват. Най-голямото зло е сега, че дяволът е впрегнал хората на физическа работа, за да ги осакати, за да намали площта. Аз вземам този дявол не с рогата, с копита, но онзи дявол, който те държи в робство и тебе те използва много добре за него. В негов интерес е да бъдеш невежа, нищо повече, нищо да не знаеш.

Нали знаете онзи слуга, господарят му говори, един княз: "Иване, това не е ли странно?" - "Странно е." - "Че някой е високоблагороден?" - "Благороден е." - "Бяло е?" - "Бяло е." - "Жидко е?" - "Жидко е." Каквото каже господарят, "Такова е" - повтаря слугата. Точно, въздухообразно -

* недовършено изречение; вероятно "толкова по-възприемчив сте"

каквото каже. Питам тогава: Каква интелигентност може да има? Когато срещна материалист, всичките мои уважения за материалиста, всичките мои уважения към безбожника, всичките мои уважения към набожния. Понеже графът казал, че той е набожен, и той става набожен; понеже графът казал, че той е материалист, и той става материалист. Тогава ти си отзвук на външната среда. Животът е празен, като умре човек, всичко се свършва.

В една своя лекция преди повече от 25 години казва ми един господин: "Ти може ли да ми докажеш, че като умре човек, всичко се свършва?" Казвам: Господине, ти разсъждаваш ли по науката? Че живееш, го знаеш, но умираш ли си ти? - "Не съм умираш." - Не може да ми докажеш това, което не си опитал. Че живееш, ти може да ми говориш за живота. Като умреш в света, тогава само може да говориш. Казвам: Сега, като спрем сърцето, това смърт ли е? - Не е смърт. Когато почне човек да се разлага, това смърт ли е? Докато човек още не се е разложил, смъртта не е дошла. Онези, които са ясновидци, знаейки как виждат те. Но когато човек умре, аз имам една диагноза. Моята диагноза каква е? Като умре човек, има една типична студенина, мене не ми трябва да гледам с очите на ясновидците, не се занимавам с това. Аз съм правил опити, като пипна живия човек, у него има една специфична топлина, която определя живота, у умрелия има специфична студенина, която определя състоянието на смъртта. Щом дойде тази студенина, казвам: Този човек не може да се върне повече по никой начин. Ако е умрял и съществува тази топлина, ти може да го възкресиш. Но щом дойде студенината - *fait accompli**, може да се съберат всичките професори, всичките адепти, които възкресяват, казвам: Свършено е с него. По-лесно бихме създали един нов човек, отколкото този да възкресим. Някои от вас ще възразят, че Христос възкресил този и онзи. Когато Христос е възкресил това дете, то е, защото в него имаше тази топлина, понеже майката обичаше детето. Между майката и бащата имаше връзка. Това дете имаше широка площ за живот, Той внесе живот и го възкреси. Когато Христос дойде при Лазара, обичаше го Христос, тия двете сестри го обичаха. Когато един човек го обичат Мария и Марта, той в гроба не може да остане. В гроба 4 дни стоя Лазар, но пак излезе. Като няма кой да те обича, всичко е свършено с тебе. Това са моите философски, не философски, но моите научни твърдения. Една област, на която съвременните професори ми казват: "Дай опит." Ще ми каже: "Този човек не може да съживиш." Едва на 10 хиляди хора може да намеря един, който може да съживиш. Според мене едва на 10 милиона хора може да намериш един, който може да съживиш. Това са моите философски твърдения. И никога не съм правил опити да съживя някого. По-лесно е да създам ново тяло, отколкото да го възкреся. Защо да го възкресявам да прави повече грехове. Това са лични работи. Ние вече влизаме в една област. У вас ще се зароди въпросът, мога ли да съживя един човек или не. Мога да го съживя, ако животът е в него; не мога да го съживя, ако животът си е

* свършен факт

заминал. Много естествено. Че и вие сте съживили хората. Някой човек почти умрял, дойдат, разтрият го, побутнат го оттук-оттам, побутнат му жилите, стане.

Аз да ви приведа един пример: една млада богата госпожа много обичала да се смее, много весела, в яденето, като се закачала с мъжа си, яли сливи, една слива влиза в гърлото, задушавя я и умира. Мъжът ѝ плаче, обличат я в много хубави дрехи, накичили я с накити, занесли я на гробища, турили ѝ скъпоценни камъни, които стрували повече от 150 хиляди лева. Един апаш вижда това и мисли как да ѝ вземе пръстена, накитите. Вечерта отива, отравя гроба, стъпва ѝ на гърдите и влиза въздух в гърдите, и тя оживява. Той се уплашил и избягва, забравил пръстена и избягва. Тя отива вкъщи, тропа на вратата, мъжът ѝ мълчи, мисли, че се е овампирила. Сега тия обяснения не са научни. Туй показва само възможност. Научните неща съществуват само като реална възможност. Науката е една система на природата, тя съществува. Природата е крайно научна. Тя не обича невежите хора. У нея всяко нещо е на своето си място. Ако ти разбираш нейните закони, всичко може да направиш. Всичко е възможно в границите на тези закони, които тя е турila. За пример тя е определила за човека при сегашните условия да живее 120 години. Той не може да продължи този живот повече от 120 години. От 120 години не може да продължиш живота. Ти трябва да се допиташ до нея има ли възможност и на какво научно основание. Ти искаш този човек да живее по-дълго време. Чели сте много книги, че човек е живял хиляди години. И 10 хиляди може да живее, възможно е това. Ако нашата земя има дървета, които са живели 5 хиляди години, 8 хиляди години, нашата земя има 10 билиона години живот. Мъртва ли е тя? - Жива е. Как е възможно на едно мъртво тяло да живеят живи и разумни хора? Земята е жива. Сега хората спорят дали 10 билиона или 30 билиона години. Слънцето е още по-старо. Питам: Кои са ония закони, които са дали такава грандиозна вековна вечност от 10 билиона години? Следователно ние имаме възможност да живеем толкова, колкото и нашата майка - това са изводи - ако майка ни може да живее 10 милиона години и още млада мома е, не се е женила още. Сега бих употребил един термин, но няма да го употребя, защото ще наруша онзи научен довод. Още млада е тя, готви се да се жени скоро. Скоро ще се жени тя. Ще има един син, първороден ще бъде. То е вече новата епоха, която ще дойде. Цялото човечество ще празнува женитбата на земята. Тогава ще се роди един човек и той ще бъде господар на земята. След туй земята ще живее още 10 билиона години. Какво ще има след 10 билиона години? Сега пък аз защо ви задавам този въпрос? Мислите ли, че ако ви кажа какво ще бъде след 10 билиона години, ще дойде някаква светлина? Не. Аз искам да ви покажа, че възможностите на живота в света са безкрайни.

Единственото реално нещо в живота, към което ние се стремим, е животът. Единственото нещо, което ние знаем, това е животът. Изучаваме какво нещо е любовта, какво нещо е мъдростта, какво нещо е истината,

какво нещо е добродетелта. Това са много отвлечени истини за нас. Единственото реално нещо, това е животът. По живота ние знаем нещо за любовта, знаем нещо за мъдростта, знаем нещо за истината, знаем нещо за доброто. Тъй щото чрез живота ние изучаваме нещата. Някой иска от гледището на любовта да изучава какво нещо е животът. Аз наричам само тъй: Любовта е път към живота. Само по този път ние ще минем. Но като дойдем до живота, към който този път води, от живота ще схванеш какво нещо е любовта. Тъй трябва да добием онзи, истинския живот. Истинският живот е да се освободим, да нямаме абсолютно никакво безпокойство. Сега вие ще ми зададете въпроса: "Възможно ли е човек да не се безпокои?" - Възможно е. Безпокойствата ние сме ги създали. Като не знаем какво да правим, ние си създаваме безпокойства. Когато един баща завел детето си на воденица, той бил воденичар и цяла година го държал там, то се научило да спи на чакалдака. След това го уволняват и бащата го завежда вкъщи, но детето не може да спи, плаче, криво му е. Майката казва: "Не зная какво е станало на детето, неразположено е, дявол ли е някой влязъл, не може да спи." Бащата казва: "Не зная, аз мисля, че то се научило да спи при тропането на воденицата, вземи една тенекия и бий - ще заспи детето." Взема тенекия и като му бие, детето заспива хубаво.

Ние, съвременните хора, сме се научили да ни бият някоя тенекия, да ни тракат, за да заспим. Само аналогия е това. У нас има известни наследствени черти. Някой писател, за да пише, трябва да пие една чаша вино, за да му дойде вдъхновение, или да запали цигара. Толстой се смее на това: "Той ще изпие една чаша вино, ще запали цигара и тогава ще напише нещо!" Толстой казва, че всичко, каквото той напише, ще мяза на дима, ще бъде толкова реално, колкото димът е реален. Писателят трябва да пише без вино и без цигара. Той може да пише с цигара, но ни най-малко няма да изрази една трезва мисъл. Има едно вино, от което хората трябва да пият. Знаете ли кое е това вино? - То е животът. От този живот човек никога не се опива. Когато животът влезе в човека съвсем, в своята пълнота, туй е единственият сок, той дава възможност за работа, ние ще имаме едно естествено разположение за работа. Та ние, съвременните хора, нямаме една наука.

Когато аз правех своите научни изследвания, аз се чудех на хората. Аз дойдох до много резултати и досега може да се ползувам. Исках да напиша една книга, да дам метод за възпитание как да живеят хората, но като направих своите изследвания, дойдох до заключението, че ако напиша такава книга, тези хора ще използват това знание за пакост. Казвам: Нека седят тия знания, не е време още.

Много са ме питали какво означава това число 55. То е окръжността на главата. Това е височината на челото, дължината на носа. Това са прости работи. Както се измерва една глава, така се измерват и хората по същия начин. Аз измервам живите площи. След като измеря един човек, аз измервам една жива площ и виждам има ли в числото вариации, не туй

статично число, но дали има една флекция, една промяна в него. Но виждам, че този човек тъй седи като че ли е умрял, не може да диша. За пример виж като спи един човек. Ако той спи, ще познаеш какъв е характерът му. Като диша, тъй плавно да се вдигат гърдите му. Ако той диша и няма никакво спадане, този човек няма никаква площ. Ако виждаш, този човек при най-сериозни мисли няма никакво разширение на неговите мускули, те седят като някоя мумия, този човек нищо не разбира от това. Той говори за някакви философски въпроси, но в неговите бръчки на челото не става никакво движение, тъй всичко седи спокойно, той нищо не разбира от въпроса. Туй е един механически процес. Онези, великите гении, в тях има движение, диша цялото лице, разширява се тази площ на лицето. Лицето на такъв човек е като една гайда, разширява се и се свива. Или като едно пиано, което има майстор да свири. Намериш едно малко пиано с десетина клавиши. Разширение трябва да има на човека. Казват: "Тия работи са философски." Аз съм определял и устните на човека; виждам каква е кривата на неговите устни, определям степента на неговите чувства. Измервам широчината на носа. Няма скрито-покрито нищо. Аз зная какво се крие в неговите чувства. Аз определям широчината и дължината на носа и без да си служи с инструмента, аз меря някой път по практически.

Аз имам една фотография, с която фотографирам, и след като фотографирам, вземам една книга, турям я така, вие няма да видите какво цапам, но имам сега физически начин, като обръщам книгата, излиза образ. Дали това е вярно или не, аз само като магия го казвам, че е така. Може да е така, може да не е. Вие ще кажете: "Опасен човек е този!" Но много рядко съм я правил досега. Досега съм правил една такава фотография; докато напусна земята, може да направя още два пъти така. Само когато някой човек за мене е много интересен, гениален, извънреден, тогава ще си позволя да направя това. Фотографирам го, турям го там, разбира се, той без да знае. И мене някой път ме фотографира, без да искам. Аз минавам и някой се спрял някъде с шапката си, дебне той. Аз пък някой път таман той ще цъкне, аз си обърна гърба. Все ще хване нещо. Но туй, което казвам, е вярно, тази фотография всички я имате, човек от единия край на живота си до другия, той е една жива фотография. Всичко онова, което вие сте видели, всичко това е отпечатано в тази площ на вашия мозък и всичко, което сте видели в съзнанието, което сте видели в самосъзнанието и което сте видели в свръхсъзнанието и подсъзнанието, всичко е събрано във вашия мозък, и каквото сте мечтали, и ще имате една отлична сбирка. За в бъдеще ще я разберете и ще благодарите, че сте имали тази жива фотография. Някой път и аз имам такава фотография, и вие я имате.

Та казвам сега: Кой трябва да дойде? Трябва да дойде онзи, който ще внесе туй знание да освободи хората от привременните и привидни страдания и нещастия, който сега имаме. Привидни страдания имат

хората, че са привидни, чужд е някой път, гледам аз, който съм толкова уравновесен, по някой път си изгубвам равновесието, не по причина на себе си. Седмица преди това някой си намислил да дойде при мене, аз чувствавам, че този човек е тревожен, има пари да дава, изгубил равновесието, не живее добре с жена си, син му е отишъл в някой манастир, всичко това иде в мене като една хала. Пък не може да се освободя от него. Казвам: Защо иде сега? Мога да не отворя, но искам да бъда учтив. Ще дойде тогава човекът, проверявам, той ще ми разправя същите работи. Преди една седмица той ми разправи, той си е мислил.

Та по някой път казвате: "Да съм някой учен човек." Колкото по-учен сте, толкова повече ще страдате. Сега, някой път ако аз съм пасивен, като знам този човек, може да му изпратя една хубава мисъл, да му кажа: Няма какво да се тревожиш. Има нещо, за което и вие да си кажете: "Няма защо да се тревожа." Има нещо, което трябва да изпълните. Докато не изпълните, тревогата е хубава за изправление. Няма защо да се тревожиш за нищо и никакво. Туй е губене на време в природата. Ние държим Бога за всички нещастия - "Защо Господ така е направил?" Това не е право. В ума на Бога нашите страдания не съществуват. Той ги вижда и знае, че е от неразбиране. Благата, които ни е дал, ние не ги използваме както трябва. Ние искаме да ни освободи от нашите страдания. И ние някой път умираме, за да покажем колко сме страдали. Някой път няма да остане нито помен от сегашните страдания. Вие ще кажете: "Защо трябваше да страдам?" След като умрете, като идете в другия свят, ще се посмеете и няма да остане нищо от сегашните ви страдания. Там ще станете радостен и весел, животът ви ще се осмисли, ще се яви желание пак да дойдете между хората, пак да се въплотите. Питам: Каква нужда има вие да се безпокоите? Вие питате сега: "Туй нещо вярно ли е, или не е вярно?" Тогава не се основавайте на моя авторитет, понеже аз съм заинтересован. Но вземете Христа, Който счи- тат като едно от великите същества, Който дойде на земята и казва: "Аз не съм от този свят, Аз дойдох да изпълня волята Божия", "В дома на Отца Ми много жилища има. Ще отида да ви приготвя място и ще ви взема." Той много неща разправи на Своите ученици, които не са писани в Евангелието. Научни работи. Че те, апостолите, знаеха много неща. На едно място знанието, което научиха от Христа, казват: "Учителю, да снемем ли огън от небето, да ги изгорим?" - "Не, Син Човечески не е дошъл да погубва." Значи те можеха да снемат огън от небето. Не мислете, че добрите хора са толкова будали в света. Един добър човек, ако го изкарате от търпение, само като завърти един ключ, може да направи цяла катастрофа, но той няма да го направи, защото ще спре развитието на своята душа. Той предпочита сам да пострада, да даде всичките жертви, както Христос казва: "Имам власт." Дойде Петър и казва Му: "Извади ножа. Ние ще се въоръжим, на тези римски войници да им покажем, че знаем много неща. Един нож е достатъчен." Понеже, който вади нож, от нож умира, тази работа с ножа не стана. - "Ти ще живееш доста дълго

време и ще видиш, че Римската империя, която е силна, един ден няма да съществува. Пък и този Ирод, и Пилат няма да ги има. Ще видиш, ти ще живееш на земята доста време и ще провериш туй, което съм ти казал." Апостол Петър и досега живее и проповядва Евангелието. Вие мислите, че апостол Петър е в онзи свят при Христа. Не, и Христос не е на небето, Христос е на земята. Та всичките тези хора, които вярват в Него, Той ходи при тях, учи ги, убеждава ги, подобрява начина, убеждава ги: "Не постъпвайте така." От 2000 години Христос се старае да убеди света, че туй, което е проповядвал, е правият път, по който хората може да се върнат към Бога. Не може да ги убеди, не вярват. Пътят на учените, пътят на владичите, пътят на майките, на бащите, навсякъде, и апостолите, всички проповядват все същото нещо: да напуснем старите методи на мислене.

Казват на Христа: "Ти ли си, Който имаше да дойде, или да чакаме друг?" И Той му казва какво ще бъде. Вие туряте Христа вън от себе си. Ако изучавате геометрия, вие не може да турите един център вън от кръга. Центърът е вътре в окръжността. Щом центърът излезе от окръжността, той престава да съществува. Щом турите Христа вън от окръжността си, престава да съществувате като разумен човек. Центърът, това е Христос. Центърът, който не се мени, центърът на вашата окръжност, на вашия живот, това е Христос. Вие искате да знаете какво нещо е Христос. Туй, на което вие дължите цялото ваше съществуване, туй, на което вие дължите вашия прогрес, туй, на което вие дължите всичката ваша сила, то е вътре в центъра на битието. Това е Божественото, което всички хора съзнават. Бог е вътре у нас, в мощността на вашия ум, в мощността на вашето сърце, във вашата воля, във вашата душа, във вашия дух, туй, което никога не се мени. Де е човекът? То е Божественото, което ние трябва да изучаваме. Той не е някъде вън физически, някъде между звездите. Звездите са по-малки от нас. Един човек е по-голям от цялата вселена. Човешката душа е по-голяма от слънцето, по-голяма е от стотте милиона слънца, които съществуват. Какво ще ми кажете? Следователно хората казват, че такава душа не съществува. За невещите такава душа не съществува, за умните хора такава душа съществува. Туй е човекът, който от тази площ, в туй, малкото тяло, в което Бог се проявява, от този, великия свят Бог се е проявил чрез този външен свят. Бог иска да ни вразуми на туй, вечното начало, на туй, разумното начало, което ние наричаме любов, или живот, туй, което иска да ни научи как да живеем, откъдето действа на нашето тяло, действа във върху мозъка ни, действа във върху очите ни, действа във върху ръцете ни, навсякъде действа. Благодарение на това човек е в нормално състояние. Когато той престане нормално да чувствава, тази площ почва да се смалнява и някой път човек издребнява. Следователно някой път бих ви казал, в някоя научна лекция аз бих определил какви трябва да бъдат косите, какви трябва да бъдат количествено, бих определил колко широк трябва да бъде носът, за да има възприятие за обонянието, каква трябва да бъде площта на ушите, каква трябва да бъде площта на

езика, трябва много площ. Не е добре човек да има широка площ на езика. Езикът на един добър човек е другояче построен. В него възприятията са широки. Онзи, който не е добър, възприятията чрез езика са много малки. Онзи човек, който мени възприятията на неговото обоняние, когато обонянието е широко, широки са схващанията. Онзи човек, който обича истината, широки са възприятията на неговите очи, той много вижда. Онзи, който не обича истината, тесни са неговите възгледи.

Следователно вие се радвайте, че имате едно тяло. Казвате: "За какво ми е това тяло?" Човек ще умре, ще изгние, но вашето тяло, в което вие живеете, не може да умре. Ще умре нещо, но то не е тяло. Има три неща, които не умират: то е духът, душата и умът, на съвременен език казано. А умът представя човешкото тяло. В него сърцето е една функция. Волята само е силата у човека, тя ще се измени. Човешката воля ще се измени, тя не е нещо постоянно. Но човешкият ум е принцип на душата. Това е принцип. Душата е принцип, духът е принцип и човек е принцип. Човешкият дух показва неговата сила, душата показва степента на неговата чувствителност, на неговите благородни чувства. А умът му какво показва? Той е на материалното. Та казвам: Човешкият ум никога няма да умре, а щом умът не умира, и човек няма да умре, понеже човекът е, който умира. А следователно физическото тяло е един резултат на човешкия ум. Следователно човешкият ум е в състояние да си направи каквото иска физическо тяло, но същинското тяло всякога ходи с него. Благодарете, че е така.

"И вдъхна Бог в ноздрите му, и той стана жива душа." Сега, когато земята се ожени, Бог ще вдъхне и човек ще възприеме истинския живот, или го наричат възкресение, и няма да умира. И тогава казва апостол Павел: "Ще се познаем тъй, както Бог ни е познал", и ще бъдем подобни на Него не само със загадки, но ще каже: "Елате с мене на разходка." Сега ви разправям за оня свят. Като излезете, казвате: "Не зная дали е вярно, той малко усили нещата." Може да бъде немислимо, може да е логически неразбрано. "Не е вярно, не е понятно за мене." Всички тези възражения може да се правят. Аз ще ви заведа на мястото, казвам: Какво виждате? Може да ви заведа между тези, в техните училища, в техните семейства, ще видите как те се хранят. Ще намерите грамадно различие. Ще кажете: "Сляп бях едно време, сега виждам." Туй е бъдещето, то не е за обезсърчение, но да се върнете чрез сегашния живот в една област на великия живот, от който вие сте взели само един билет. Съжалявам, че до крайната гара няма да идете, но ще ви снемат. Не зная колко от вас ще слезете до последния предел на гарата. Нямате достатъчно пари. Много дълъг е този трън. Питам: Колцина от вас имат достатъчно пари? Ако имаше железен път до слънцето да отидете, знаете ли колко ще ви коства? Аз приблизително ще ви кажа: Ако плащате по 4 стотинки на километър, ще ви трябват 32 милиона. Ако пък искате да идете по-далеч, каква грамадна сума! Този път, за който сте тръгнали, е много по-скъп,

затова ви казвам, не че не желая, но не е възможно, ако нямате средства. А там са много възискателни. На трона гратис не дават никому. Гратис се дава само на онзи, който е придобил живота и живее съобразно законите на природата. Там има една възможност за гратис. Ако ви кажа, ще ходите да хлопате всеки ден. "Този ли е пътът, или другиго да чакаме?" То е онзи, който ще донесе знанието за човешкия дух, който ще донесе любовта за човешката душа, който ще донесе всичката красота за човешкия дух, и тогава ще станем всинца безсмъртни и да познаем Бога, както Той ни е познал.

Благословен Бог наш!
Тайна молитва

22 септември 1932 г., четвъртък, 5 ч.
София, Изгрев

СЪДЪРЖАНИЕ

ИЗГРЕВИТЕ НА СЛЪНЦЕТО	3
ОБЩЕНИЕ С БОГА	10
МАЙКАТА НА ВРЕМЕТО	16
ИСТИНА И ЖИВОТ	19
ЕДИННИЯТ ЖИВОТ	30
ПРИНУЖДАВА НИ	47
ВЯРАТА КАТО ЗАКОН	57
ЕСТЕСТВЕНИ ПРАВИЛА	70
ДОБРОТО СЕМЕ	80
УЗРЯЛ ПЛОД	88
ПЪТИЩАТА НА МЪДРОСТТА	97
НОСИТЕЛИ НА НОВОТО	109
ЕДНА ЗАДАЧА	120
НЕПОКЛАТИМА КАНАРА	129
ЕЗИКЪТ НА ИСТИНАТА	131
СВЕЩЕН ТРЕПЕТ	140

Забележка:

*Всички библейски цитати са от
БИБЛИЯ
Свещеното Писание на Вехтия и Новия Завет
Цариград, 1914 г.
Книгопечатница на Х. Матеосян*

Забележка: Беседата "Изгревите на слънцето" е държана през 1928 г. и е допълнително поместена в това издание, тъй като не е публикувана в "Тихият глас. Извънредни беседи от Учителя в периода 1924-1930 г."